Nr. 1 - octombrie 2007 - Pret 5 lei

Sci-Fi magazin

Bud SPARHAWK
William SANDERS
Ursula K. LE GUIN
Alfred COPPEL
Will SHETTERLY
Matthew HUGHES
Ken LIU
George LAZAR
Cory DOCTOROW

www.sci-fi.ro

COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Redactor:
Gabriela Ioniţă

Traducători:
Oana Cercel
Emanuel Huţanu
Daniela Moraru
Camelia Butnariu
Cătălin Moraru

Coperta:
Iulian Coniac

Ilustraţia copertei:
© Photographer: Antony Papantoniou,
Agency: Dreamstime.com

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Dreptul de a visa

Dreptul de a visa nu se obţine prin luptă, prin război sau revoluţie. Nu are nici cea mai mică legătură cu sexul, culoarea pielii, credinţa religioasă sau coordonatele din timp şi spaţiu ale celui care visează. La fel, averea, moştenirea ereditară sau vârsta, nu au aici vreo importanţă.

Dreptul de a visa este dăruit fiecăruia, pentru totdeauna, în momentul în care vine pe lume – asta se ştie cu certitudine. Face parte, asemeni codului genetic, din zestrea noastră de fiinţe raţionale.

Fără dreptul de a visa liber, la care recurg frecvent oamenii, am fi rămas la stadiul de vegetale contemplative, sau minerale inerte, ancorate fix şi definitiv într-o lume pe care nu am fi înţeles-o şi pe care nici măcar nu am fi perceput-o.

Numai că visele, devenite mai apoi realitate, despre opere de artă, fabrici, maşini, construcţii, navete spaţiale, internet şi viitor, au transformat lumea. Tot mai repede, tot mai mult, pe măsură ce oamenii au visat mai mult.

Dintre toate visele, cele mai incitante sunt despre viitor. Sau despre alte lumi, despre alte fiinţe, despre alte existenţe şi experienţe. Care vise cu greu trec de zăgazul ce le desparte de realitate sau care nu îl trec niciodată. Lor li s-au spus Science Fiction.

Sci-Fi, pentru prieteni.

Atât câţi suntem, iubim atât de mult astfel de vise, încât viaţa ar fi cenuşie fără ele. Această revistă este pentru noi, cei care ştim să împărţim bucuria unor vise frumoase, aşternute de cineva – tot unul ca noi – pe hârtie.

Am pornit un proiect editorial care îşi propune să acopere un gol, niciodată umplut, pe piaţa printurilor din

România: o revistă dedicată integral literaturii SF, conţinând opere de calitate, aduse pentru început din cea mai mare şi prolifică piaţă din lume, cea anglosaxonă.

Asta nu înseamnă că autorii români sau din alte ţări nu sunt bineveniţi.

De mare ajutor ne-ar fi nouă, editorilor, opiniile şi părerile dumneavoastră, ca prieteni ce împărtăşim aceeaşi pasiune.

Măcar pentru faptul că visăm, la rândul nostru, ca această revistă să devină o prezenţă permanentă şi aşteptată.

Editorul

Cuprins

Stele însângerate

Bud Sparhawk

Locuieşte cu soţia sa în Annapolis, Maryland şi este „un navigator neobosit pe Golful Chesapeak”. Este scriitor de literatură ştiinţifico-fantastică, în cea mai mare parte „hard”. A început să scrie în 1975, iar povestirile sale apar în mod regulat în Analog şi alte reviste şi antologii. A fost de trei ori finalist Nebula pentru povestirile sale. „Stele însângerate” este o povestire horror, literatură ştiinţifico-fantastică militară, solid construită, despre sacrificiul celor inocenţi, care respectă tradiţia SF-ului hard. Sparhawk spune: „A fost scrisă pe măsură ce au evoluat evenimentele 9-11. Am încercat, în această povestire, să exprim motivaţiile celor care şi-ar permite să comită asemenea atrocităţi.”

————————————

Nava noastră plutea silenţios, ca un zbor de bufniţă şi ateriză, uşor, ca un ghiocel de toamnă. Cu siguranţă, fusesem reperaţi de inamic – invizibilitatea putea doar să mai diminueze din urmele prezenţei noastre acolo. Folosisem tot ce se putea folosi ca să mai întârziem detectarea: plastic întărit, ceramică, gheaţă încărcată şi foarte puţin metal. Toate acestea în scopul de a crea confuzie şi, poate, o întârziere. Sau cel puţin aşa speram.

Ne-am rostogolit imediat afară din navă pentru că acostarea declanşase descărcarea automată a încărcăturii, fără de care carcasa din gheaţă a navei s-ar fi topit imediat. În câteva minute, singurele urme rămase de la vasul nostru erau o băltoacă de apă tulbure şi pânza subţire, ca de

păianjen, a scutului pentru invizibilitate, care dispare la prima adiere a vântului.

Pentru a flanca înaintarea în teritoriu, ne-am dispus într-o manevră de dublă învăluire şi am trimis doi soldaţi în partea de nord, doi în partea de sud, şi doi spre centru. Hunter şi cu mine am înaintat în coloană.

Ne mişcam repede, cu grijă şi foarte mare atenţie. Nu era nicio îndoială că sharzii urmau să ne găsească în cele din urmă şi, în acest caz, moartea noastră era inevitabilă. Ei nu foloseau oamenii cum se cuvine; oricum, mă îndoiam că ar scoate mare folos din noi.

În urma evaluărilor tactice, ne-am alocat o oră pentru salvarea sufletelor răzvrătite ale coloniştilor. Formau un fel de colonie religioasă sau de altă natură – nu avea importanţă – în afara faptului că preferaseră, cu nesăbuinţă, să rămână acolo de unde alţii au fugit.

Erau slabe şanse de a avea mai puţin de o oră la dispoziţie şi o posibilitate şi mai redusă de a avea mai mult de atât, aşa că ne mişcam iute. Am alocat douăzeci de minute pentru a le descoperi aşezarea, şi între zece şi douăzeci ca să ne asiguram că i-am localizat pe toţi. Ne mai rămâneau cinci minute pentru acţiune şi zece ca marjă de siguranţă, în caz de împrejurări neprevăzute.

Ştiam că am fi dat greş dacă depăşeam cele cincizeci şi cinci de minute alocate.

* * *

„...shards”, a fost tot ce a mai putut îngăima unul din ultimii cercetaşi înainte ca planeta Jeaux II să tacă pentru totdeauna. Acest cuvânt a fost singura descriere auzită vreodată cu privire la extraterestri şi aşa a rămas.

La primul contact cu ei, sharzii ne-au atacat cu violenţă. Cu greu s-ar putea numi contact, deoarece au atacat primii, fără a fi provocaţi. În momentul când nava noastră s-a retras, ne-au urmărit, atacând iar şi iar, cu o ferocitate incredibilă. Când li s-au terminat rachetele, au încercat să izbească cu violenţă tabla groasă a navei noastre de explorare. În momentul impactului, nava lor a fost

spulberată în mici bucăţi de ceramică, lăsând în urmă un nor de fragmente strălucitoare care se învârteau în gol, fără a lăsa vreo urmă, vreun indiciu, despre ce sau cine i-a provocat.

După multe dezbateri în ceea ce priveşte motivul unui asemenea atentat, am încercat din nou să intrăm în contact. Ideea unei alte civilizaţii în spaţiu era prea promiţătoare ca să nu-i dăm atenţie. A durat ani de zile până să dăm iar de ei, dar i-am găsit în cele din urmă.

Adică bănuim că cineva i-a găsit, pentru că o flotă cu nave de-ale lor a apărut din senin, aproape de Jeaux II şi a atacat orice marcă a prezenţei umane: nave, staţii orbitale, aşezări terestre – orice nu era de origine naturală. Forţele militare au încercat să se apere în timp ce navele civile au scăpat, fugind în toate direcţiile.

Aceea a fost o greşeală strategică. De vreme ce au reuşit să ia urma unei nave de a noastre spre Jeaux, asta însemna că puteau – şi probabil au făcut-o – să urmărească fiecare navă care a reuşit să scape. Fiecare destinaţie era în primejdie.

Datorită unei avertizări scurte, majoritatea sistemelor de colonizare au reuşit să se mobilizeze pentru a face faţă atacului sharzilor. Primele pierderi au fost masive. Am fost nevoiţi să ne retragem, sistem după sistem, angajaţi într-o luptă continuă cu ceva ce nu puteam să înţelegem.

Am încercat să ne dăm seama de ce atacă cu aşa o ferocitate, de ce nu există nicio tentativă de apropiere şi de ce nu răspund apelurilor noastre. Am dat greş la fiecare încercare de a-i înţelege.

De asemenea, nu putem să deducem nimic din tehnologia navelor lor avariate pe care am reuşit să le recuperăm. Carcasele, motoarele, şi panourile de comandă nu sunt altceva decât sticlă prăfuită. Bănuim că este vorba despre echivalentul tehnologiei noastre, dar pe bază de siliciu, însă nu putem fi siguri. Cercetătorii lucrează din greu, mi s-a spus, dar încă nu mi-a fost dat să aflu vreo informaţie valoroasă.

Mai mult de atât, nu reuşim să ne dăm seama cu ce fel de creaturi luptăm. Acel singur cuvânt, acea singură exclamaţie din partea unei singure persoane de pe Jeaux, este tot ce avem.

Ceea ce ştim sigur este că fie sharzii, fie noi vom fi nimiciţi. Umanitatea a pierdut prea mult, prea multe, pentru a ajunge la compromis. Fără îndoială, nu mai există cale de mijloc.

* * *

Drumul până la locul cu singurul semnal de comunicare s-a desfăşurat fără evenimente deosebite. Nu ne aşteptam să întâmpinăm rezistenţă. Sharzii nu ocupă planetele luate de la noi. Nu, ei doar le curăţă de orice urmă a umanităţii, apoi le părăsesc. Ştiam că trebuie să existe sharzi care să supravegheze planeta, încercând să găsească ceva carne proaspătă sau, mai rău, vite de rasă. Cu un pic de noroc, ne-a fost dat să observăm că sharzii trecuseră deja pe acolo.

Locaţia era un deal, aproape de un complex de ferme, pe jumătate distrus, al cărui turn era înclinat primejdios spre nord. Cu noroc, puteam găsi pe cel care lansase apelul de ajutor. Primele locuri care trebuiau cercetate erau clădirile, sau ce mai rămăsese din ele.

Ne-am îndreptat direct într-acolo. Mai bine să descoperim orice indiciu, cât mai repede, deoarece timpul trecea. Cercetarea hambarului a rămas fără rezultate, la fel şi rămăşiţele silozului şi ale acareturilor. La casă, situaţia s-a schimbat. Am dat peste nişte borcane desfăcute, majoritatea cu dulceţuri. Urmele mici de paşi, de afară, păreau ale unui copil sau ale unei femei micuţe. Duceau sus pe deal şi de acolo în pădure.

Am trimis soldaţii să acopere toată zona în timp ce Hunter a luat urma paşilor. Putea fi o cursă, aşa că am aşteptat, cu simţurile-n alertă, orice semn al vreunei complicaţii.

Trosnetul unei crengi m-a ridicat în picioare. Era Hunter cu o fetiţă.

— Este o peşteră acolo sus, a spus el, făcând semn cu capul. Trei morţi – de trei, patru zile.

Cam de când primisem şi noi semnalul.

Ea era micuţă – avea în jur de nouă-zece ani, cred – cu ochi strălucitori şi păr roşcat, răvăşit. Dinţii îi erau sănătoşi. Părea speriată de moarte. Înţelegeam asta, de vreme ce Hunter nu a fost prea blând când o aruncă la picioarele mele.

— Cum te numeşti? am întrebat-o, aplecându-mă ca să ajung cu capul pană la înălţimea ei.

— Sunteţi extratereştri? întrebă ea, făcând ochii mari. Cum se face că vorbiţi la fel ca noi?

— Noi suntem soldaţi luptători, am zis eu. Suntem oameni, ca tine, draga mea. Aşa că, ia zi: cum te cheamă?

— Becky, zise ea în sfârşit. Cum de vă mai aflaţi pe aici? Paw a spus că toată lumea a plecat.

— Ne-am întors ca să avem grijă de tine şi de ceilalţi, am spus eu. Nu ne putem permite să vă lăsăm pradă inamicului.

— Paw şi băieţii lui Paston s-au gândit că veţi veni, spuse ea.

— Cum au murit?

Becky părea fascinată de arma mea.

— I-au împuşcat după ce băieţii lui Paston au făcut acel apel de ajutor. M-am ascuns în spate, unde nu mă puteau găsi. Îi veţi pedepsi pentru ce-au făcut?

Cele relatate mi-au atras atenţia. Trebuie să fii un adevărat idiot să împuşti nişte oameni cu judecată sănătoasă. Începusem să mă îndoiesc că sharzii ar fi avut ce face cu tărâţele pe care aceşti derbedei le aveau în loc de creier.

— Bineînţeles, că îi vom pedepsi, drăguţă, dar întâi şi întâi trebuie să ne spui unde sunt.

— Aţi adus şi o navă să ne luaţi de aici? întrebă Becky, atingând uşor patul armei mele AC-43. De asta a şterpelit Paw mijlocul de transmisie SOS – ca să ne aduceţi o nava de salvare.

— Am venit să ne asigurăm că nu veţi fi prinşi de inamic, am răspuns eu cu sinceritate. Ascultă, nu avem prea mult timp la dispoziţie. Poţi să ne duci la locul unde se ascund ceilalţi?

— Cred ca se află încă la locuinţa lui Truett, spuse ea, arătând spre est.

I-am făcut semn cu capul lui Hunter, care îşi dirija deja cercetaşii spre est. Am luat-o pe Becky în braţe şi am pornit la drum. Hunter mi-a acoperit spatele.

— Ai putea să ne arăţi cum să ajungem acolo?

— Adică la locuinţa Truett? întrebă Becky. Bineînţeles. Este un câmp mare acolo. Acolo va ateriza nava de salvare?

* * *

Navele sharzilor, pe care am reuşit să le capturăm mai mult sau mai puţin intacte, erau complet goale, fără niciun extraterestru, doar sticlă de diferite culori şi forme. Fie navele erau foarte automatizate, fie sharzii s-au autodistrus ca să nu cadă în mâinile noastre. O sinucidere, ne-am gândit noi. În cele din urmă, am descoperit nişte creaturi vii, dacă le putem numi aşa, la bordul unei nave de-a lor.

Unul din lucrurile învăţate, a fost acela că, dacă eram cât de cât avertizaţi, puteam să ne apărăm destul de bine. Câteodată am reuşit să-i gonim, câteodată nu. Fiecare luptă a fost grea şi îndelungată, de obicei cu pierderi imense pentru amândouă părţile. Victoriile noastre defensive au ajuns, în cel mai bun caz, la egalitate.

Totul s-a schimbat la Witca, un avanpost militar extrem de bine fortificat, deţinând informaţii de ultimă oră cu privire la strategia de atac a sharzilor. Doar că aceştia au utilizat alte strategii noi, care au avut succes în apărarea externă. A fost ca şi cum sharzii ar fi anticipat reacţiile soldaţilor noştri şi au contracarat cu uşurinţă cele mai bune acţiuni de defensivă ale celor de la Witca. Witca a pierdut bătălia şi întregul personal.

După înfrângerea de la Witca, am început să pierdem teren în mod constant, prăbuşindu-ne din ce în ce mai mult

înapoi spre Pământ, an după an. Nu mai eram la egalitate. Pierdeam.

Apoi, mai mult datorită hazardului, flota noastră s-a nimerit din întâmplare aproape de o navă inamică, lângă Outreach. De îndată ce ne-au sesizat prezenţa, au atacat printr-o strategie de evaziune care a depăşit eforturile cele mai susţinute, de defensivă, ale flotei. Flota a pierdut şase nave înainte să potolească acea forţă misterioasă ce propulsa nava sharzilor.

Soldaţii din marină nu au întârziat nicio clipă să urce la bordul navei inamice. Autorităţile militare aveau mari speranţe că vor găsi în sfârşit ceva viu înăuntru. Aşteptările nu le-au fost înşelate. Prin dezgust şi uluire s-ar putea defini, mai concret, reacţia avută. Înăuntru, au dat peste şaisprezece supravieţuitori ai planetei Jeaux. Supravieţuitori nu este chiar cuvântul potrivit. Ceea ce au găsit erau şaisprezece corpuri, fără braţe, picioare, şi majoritatea organelor. Ce mai rămăseseră erau nişte căpăţâni conectate la un suport vital şi alimentate cu glucoză, cu ajutorul unor pompe de oxigen. De asemenea, câteva sute de cabluri de fibră optică porneau din pereţii navei înăuntrul fiecărui craniu, fiecărui creier şi suflet. Patru din cei şaisprezece încă funcţionau – în viaţă nu este chiar starea potrivită situaţiei în care se aflau.

În urma investigaţiei clinice a celor patru, s-a constatat că erau perfect conştienţi şi lucizi, cel puţin asta indicau semnalele electroencefalogramei. Aceste semnale mai demonstrau că sharzii nu folosiseră niciun fel de calmante pentru a atenua simţurile victimelor când au fost supuse acestor operaţii. Dacă supravieţuitorii ar fi avut gură, ar fi ţipat încontinuu de durere. Toţi patru şi-au dat duhul de îndată ce pompele le-au secat. Aproape aş putea afirma că medicii şi-au adus şi ei o contribuţie. Din milă.

Singura concluzie pe care am putut să o tragem a fost că sharzii foloseau creierele umane pentru a ne înfrânge apărarea. În mod evident, ne foloseau creierele pentru a „gândi” la fel ca noi.

Autorităţile au acţionat fără nicio ezitare. Au ordonat tuturor (cu excepţia soldaţilor luptători, ca noi) părăsirea locurilor considerate ţinte posibile. Umanitatea nu mai putea permite ca şi alţi oameni să devină victimele agresivităţii sharzilor.

Dar civilii nu ascultă niciodată. Fermierii sunt cei mai încăpăţânaţi, agăţându-se de bucăţica lor de pământ şi de recolte, până când vine cineva să îi târască, protestând şi ţipând în faţa acestei nedreptăţi. Din cauza asta eram noi aici. Patruzeci de colonişti refuzaseră, prosteşte, să fie evacuaţi de pe New Mars. Patruzeci de oameni despre care nu aveam cunoştinţă, până când am primit acel scurt semnal.

Misiunea mea era aceea de a fi sigur că nu vor ajunge patruzeci de victime fără braţe, fără picioare, fără măruntaie, nişte componente în luptă, fără glas.

* * *

— Cum de arăţi aşa de caraghios? întrebă Becky pe măsură ce înaintam greoi.

Întrebarea ei era firească. Din fericire, echipamentul de luptă şi întunericul ascundeau majoritatea modificărilor grave pe care le îndurasem: pompă cibernetică de la inimă la plămân, cu rezervă de oxigen pentru a putea acţiona în orice fel de atmosferă şi sub apă; muşchi îngroşaţi la picioare şi la braţe, care mă umflaseră ca un uriaş din desene animate, cu steroizi; vedere amped, care trecea de la infraroşu până la gama de raze ultraviolete – puteam chiar să schimb pe alb-negru pentru o mai bună vedere pe timp de noapte – şi structură scheletică din metal dur, care susţinea mai bine muşchii mei masivi. Carnea fusese jupuită şi înlocuită cu plastic impenetrabil. Mâinile îmi erau adevărate minunăţii electromagnetice, capabile să sfâşie bordajul unei nave spaţiale din metal şi suficient de fine ca să ridice o fetiţă, fără a o răni.

Mai era şi pompa cu glucoză, un mecanism scârbos dar util, pe care l-am copiat de la sharzi. Până şi creierul mi-a fost modificat – înlocuind masa gelatinoasă, de culoare roz

din naştere, cu siliciu şi suspensie coloidală. În mod sigur nu eram chiar ideal pentru o întâlnire cu fiica dumneavoastră. Mă bucur că era întuneric. La lumina zilei, cred că aş fi speriat-o de moarte pe Becky.

— Am fost modificaţi ca să putem lupta contra ticăloşilor, am bombănit eu.

Răzbunarea rudelor celor de la Witca era motivul meu sincer. Dorinţa de a şti mai mult despre sharzi, şi a obţine o fărâmă din ei, era cel de-al doilea motiv. Mi s-a părut lipsit de sens să intru în detalii sângeroase sau să detaliez procesele chinuitoare pentru acea fetiţă, care oricum nu le-ar fi înţeles.

— Povesteşte-mi despre restul grupului. Sunt teferi?

— Domnul Robbarts este încă şeful. Cred că el este cel care l-a împuşcat pe Paw. Şi mai sunt Jake şi Sally şi micul Billy. Billy este prietenul meu. Jack are un picior bolnav.

— Şi mai sunt toate femeile Thomas. Ele au o căruţă mare, sau au avut, până a veni oamenii să o ardă. Începu să plângă.

Eram sigur că vorbea despre cetele rătăcite. Mulţi oameni nu au vrut să lase nimic din ceea ce putea fi folositor sharzilor. Fără sens, aş putea spune. Sharzilor nu le păsa nici cât e negru sub unghie, însă majoritatea civililor nu ştiau asta. Mai bine să distrugi ce laşi în urmă, s-au gândit ei probabil, şi şi-au revărsat mânia pe lucrurile aflate la îndemână.

— Domnul Robbarts a spus că nu trebuie să ne facem griji, pentru că noi nu suntem soldaţi. A spus că avem întregul pământ numai pentru noi. Dar după ce toată lumea a plecat, lui Paw i s-a făcut frică de ce ar putea să se întâmple.

Robbarts este, probabil, şeful acestui grup.

— Robbarts a greşit, Becky. Ar fi trebuit să plecaţi cu toţii, am spus. Nu ţi-au spus că nu are nicio importanţă că eşti sau nu soldat? A fi fiinţă umană este tot ce contează pentru inamic.

— Domnul Robbarts s-a înfuriat tare când Paw s-a certat cu el, spunându-i că vrea să folosească aparatul de

transmisie SOS. Mai târziu, Paw cu băieţii şi cu mine am fugit cu el. Trebuie să mergi un pic de-a lungul acestui curs de apă, ne îndrumă ea.

Asta explica mesajul primit, care ne făcea cunoscut faptul că mai sunt oameni în urmă. Probabil au folosit unul din aparatele de transmisie radio pentru urgenţe, pe care trupa de evacuare le împrăştiase pe teritoriul planetei New Mars, în ultimele zile, pentru orice eventualitate.

— Ce s-a întâmplat după aceea? am întrebat eu, în timp ce urmăream degetul ei ce arăta în josul râului.

Cercetaşii au luat în calcul schimbarea mea de traseu şi s-au conformat.

— Ei i-au spus lui Paw să iasă din peşteră ca să stea de vorbă, a continuat Becky, sporovăind. Paw mi-a zis atunci să mă ascund. După asta, am auzit ceartă şi ţipete şi m-am speriat tare. Apoi au urmat nişte focuri de armă. Am auzit oamenii căutând prin apropiere. Domnul Robbarts înjura mult şi mă striga în diverse moduri, dar eu am rămas pe loc. Eram speriată.

— Ce-ai făcut atunci?

M-am plimbat pe lângă un bolovan mare şi m-am întrebat dacă nu era mai uşor şi mai repede să traversez râul decât să merg prin pădure. Hunter se ţinea aproape de mine în zona îngustată.

— După ce s-au liniştit treburile, m-am furişat afară şi l-am găsit pe Paw şi pe băieţi zăcând la pământ. Paw sângera tare. Am încercat să-i opresc sângerarea, dar nu am reuşit. După asta, el a adormit şi nu s-a mai mişcat o perioadă lungă de timp. Începuse să mi se facă foame în timp ce aşteptam să vină nava de salvare, despre care ştiam de la Paw că trebuia să apară.

Aşa se explicau borcanele de gem şi jeleu – exact ce i-ar fi plăcut unei fetiţe să mănânce.

— Îi veţi îngropa pe Paw şi pe băieţi?

— Îngroparea înseamnă pierdere de vreme – ceva ce nu ne putem permite, spuse Hunter tăios. Jos, strigă el în timp ce un foc de armă ricoşă în armura mea de piept.

M-am aruncat la pământ imediat, ascunzând-o instinctiv pe Becky dedesubt ca s-o protejez. Hunter s-a furişat într-o parte şi a dispărut. Am trecut pe infraroşu şi am putut identifica în tufiş, la doisprezece metri în faţă, nişte forme neclare, care emanau căldură. Gura ţevii unei puşti strălucea, încinsă de căldura provocată de glonţ. Niciuna din forme nu mişca.

Am aşteptat. Tăcut. Becky gemea şi se mişca cu greutate.

— Chiar mă doare tare, spuse ea. Vocea îi era înăbuşită.

— Aşteaptă, i-am şoptit, aşteptând ca Hunter să intre pe poziţie.

— Dă-i drumul, se auzi o voce răstită în spate.

— Mişcă-te încet. Te acopăr eu.

M-am dat la o parte, lăsând-o pe Becky să se strecoare, înainte de a mă ridica complet. Bărbatul se dădu un pas înapoi.

— Huh, chiar că eşti un pic înalt. Se uită cu atenţie, mai îndeaproape. Şi urât pe deasupra.

— A venit să ne salveze, domnule Robbarts, spuse Becky. Mai este însoţit de un soldat.

Vocea lui Becky suna nefiresc. M-am uitat la ea şi am văzut sângele. La naiba, oare glonţul lui a atins-o?

Am identificat urmele de căldură ale altor două forme în tufiş; una în spatele lui Robbarts şi alta ceva mai departe, în spate. Nu aveam nicio îndoială că toţi erau înarmaţi şi gata să tragă. Erau şase în total.

— Ai împuşcat-o pe Becky, am zis cu calm. Are nevoie de îngrijiri.

— La naiba cu ea, răspunse Robbarts cu răutate. Familia ei afurisită nu a adus decât probleme. Mi-au ucis pe unul din băieţi, asta au făcut. Las-o pe căţeaua asta mică să moară.

— Ne vor lua de aici cu o navă, spuse Becky în grabă. De aceea mergem la locuinţa dumneavoastră. Câmpul este un loc unde pot ateriza.

Robbarts nu-i răspunse ei în mod direct.

— E adevărat, soldat? Ai o navă?

Nu-mi plăcea deloc acest bărbat.

— Nimeni şi nimic nu poate da de urma navei cu care am venit. Becky este cea care a spus că există o navă de salvare.

— Nu există nicio afurisită de navă care să mă ia, pe mine sau pe oamenii mei, de pe acest pământ, izbucni Robbarts, neţinând cont de ceea ce spusesem. Noi vom rămâne în continuare aici. Va fi un loc al dracului de plăcut pentru mine şi ai mei, după ce războiul se va muta în alte părţi.

Chiar credea aşa ceva?

— Sharzii vor cutreiera planeta în lung şi-n lat şi vor culege orice fiinţă omenească vor găsi. Ştii ce le fac celor capturaţi?

Robbarts zâmbi batjocoritor.

— Am urmărit ştirile despre ceea ce le-au făcut unor bieţi soldaţi. Dar noi suntem civili, nu nişte maimuţoi antrenaţi pentru lupta în spaţiu. Ne vor lăsa în pace. Noi nu ne pricepem la treburi milităreşti.

Nu puteam să cred naivitatea lui Robbarts.

— Extratereştrilor nu le pasă de ceea ce ştiţi. Procesele gândirii umane, modul în care mintea noastră face asocieri, abilitatea noastră de a recunoaşte tipare – astea sunt lucrurile pe care le folosesc. Nu le pasă câtuşi de puţin dacă creierul provine de la un soldat, un marinar, sau chiar de la un fermier nătăfleţ!

De îndată ce vorbele mânioase mi-au ieşit din gură, le-am regretat.

— Ei bine, s-ar putea să fiu eu un fermier nătăfleţ, soldăţel, tărăgăna Robbarts vorba, dar tu eşti cel care se află la capătul greşit al acestei arme.

— Nu chiar, am spus eu în timp ce mă uitam la Hunter care, tăcut, elimină cele două forme din spatele lui Robbarts. Acea acţiune m-a făcut să-mi dau seama că şi celelalte trei persoane fuseseră neutralizate. Hunter este bun în ceea ce face – meticulos.

— Chiar n-ar fi trebuit să spui acele lucruri despre Becky, am spus eu cu calm.

Timpul normal de reacţie a lui Robbarts nu se potrivea cu ritmul meu sporit. Am rotit repede vârful cuţitului din mânecă, şi un rânjet umed, roşietic luă proporţii sub bărbia lui.

Tăierea arterelor cardioide eliberează presiunea şi goleşte sângele din creier. Provoacă moartea în câteva secunde, iar retezarea laringelui împiedică orice ţipăt. Robbarts a stat ţeapăn până ce sângele din corp nu i-a mai ajuns la creier şi nici nu a mai primit semnale de la creierul muribund. După care s-a prăbuşit.

Am luat-o pe Becky şi am mers mai departe. Hunter urma să distrugă capul lui Robbarts, aşa cum a făcut cu celelalte, şi apoi să ne ajungă din urmă. Am sperat că restul gloatei lui Robbarts nu ne va mai risipi timpul limitat care ne rămăsese.

În timp ce mergeam prin pădure, am verificat locul unde era rănită Becky. Nu era o rană fatală, aşa că am pus o compresă peste ea, ca să opresc sângerarea. Se va simţi destul de bine până vom ajunge la ceilalţi.

— Încotro? am întrebat-o.

Becky s-a oprit pentru un moment din suspinat.

— Este un iaz jos. De acolo trebuie urcat dealul. Este o gaură ascunsă, lângă hambar.

Deci aşa au reuşit să scape de trupele de evacuare – ascunzându-se într-un buncăr. Hunter ne ajunse din urmă şi i-am dat instrucţiuni. Îşi trimise cercetaşii la faţa locului.

— Şi dacă este închis? mă întrebă el.

— Ştii ce ai de făcut, am răspuns şi îmi zâmbi.

Aceasta era diferenţa dintre noi doi – lui îi plăceau aceste lucruri, pericolul, sângele. În momentul în care am ajuns lângă intrarea în buncăr, am lăsat-o pe Becky jos.

— Trebuie să-i strigi, i-am spus. Poţi să faci asta?

— Mă vor împuşca aşa ca pe Paw, protestă Becky. Sunt rănită grav, domnule. Nu poţi să faci ceva?

Plângea.

— Ascultă, Becky, este foarte important să-i scot repede pe aceşti oameni. Îţi spun eu cum facem: dacă trag în tine,

îi voi pedepsi aşa cum l-am pedepsit şi pe domnul Robbarts, e bine aşa?

Ea a dat din cap, fără tragere de inimă.

— Becky, du-te până acolo şi strigă. Spune-le că eşti rănită şi că ai nevoie de ajutor. Nu cred că vor împuşca o fetiţă.

— Nu veniţi cu mine? întrebă ea.

Am clătinat din cap.

— Nu, s-ar putea să le fie frică dacă mă zăresc. Poţi să le spui cine sunt dacă vrei şi apoi mă voi arăta.

I-am şters nasul şi am împins-o de la spate, ca s-o fac să meargă.

Becky şovăi întâi şi se deplasă cu greutate peste câmp.

— Ajutor! Am fost împuşcată! ţipă ea.

O gaură neagră se căscă în pământul de lângă hambar şi un om a ieşit din ea.

— Becky? strigă el. Robbarts ne-a zis că ai murit.

Am observat că lăsase trapa deschisă. Bun aşa.

— M-a împuşcat, aşa cum a făcut cu Paw şi băieţii lui Paston, răspunse ea.

— Am auzit o împuşcătură, dar nu ştiam că e vorba de tine, spuse bărbatul pe măsură ce se apropie; şi îngenunche în faţa lui Becky.

— La naiba, arată urât rana asta. Cum ai reuşit să ajungi până aici – şi unde-i Robbarts şi oamenii lui? spuse privind în jur cu nelinişte.

— Soldaţii salvatori au avut grijă de el, răspunse Becky cu inocentă.

— Soldaţi!

Exclamaţia lui nu sună ca un blestem. Mai mult ca a unui om cu speranţă în glas. M-am apropiat.

— Căpitan Savage; Armata 45, am spus. Am venit să vă salvăm sufletele.

Am putut observa din reacţia lui de om înspăimântat că nu avea să creeze probleme.

— Are o navă cu care să ne ia, domnule Truett, exact cum a spus Paw, zise Becky. Cred că au şi un doctor care să mă îngrijească şi vom fi cu toţii în siguranţă.

Truett se apropie.

— Am auzit unele lucruri.

Puteam să-i simt frica din glas. Cât de mult ştia, nu puteam să-mi dau seama.

— Noi nu putem să fim folosiţi de sharzi, am spus cu calm. Nu putem să trăim mai mult de câteva minute fără rezervele noastre pentru luptă.

Mi-am imaginat că ştia de dozele măsurate de anticoagulant care mi se administrau în sânge. Dacă acestea se terminau, creierul mi se umplea cu un sânge dens, provocând hemoragie şi distrugând restul celulelor organice.

— Suntem în criză de timp acum.

— Cât timp? întrebă el, dând dovadă de mai multă înţelegere decât mă aşteptasem de la un nătăfleţ de fermier care nu a avut înţelepciunea să se salveze pe el şi familia lui când se putea.

— Mai am doar aproximativ o sută de minute, i-am răspuns.

Truett îşi întoarse capul şi fluieră.

— Soldat sinucigaş.

Clipi din ochi, dar nu-şi putu stăpâni o lacrimă ce-i curgea pe obraz. Înţelese. Fără vreo altă vorbă, ne conduse spre gaura neagră.

— Sunt toţi înăuntru, ne-a atras el atenţia repede. Suntem treizeci de toţi. Majoritatea femei. Unii sunt doar nişte copii, mai spuse el cu tristeţe. Speram că…

Se opri, uitându-se la Becky, şi oftă.

— N-are importanţă.

Treizeci într-un buncăr. Asta însemna că îi puteam justifica pe toţi patruzeci, numărându-i pe cei trei bărbaţi din familia lui Becky, pe cei şase pe care i-a eliminat Hunter, Becky şi Truett. Bun aşa.

— Ne vom ocupa de ei imediat, am spus eu repede şi el îmi făcu semn cu capul. În linişte.

Mda, cred că ştia el nişte „lucruri”.

Hunter şi cercetaşii se apropiaseră deja de gaură şi pătrundeau înăuntru unul câte unul. Nu mă îndoiam de eficienţa lor.

— Cum este pentru tine? întrebă Truett, ţinând-o strâns pe Becky în braţe.

— Să mă aflu aici, sau să fiu soldat? am răspuns.

— Ambele. Nu pot să înţeleg cum de poţi fi aşa rece şi distant. La naiba, omule, nu poţi să dai frâu liber emoţiei măcar puţin? Sau eşti mai mult un robot acum?

Vocea îi era amestecată cu mânie şi frică.

— Am crescut la o fermă, am spus eu rar, încercând să dezgrop amintirile unui trecut fericit, pe o planetă de acum pierdută, fără salvare. Încă îmi amintesc de mirosul toamnei, senzaţia noroiului pe picioare, şi sentimentul avut la uciderea oii premiate, la timpul potrivit. Această misiune nu e diferită. Fac ceea ce trebuie să fac pentru că sunt lucruri mai îngrozitoare pentru fiinţa umană decât moartea.

— Am văzut casetele cu ştiri, a spus el. Urât. Oribil. Dar voi cum vă salvaţi pielea? Nu aveţi un instinct de autoconservare?

— După ce vom avea grijă de voi, ne vom duce după sharzi, am spus eu. Misiunea noastră secundară este să adunăm orice fel de date despre ei şi să lansăm un mesaj flotei. După asta, ei bine, există patru, cinci mii de tone de explozibil în raniţele noastre.

Am bătut uşor cutia micuţă prinsă cu o curea de spate.

— Îmi imaginez că dispozitivul automat va acţiona, în caz că ne apropiem prea tare de inamic.

Truett zâmbi.

— Sunteţi viteji, dar a fost o pierdere prostească de resurse să veniţi după noi. Ne-am făcut-o cu mâna noastră – am fost proşti să avem încredere în Robbarts – şi ne merităm soarta.

Am verificat timpul. Mai aveam doar cincisprezece minute. Hunter întârzia prea mult.

— Îmi pare rău, am spus eu repede. Nu mai aveţi timp.

Truett mi-a apucat mâna şi a strâns-o.

— Vreau doar să ştii… începu el şi vocea i se sufocă.

Atunci mă bătu pe umăr. „Mda.” Pot să spun că încerca din răsputeri să nu plângă, dar vocea i se schimbă la sfârşit.

— Ei bine, îi spuse el lui Becky. Se pare că avem o navă de prins, adăugă el vesel.

Hunter ieşi din gaură şi fugi înspre mine.

— Gata, am terminat, spuse repede.

Câtva timp mai târziu, pământul se zgudui din cauza bubuiturii în timp ce fum şi foc ţâşneau de pe intrarea buncărului. Dacă nici asta nu a atras atenţia sharzilor, atunci nu mai am ce să spun.

— Becky, am zis eu, şi am luat-o cu grijă din braţele lui Truett. E timpul să mergem.

— Vine să ne ia? întrebă Becky cu emoţie vânzolindu-se în braţele mele. Nu văd nava.

— Este acolo sus, pe cer, spuse Truett cu multă blândeţe. Uită-te în sus. Acolo, în dreapta acelei stele roşii, mare şi strălucitoare.

Becky se lăsă pe spate uitându-se direct peste cap. Mi-am pus braţul în jurul gâtului ei şi am ţinut-o până a murit. Speram că poate nu a avut destul timp ca să-şi dea seama ce am făcut. Ce am fost nevoit să fac.

Hunter s-a ocupat de Truett fără a întâmpina rezistenţă. Şi el privise spre cer, ca şi cum ar fi dat crezare propriilor vorbe.

Am aşezat corpul neînsufleţit al lui Becky pe pământ, încercând să nu mă las copleşit de emoţie. Ca mai devreme, l-am lăsat pe Hunter să se ocupe de ultimele detalii, asigurându-se că nicio singură celulă cerebrală nu a rămas întreagă la Becky şi Truett.

Mai rămăseseră două minute libere, timp în care am auzit un vaiet în depărtare. Nu puteau fi decât sharzii. Mi-am pus degetul pe detonant. Cutiile noastre fuseseră puse în funcţiune şi ne mai rămăseseră câteva ultime momente.

— Civilii pur şi simplu nu înţeleg, nu-i aşa? întrebă Hunter în timp ce aştepta lângă mine să vină dulcea uitare, dulcea eliberare de maşinăriile mecanice care devenisem.

M-am gândit la Truett, şi la felul curajos în care a protejat-o pe Becky până la capăt, m-am gândit la toate

modurile în care războiul nu schimbase decenţa umană, şi la oaia mea premiată şi constrângerile pe care viaţa ni le impune.

— Unii înţeleg, am recunoscut eu.

————————————

Scheletul

William Sanders

Locuieşte în Tahlequah, Oklahoma, dar şi-a petrecut mult timp în vestul Arizonei, unde are loc acţiunea povestirii „Dry Bones”. A apărut ca scriitor, la începutul anilor ’80, cu două comedii de istorie alternativă. S-a orientat apoi spre mystery şi suspans, producând câteva scrieri de succes. Vechiul său prieten Roger Zelazny este cel care l-a convins să scrie science fiction. Povestirile sale au apărut în diverse reviste şi în antologii de succes şi i-au câştigat o binemeritată reputaţie ca fiind unul dintre cei mai buni scriitori de short stories din ultimii ani, aducându-i şi două premii Sidewise Awards for Best Alternate History. Despre povestirea de faţă, care a fost finalistă la premiile Nebula în 2006 zice: „Singurul lucru pe care îl pot spune este că se referă la o subcategorie veche, dar rar văzută a SF-ului: Marile descoperiri ştiinţifice pierdute.”

————————————

Era o zi fierbinte de vară şi stăteam sub copacul acela mare de pe marginea drumului, de unde, de obicei, luam autobuzul în timpul şcolii, când Wendell Haney urcă cu bicicleta şi-mi spuse că cineva a găsit un schelet într-o peşteră, jos în Văgăuna Lunii.

— Pe bune, spuse el. Verişoara mea, Wilma Jean, locuieşte în oraş. Tocmai a trecut pe la noi şi i-a spus mamei.

Am lăsat benzile desenate cu Plastic Man pe care le citeam.

— Vrei să zici un schelet uman? am întrebat neîncrezător.

Wendell făcu o faţă impacientată.

— Bineînţeles că unul uman, spuse el. Ce ai crezut?

Era un copil slăbănog, avea capul mare şi ochii bulbucaţi ca la broască, iar atunci când era încântat de ceva, ca acum, arăta destul de ciudat. Era cu doar un an mai mic decât mine, dar tocmai împlinisem treisprezece luna trecută, iar unul de doisprezece mi se părea un puşti.

— Hai, Ray, nu vrei să mergi să vezi? spuse el. Toată lumea e acolo jos, şeriful şi ceilalţi.

Cum era de aşteptat, când am întors capul, am văzut un nor de praf în depărtare, deasupra păşunii lui Tobe Nelson, acolo unde drumul pietruit cotea la vale spre Văgăuna Lunii. O camionetă vira, ieşind de pe drum.

M-am ridicat.

— Mă duc să-mi iau bicicleta, i-am spus. Du-te înainte, că te ajung din urmă.

M-am întors acasă, sperând că mama nu mă văzuse vorbind cu Wendell. Nu vroia să am nimic de-a face cu el pentru că, spunea ea, familia lui era de condiţie joasă. Locuiau ceva mai sus de noi, pe un drum pietruit, într-o casă veche, ce părea gata-gata să se prăbuşească, iar în curtea din faţă aveau câteva maşini fără roţi. Toată lumea ştia că tatăl lui e un beţiv.

Mama era în spate, în bucătărie, chiar dacă o auzeam prin fereastră fredonând o melodie a lui Johnny Ray, care cânta la radio. Mi-am luat bicicleta din spatele casei şi am tulit-o înainte să mă întrebe unde mă duc şi, probabil, să nu-mi dea voie.

* * *

L-am ajuns pe Wendell pe la aproape un sfert din drumul care traversa păşunea lui Tobe Nelson. N-a fost prea greu, considerând chestia aia veche şi ruginită pe care pedala el. Am încetinit şi am mers împreună restul drumului.

Câmpul era traversat de un drum lung şi fără niciun pic de umbră. Era mai mult o cărare făcută de vaci, cu hopuri şi dâmburi şi praf. Am transpirat bine, pedalând prin soare. În

capătul celălalt al păşunii, cărarea o lua la vale, spre pârâu, şi puteam să o lăsăm mai uşor, fără să mai pedalăm tot restul drumului. Deja se vedeau o mulţime de maşini şi camionete parcate pe malul pârâului, unde se termina drumul.

La poalele dealului, m-am oprit, m-am dat jos de pe bicicletă, i-am coborât piciorul de sprijin şi l-am aşteptat pe Wendell să-şi sprijine bicicleta de un copac.

O mulţime de oameni, bărbaţi şi femei, stăteau la umbra sălciilor şi a platanilor uriaşi, vorbind şi uitându-se peste pârâu, înspre Văgăuna Lunii.

Văgăuna Lunii era un loc ciudat. Semăna un pic cu ceea ce se numeşte în vest „canion cutie”, doar că era mai mică. Presupun că ai fi putut să-i spui şi defileu. Oricum, se întindea cam jumătate de milă în malul crestei şi se termina într-un crater rotund, cu pereţi înalţi de stâncă de jur împrejur, şi câteva cascade în sezonul ploios.

Am fost şi eu de câteva ori în crater, ca mai toţi copiii de pe aici. Era cam înspăimântător şi nu prea mi-a plăcut. Copacii de pe maluri blocau Soarele, aşa că lumina era slabă şi sumbră, chiar şi într-o zi însorită. Terenul era abrupt şi bolovănos şi era foarte greu să păşeşti. Mai tot timpul anului, nu era uşor nici să ajungi acolo. Mai întâi, trebuia să treci pârâul, care, în special primăvara, curgea repede şi cu putere prin această strâmtoare. Erau doar vreo nouă sau zece metri până pe partea cealaltă, dar trebuia să fii nebun să-i treci înot, atunci când nivelul apei era ridicat. Şi era cam singura cale de acces, dacă nu vroiai să mergi pe creastă până acolo şi apoi să cobori pe stânci. Câţiva oameni au făcut-o, sau cel puţin aşa susţin ei.

Într-o vară secetoasă ca asta însă, nu era mare scofală, pentru că puteai să mergi până pe malul celălalt, chiar şi fără să te uzi la picioare. Numai că acum ajutorul de şerif Pritchard stătea în mijlocul albiei secate şi nu lăsa pe nimeni să treacă.

— Ordinele şerifului, spunea el, în timp ce mă îndreptam spre un loc de unde să pot vedea mai bine.

— Nimeni nu trece dincolo, până nu se întoarce el.

Se făcu un pic de agitaţie, deoarece cineva încerca să ajungă în faţă, facându-şi loc prin mulţime. Lângă mine, Wendell spuse în şoaptă: „Oh, nu!” şi o secundă mai târziu am înţeles de ce.

Tatăl lui Wendell era un bărbat înalt, slab, brunet, cu tenul închis – am auzit că a bătut un om destul de rău odată, pentru că l-a întrebat dacă nu e pe jumătate indian – şi avea o privire răutăcioasă. S-a oprit pe malul pârâului, fixându-l cu privirea pe ajutorul de şerif Pritchard.

— Ordinele şerifului, ai? spuse el. Cine se crede?

Ajutorul de şerif se uită spre el.

— Se crede şerif, presupun, spuse el. La fel ca de ultimele două ori când te-a arestat.

Cam un minut, s-a făcut linişte, apoi, de undeva de mai jos, Tobe Nelson întrebă:

— Dar ce face acolo? Convinge scheletul să-l voteze?

Era un om gras, cu chelie şi o voce subţire ca de femeie, întotdeauna pus pe glume. Toată lumea a râs, chiar şi tatăl lui Wendell, şi lucrurile s-au mai detensionat. Wendell răsuflă uşurat.

— Uite-i că vin, spuse cineva.

Şeriful Cowan venea dinspre malul celălalt, printre copaci, dând la o parte crengile. Era cineva în spatele lui, şi la început, nu l-am recunoscut, dar apoi am spus:

— Hei, e domnul Donovan!

— Bineînţeles, zise Wendell, de parcă tocmai spusesem cea mai mare prostie din lume. El e cel care l-a găsit.

Domnul Donovan preda ştiinţele naturii la gimnaziul din oraş. Toată lumea îl plăcea, chiar dacă testele pe care le dădea erau destul de grele. Era mare şi voinic, ca un jucător de rugby, şi toate fetele vorbeau despre cât de bine arată. Băieţii îl admirau pentru că fusese în Marină şi fusese decorat cu Steaua de Argint, la Okinawa. Cred că jumătate din bărbaţii de acolo fuseseră înrolaţi în timpul războiului – acela a fost ceea ce încă mai numeam „Războiul”, chiar dacă luptele din Coreea durau de aproape un an – dar el era singurul pe care îl ştiam că avea o medalie.

Întotdeauna mi-au plăcut orele lui, pentru că le făcea interesante, arătându-ne tot felul de roci, plante şi chiar animale vii. Uneori mă lăsa să-l asist când făcea experimente. După ce a văzut că îmi plac ştiinţele naturii, m-a ajutat să-mi aleg nişte cărţi din biblioteca şcolii. S-a oferit chiar să-mi împrumute nişte reviste ştiinţifico-fantastice, dar a trebuit să-l refuz, pentru că aş fi avut necazuri mari dacă mă prindea tata citindu-le.

Şeriful Cowan a coborât de pe malul celălalt şi a venit lângă ajutorul de şerif Pritchard. Avea faţa roşie şi transpirată, iar uniforma kaki era şifonată şi plină de praf. S-a uitat la mulţimea de oameni de pe mal.

— Nu ştiu ce aţi auzit, spuse el. Şi nici nu ştiu ce aţi crezut că veţi vedea, dar astăzi nu o să vedeţi nimic aici.

Câţiva oameni începuseră să vocifereze şi el şi-a ridicat mâna.

— Ascultaţi-mă! Am examinat locul şi e evident că rămăşiţele sunt mult prea vechi pentru a fi sub jurisdicţia mea.

Şi-a întors capul spre domnul Donovan, care a venit lângă el.

— Domnul Donovan, aici de faţă, crede că oasele ar putea avea chiar mii de ani şi nici măcar eu nu sunt aşa de bătrân.

După ce s-au oprit râsetele, a continuat.

— El spune că aceasta ar putea fi o descoperire importantă. Aşa că va lua legătura cu nişte oameni de la Universitate, pe care-i cunoaşte, şi îi va chema să arunce o privire. Între timp, luând în considerare că locul unde a fost descoperit scheletul e pe pământul municipalităţii…

— Nu-i adevărat! îl întrerupse tatăl lui Wendell pe un ton ridicat. Pământul de pe malul ăla e al nostru, al familiei mele, şi aşa a fost dintotdeauna.

— Ba nu, spuse şeriful Cowan. A aparţinut familiei tale, dar nu aţi plătit impozitul, aşa că a intrat în proprietatea municipalităţii şi nu a mai vrut nimeni să-l cumpere.

— Cred şi eu, spuse Tobe Nelson, doar bolovani şi tufişuri, nici măcar ceva lemn de calitate.

— Nu-mi pasă, spuse tatăl lui Wendell. E al nostru, iar ei ni l-au furat. Nu-i drept!

— Aşa-i, spuse şeriful. Nu-i drept că ai reuşit, în timp ce fratele tău îşi dădea viaţa pentru ţară, să împrăştii tot ceea ce tatăl tău s-a chinuit să adune. La fel cum nu e drept că familia ta trebuie să sufere din cauză că tu ai face orice altceva decât să munceşti. Şi acum, Floyd Haney, taci, că vorbesc eu.

Tatăl lui Wendell arăta mai nervos ca oricând, dar tăcu.

— Foarte bine, spuse şeriful. După cum spuneam, deoarece e proprietatea municipalităţii, interzic accesul publicului până la noi ordine. Tobe, vreau să închizi poarta de la drumul principal şi să nu laşi pe nimeni să treacă pe pământul tău fără să te consulţi mai întâi cu mine sau cu domnul Donovan.

— Vrei să spui că nu putem merge să ne uităm? întrebă cineva.

— Exact, spuse şeriful. Ce, ai probleme cu auzul?

— De fapt, nici nu prea este ce vedea, spuse domnul Donovan. Doar o mână şi un pic din încheietură se văd mai bine, dintre bolovani, dar şi alea sunt pe jumătate îngropate. Presupunem doar, că e un schelet întreg undeva pe dedesubt.

— Oricum, nu aţi găsi peştera, chiar dacă v-aş da voie să o căutaţi, spuse şeriful. Chiar şi eu aş fi trecut pe lângă ea, dacă nu era el să mi-o arate.

Apoi a început să dea din mâini spre mulţime, ca şi cum ar fi fugărit un cârd de gâşte.

— Hai, plecaţi odată! Toată lumea să se ducă acasă sau la sala de biliard sau oriunde. Nu-i nimic de văzut aici.

Oamenii au început să se îndrepte spre maşini, vorbind între ei şi uitându-se înapoi spre Văgăuna Lunii. Tatăl lui se îndrepta spre noi, aşa că Wendell s-a ascuns în spatele meu, dar Floyd Haney a trecut pe lângă noi şi s-a urcat în camionetă, împroşcând cu pământ şi pietriş în timp ce urca dealul. După ce l-am văzut plecat, ne-am dus şi ne-am luat bicicletele, fără să vorbim sau să ne uităm unul la celălalt.

Aş fi avut multe de zis, dar mi-am dat seama că Wendell nu prea avea chef.

* * *

— Prostii, spuse tata, când i-am povestit întâmplarea la cină.

— Acum or să vină o mulţime de savanţi idioţi să-şi bage nasul pe aici, ca să descopere o mulţime de prostii.

Tatei nu-i plăceau oamenii de ştiinţă pentru că aceştia credeau în teoria evoluţiei. Obişnuia să mă întrebe dacă domnul Donovan nu preda teoria evoluţiei la şcoală şi spunea că, dacă ar face aşa ceva, ar putea fi concediat.

— Totuşi, nu mă surprinde, spuse el. Sunt o mulţime de caverne şi peşteri în râpa aceea, de aia se şi numeşte Văgăuna Lunii. Pe vremea Prohibiţiei, contrabandiştii îşi ascundeau whisky-ul acolo. S-ar putea să fie oasele unui contrabandist care a fugit din faţa legii şi s-a ascuns acolo. Sau poate sunt oasele unui sclav negru, fugit în perioada Sclaviei. Probabil că nu sunt nici măcar indiene.

— Domnul Donovan zice că oasele sunt mult mai vechi, am spus eu, iar mama mi-a aruncat o privire de avertizare. Nu vroia să îl contrazic pe tata în nicio privinţă. Spunea că nu se cade.

— Ce tâmpenie! spuse tata. Savanţii ăştia blestemaţi, dacă i-ai auzi cum ştiu ei totul. L-am auzit pe unul la radio spunând cât de mare e distanţa de aici până la Lună. De parcă a fost el până acolo să o măsoare, spuse el râzând zgomotos.

— Vrea cineva plăcintă? întrebă mama.

* * *

Mai târziu, domnul Donovan mi-a povestit cum a găsit scheletul. Era într-o expediţie, sus, în Văgăună, căutând tot felul de chestii pe care le-ar fi putut folosi la ore în anul următor. Încerca să se strecoare pe la baza malului stâncos, deoarece se prăvăliseră o mulţime de bolovani, când a văzut un şarpe pe care nu l-a recunoscut. Înainte să-

l poată examina, acesta s-a strecurat după un bolovan sprijinit de mal. Aşa că domnul Donovan s-a apropiat şi, după ce s-a învârtit în jurul bolovanului şi a dat la o parte câteva tufişuri, a găsit o deschizătură între pietroi şi mal. Şi-a scos lanterna din rucsac şi, căutând şarpele, a luminat în vizuină şi a văzut ceva ce semăna cu o intrare într-o peşteră. Fără să mai stea pe gânduri, s-a strecurat prin deschizătură să vadă despre ce e vorba.

— Unul dintre cele mai stupide lucruri pe care le-am făcut vreodată, mi-a spus. Niciodată, dar niciodată, să nu intri singur într-un asemenea loc. Uneori sunt total idiot, dar să nu spui nimic despre asta celorlalţi profesori.

Într-adevăr, în spatele bolovanului era un tunel care ducea în stâncă, dar era atât de îngust încât a trebuit să se aplece şi să se târască pe mâini şi pe genunchi – „devenind din ce în ce mai idiot” – însă tunelul s-a lărgit şi a ajuns într-o mică peşteră.

Pe jos era plin de pietriş care, probabil, se desprinsese din tavan. S-a aplecat şi a cules câteva pietre, analizându-le cu lanterna în speranţa că va găsi fosile. Dar nu erau decât simple roci.

Apoi a întors o lespede mai mare de piatră şi a găsit scheletul unei mâini.

— Mi-a luat vreo câteva secunde să procesez, spuse el. Lumina era slabă, iar oasele erau pe jumătate îngropate. Abia se distingeau. Am început să scurm, mi-am dat seama ce erau şi mi-am tras imediat mâna înapoi. Am rămas un pic aşa până am înţeles despre ce era vorba.

— Dar de unde aţi ştiut că sunt aşa de vechi? am întrebat eu.

— Nu am ştiut, a recunoscut el. Arheologia nu e domeniul meu. Dar arătau destul de vechi şi apoi, dacă chiar erau, trebuiau protejate. Aşa că l-am păcălit un pic pe şerif. Dar asta rămâne între noi. Bine?

* * *

Nici domnul Donovan şi nici prietenii lui de la Universitate nu au pierdut vremea şi au venit în următoarea sâmbătă, pe după-amiază.

— Eu's un băiat simplu de la ţară, spunea Tobe Nelson a doua zi dimineaţă unor oameni adunaţi în faţa bisericii, după slujbă.

— Când a spus profesorul că or să vină nişte oameni de ştiinţă, mă aşteptam la nişte persoane în vârstă, cu barbă şi halate albe, ştiţi? Când acolo, spuse el rânjind, vine un cuplu drăguţ de tineri şi parchează în faţa casei mele un Mercury roşu, nou-nouţ, cu o rulotă mică, argintie, în spate. Am crezut că-s turişti care s-au rătăcit, dar s-au dat jos, au venit la mine, s-au prezentat şi m-au întrebat dacă pot să-şi aşeze tabăra pe malul pârâului.

— Şi i-ai lăsat pe fraierii ăia pe pământul tău? a întrebat tata.

— Hei, spuse Tobe Nelson. M-au rugat foarte frumos şi chiar mi-au dat o sumă frumuşică de bani. Era destul să mă roage frumos, dar dacă tot mi-au dat, doar nu era să refuz banii.

A râs piţigăiat.

— Şi să vă mai spun ceva, să fi fost eu tânăr şi să am aşa o maşină şi aşa o femeie, nu mi-aş fi pierdut timpul săpând după oase. Aş fi găsit destule lucruri mult mai bune de făcut.

* * *

Vremea a rămas caldă şi uscată. Marţi după-amiază m-am dus cu bicicleta până la magazinaşul din intersecţie să-mi iau un suc. Pe drum, am oprit, totuşi, în dreptul porţii păşunii lui Tobe Nelson, m-am dat jos şi am stat o vreme rezemat de gard, uitându-mă la cărarea spre Văgăuna Lunii. Poarta nu era încuiată şi aş fi putut să intru, dar eram destul de sigur că nu aveam voie.

Apoi am auzit o maşină oprind în spatele meu şi, când am întors capul, l-am văzut pe domnul Donovan la volanul jeepului său, rămas de la război.

— Hei, Raymond, m-a strigat el. Fii băiat de treabă şi deschide, te rog, poarta.

M-am dus, am tras zăvorul, am deschis poarta şi am ţinut-o până a trecut cu maşina. Apoi am închis-o şi am pus zăvorul.

— Mulţumesc, spuse domnul Donovan oprind maşina.

— Şi, Raymond, ce-ai mai făcut vara asta? Ceva interesant?

— Nu chiar, am răspuns eu. E prea cald ca să mai fac ceva.

— Te înţeleg, spuse el. Nu ai vrea să faci cunoştinţă cu nişte oameni de ştiinţă adevăraţi?

— Serios? am întrebat eu.

— Sigur. A coborât din maşină, mi-a luat bicicleta şi a trântit-o în spate, în timp ce eu m-am urcat în faţă şi apoi am plecat. Pe drumul acela plin de hopuri care tăia păşunea lui Tobe Nelson, mi-a povestit cum a găsit peştera.

Am coborât foarte repede dealul şi, încă de dinainte de a ajunge jos, am văzut maşina roşie parcată lângă pârâu şi în spatele ei o rulotă argintie.

Domnul Donovan a parcat maşina la umbra unui copac, ne-am dat jos şi am mers spre rulotă, care, abia acum am văzut, avea într-o parte un umbrar mare de pânză sub care erau o masă şi câteva scaune. Un bărbat s-a ridicat de la masă şi a venit spre noi.

— David, îl strigă domnul Donovan. Munceşti din greu, ai?

— Până la epuizare, spuse bărbatul, întoarse capul şi strigă: Maddy! A venit Bob.

Uşa rulotei s-a deschis şi a ieşit o femeie.

— Aa, bună, spuse ea. Şi apoi, uitându-se la mine: Şi el cine e?

— El e Raymond, spuse domnul Donovan. Unul dintre cei mai buni elevi ai mei. Raymond, fă cunoştinţă cu David şi Madeline Sloane.

Bărbatul mi-a întins mâna şi i-am strâns-o. Femeia a venit lângă mine în pas vioi şi mi-a întins şi ea mâna.

— Şi deci să înţeleg, spuse ea, că îţi plac ştiinţele naturale, Raymond.

— Da, doamnă, am spus eu, iar ea şi-a lăsat capul pe spate râzând.

— Doamnă, zise. Dumnezeule, sună de parcă aş fi bunică-ta. Spune-mi Maddy. Aşa îmi spune toată lumea.

— Veniţi să staţi la umbră, spuse bărbatul. Tocmai luam o scurtă pauză.

Era un bărbat tânăr, de înălţime medie, cu părul blond, tuns milităreşte, şi ochelari. Cam asta e tot ce am observat. Nu el îmi atrăsese atenţia.

— Raymond, vrei o Cola? îmi spuse femeia.

Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată în carne şi oase. Era mai înaltă decât mine, iar eu ajunsesem la un metru şaptezeci, înainte de ziua mea. Avea părul şaten deschis, tuns scurt, la baza gâtului, ochii de un albastru închis şi dinţi albi, frumoşi. Purta o bluză roşie scurtă, fără mâneci, legată în talie, şi pantaloni scurţi care, din câte mi-am dat seama, erau nişte jeanşi tăiaţi. Oricum, cine i-a tăiat nu a mai lăsat prea mult din ei. Picioarele îi erau bronzate şi parcă nu se mai terminau.

— Da, doamnă. Scuze, Maddy, am spus eu.

— Bob, ţi-aduc şi ţie ceva?

El a dat din cap, în semn că nu, iar ea s-a îndreptat spre rulotă.

Noi ne-am dus şi ne-am aşezat la masă, sub umbrar. Am observat că se auzea un zgomot, ca făcut de o maşină de tuns iarba, de undeva de prin apropiere, dar nu vedeam de unde ar fi putut veni.

— Generatorul, spuse David Sloane văzând că mă tot uit în jur. Ştii tu, pentru electricitate.

— V-aţi instalat destul de confortabil aici, spuse domnul Donovan.

— Da, răspunse David, cele mai bune condiţii de pe piaţă.

Faţa sa arăta un pic cam ciudat când a zis ultima parte.

— Ce bine o ducem unii…, adăugă, el atât de încet, că abia l-am putut auzi.

Apoi şi-a întors privirea spre Maddy, care tocmai ieşea din rulotă cu o Cola în mână.

— Vroiai şi pahar şi gheaţă? mă întrebă ea.

Am dat din cap că nu.

— Ştiam eu că eşti genul care bea din sticlă.

Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat.

— Bob Donovan, ar trebui să te strâng de gât, vii aici cu musafiri când eu arăt aşa.

Abia atunci am observat că avea mâinile şi picioarele murdare de praf.

— Uită-te la mine, spuse ea, în ce hal arăt.

— V-aţi apucat de scormonit? întrebă domnul Donovan zâmbind. Cum merge?

— Încet, spuse David, aşa cum ar trebui.

— E un întreg proces, îmi explică domnul Donovan. Pământul trebuie îndepărtat treptat, câte puţin, ca să nu se distrugă ceea ce e dedesubt. Şi totul trebuie să fie măsurat şi înregistrat. Îţi trebuie multă răbdare şi mâini precise.

— De fapt, spuse Maddy, încă mai avem treabă cu pietrişul desprins din tavan. Trebuie să examinăm fiecare bucăţică în caz că – se opri şi se uită la David. Arată-le vârful!

David vru să spună ceva, dar mormăi şi se ridică, îndreptându-se spre rulotă.

— Staţi să vedeţi asta, spuse Maddy.

Îmi sorbeam Cola şi încercam să nu mă holbez la ea. Prin părţile noastre nu vedeai prea multe femei în pantaloni scurţi, pentru că majoritatea bisericilor ziceau că e păcat. Unchiul Miles, care era pastor la biserica Baptistă de care aparţineam, spunea chiar că femeile n-ar trebui să poarte părul tuns scurt.

Singurele femei pe care le-am văzut îmbrăcate aşa cum era Maddy acum, erau cele uşuratice, care-şi petreceau timpul la salonul de biliard din oraş şi „fetiţele” de pe autostradă. Dar îţi dădeai uşor seama că ea nu era deloc uşuratică.

David s-a întors, aducând o cutie mică, plată, din lemn, şi a pus-o pe masă în faţa mea. A deschis-o şi a dat la o parte nişte vată.

— Poftim. Uite ce am găsit în dimineaţa asta, spuse el.

Am încercat să nu par dezamăgit. Mai văzusem vârfuri de săgeată indiene şi altă dată. Cine nu văzuse! Se găseau foarte des pe malul pârâului sau la arat. Câţiva băieţi de la şcoală aveau adevărate colecţii.

Când m-am uitat mai de aproape, mi-am dat seama că vârful acela nu era la fel ca toate celelalte vârfuri de săgeată pe care le văzusem până atunci. Cu siguranţă era o frumuseţe, făcut dintr-o piatră lucioasă, maro-gălbuie, cu dungi negre, foarte bine lucrată. Era destul de mare, avea aproape şapte sau opt centimetri şi nu avea acele crestături pe margini. Avea o singură crestătură la bază, ca un fel de canelură pe mijloc.

Domnul Donovan spuse:

— Să fiu al naibii! E un Clovis?

— Sunt aproape sigur, zise David. Şi am văzut destule anul trecut, la săpăturile din New Mexico.

— Ştiţi ce fel de indieni au făcut aceste vârfuri de săgeată? am întrebat eu.

— Nu-s indieni. Cel puţin nu din cei la care te gândeşti tu. Mai degrabă strămoşii lor preistorici.

— Şi e un vârf de suliţă, spuse Maddy. Arcul şi săgeţile încă nu fuseseră inventate.

— Uau! am mângâiat eu piatra fină cu degetele. Veche, ha?

David m-a aprobat.

— Cam cât de veche? Încă mai sunt discuţii pe tema asta. Oricum, mult peste zece mii de ani.

— Ca să-ţi faci o idee, îmi spuse domnul Donovan, chestia asta era, foarte probabil, folosită pentru a vâna mamuţi.

— Uau! am spus eu din nou. Dar nu ştiţi sigur dacă are vreo legătură cu scheletul, nu-i aşa?

S-au uitat unii la alţii.

— La naiba, spuse Maddy. Ai avut dreptate, Bob. Chiar că-i isteţ băiatul.

— Ai dreptate, îmi spuse David. Nu avem nicio siguranţă că scheletul e din aceeaşi perioadă. Încă nu putem nici măcar să presupunem.

— Încă nu ştiţi nimic despre asta? întrebă domnul Donovan.

David a ridicat din umeri.

— E al naibii de vechi, asta e sigur. La o examinare doar superficială a oaselor expuse, sunt aproape sigur că există un grad de fosilizare. Deocamdată, însă, nu am găsit nimic ca să-l putem data.

A oftat.

— Cel mai bun ar fi noul test cu radio-carbon, la care lucrează Doctorul Libby, la Universitatea din Chicago. Însă aproape jumătate din arheologii din ţară aşteaptă la rând pentru el. Ar putea trece multă vreme până să avem un răspuns.

— Dar, spuse Maddy, acum înţelegi de ce eram aşa încântaţi de acest loc. S-ar putea să fie ceva foarte important.

David s-a ridicat şi s-a întins.

— Şi acum trebuie să ne întoarcem la muncă. Scuze.

A luat cutia şi a închis-o cu grijă. Am văzut că erau nişte numere scrise pe capac. În timp ce David ducea cutia spre rulotă, Maddy îmi spuse:

— Mă bucur că te-am cunoscut, Raymond.

S-a întins şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Să mai vii să ne vizitezi.

— Sigur. Vocea mea sună cam ciudat. O să vin.

* * *

Dar nu i-am revăzut prea curând pe soţii Sloane. Am coborât la pârâu de câteva ori cu bicicleta, însă nu i-am văzut pe nicăieri, doar rulota şi generatorul, care funcţiona. Am bănuit că erau în peşteră. Am vrut să mă duc în Văgăună, să încerc să-i găsesc, dar nu ştiam drumul.

De acum toată lumea vorbea despre ei. În special despre Maddy.

— Se afişează aproape goală, îi spuse mătuşa Ethel mamei, care lucra la magazinul cu produse la cincizeci de cenţi, Ben Franklin, din oraş.

— A fost ieri în magazin. Arăta ca o ştii tu ce…

Unchiul Miles a amintit-o chiar şi în slujba de duminică.

— Îmi aduc aminte, spuse el, de o interesantă zicală: „Voi, care nu sunteţi decât oase, ascultaţi cuvântul Domnului.” Unii oameni ar trebui să nu se mai preocupe de nişte oase vechi şi să asculte cuvântul lui Dumnezeu.

A doua zi dimineaţă m-am trezit cu o răceală. Nu era chiar aşa gravă, dar a fost suficient pentru ca mama să mă ţină două zile în pat, şi în casă pentru tot restul săptămânii. Mi-am petrecut timpul citind şi ascultând radioul şi dorindu-mi să-i vizitez din nou pe David şi Maddy.

Tata a venit într-o seară din oraş, cu un zâmbet mare pe faţă.

— Profesorul ăsta al tău, îmi spuse el, trebuie să recunosc, nu-i deloc un fătălău.

— Dar ce s-a întâmplat? am întrebat şi tata a râs.

— Al naibii lucru, spuse el. Floyd Haney a venit la el, în faţa restaurantului, beat ca un porc, ca de obicei, şi a început să înjure – în legătură cu pământul de la pârâu – şi când profesorul a încercat să treacă de el, Floyd a încercat să-l lovească cu pumnul. În aceeaşi secundă, Floyd era în fund. Am văzut toată povestea de peste stradă.

— Domnul Donovan l-a lovit?

— Cea mai rapida stângă pe care am văzut-o vreodată. În timp ce Floyd încă mai zăcea pe jos, a venit şi ajutorul de şerif Pritchard, dar profesorul a spus că nu vrea să depună plângere. Probabil că are dreptate, spuse tata. Nu ajută la nimic să-i închizi pe cei de teapa lui Floyd. Pe unii oameni n-ai cum să-i schimbi.

* * *

În sfârşit, începusem să mă simt mai bine şi mama m-a lăsat să ies afară. Bineînţeles că am tulit-o imediat spre pârâu.

Coborând dealul, am văzut maşina de teren a domnului Donovan şi, când m-am dat jos de pe bicicletă, i-am văzut pe toţi trei lângă rulotă, stând sub umbrar. În timp ce mă îndreptam spre ei, am auzit-o pe Maddy vorbind. Părea nervoasă.

— Nu pot să cred, spunea ea, cea mai importantă descoperire a secolului şi noi ne comportăm de parcă e o bombă gata să ne explodeze în faţă.

— Asta şi este, spuse David. Aa, bineînţeles, poate nu pentru tine. Nu funduleţul tău mic şi bombat e la bătaie, nu-i aşa? Nimeni nu bagă în seamă un proaspăt absolvent.

Vorbea din ce în ce mai tare.

— Eu sunt nenorocitul cu cerneala încă udă pe diploma de doctorat. Dacă o dau în bară, o să am noroc dacă o să mai pot preda măcar la o şcoală generală.

Când şi-au ridicat privirea şi m-au văzut, au tăcut jenaţi, aşa cum fac de obicei adulţii când copiii îi surprind certându-se. După o secundă de pauză, Maddy îmi spuse:

— A, bună, Raymond!

— Poate ar trebui să plec? am întrebat eu.

— Nu, nu, spuse Maddy, dând din mâini. Pun pariu că vrei o Cola, nu-i aşa? De ce nu te duci să-ţi iei singur? Frigiderul e chiar lângă uşă, n-ai cum să nu-l vezi!

M-am dus la intrarea în rulotă, am urcat treptele micuţe şi am deschis uşa. Într-adevăr, era un frigider, chiar la intrare. Cel mai mic pe care îl văzusem vreodată. De unde mă aflam, puteam să văd în partea din faţă a rulotei, care era în mare parte ocupată de un pat nestrâns.

Mi-am luat o Cola şi m-am întors chiar când domnul Donovan spunea:

— Oricum, sper ca acestea să fie bune.

Abia acum văzusem că pe masă era un plic galben şi un teanc de fotografii mari, lucioase. David ţinea una în mână şi se uita la ea din unghiuri diferite.

— A, da, spuse el. Sunt de prima clasă. Mulţumesc, Bob.

— A trecut ceva timp de când nu am mai lucrat în camera obscură, spuse domnul Donovan. Mi-au trebuit vreo două ore numai să-mi găsesc echipamentul şi să-l curăţ de praf. Mă bucur că au ieşit bine.

M-am dus şi m-am uitat la fotografii, în timp ce ei vorbeau. Una dintre ele era un prim-plan al unui craniu, pe jumătate îngropat în pământ. Alta era un cadru larg al întregului schelet. Am luat-o pe aceasta din urmă în mână pentru a mă uita mai de aproape şi am văzut ceva ce nu se potrivea deloc.

— Hei! am spus eu. Dar are haine!

S-au întors toţi trei şi s-au uitat lung la mine.

— Dacă scheletul e atât de vechi precum aţi spus, atunci n-ar fi trebuit să fi putrezit până acum? am întrebat eu.

— La dracu! spuse David şi-mi smulse fotografia din mână. Bob, de ce a trebuit să-l aduci pe…

— Taci din gură, David, spuse Maddy. Raymond, vino aici.

Am înconjurat masa şi am ajuns în faţa ei. Ea mi-a luat mâinile în mâinile ei şi s-a uitat direct în ochii mei.

— Raymond, spuse, tu nu vrei să ne faci rău, nu-i aşa?

— Nu, doamnă, am spus eu.

Mi se pusese un nod în gât şi abia mai puteam vorbi.

— Nu, Maddy.

— Şi, dacă ai şti ceva care ar putea să ne provoace necazuri, nu ai spune. Aşa-i? Nu-i ceva rău sau ilegal, spuse ea repede, doar ceva ce ne poate aduce multe necazuri.

— Nu.

Habar nu aveam despre ce vorbeşte, dar aş fi fost de acord cu orice spunea.

— Atunci, vino, spuse ea ridicându-se şi luând o lanternă cu baterii mari. Vreau să-ţi arăt ceva.

David s-a ridicat şi el repede în picioare.

— Pe dracu o să-i arăţi!

— Nu fi idiot, David, spuse Maddy fără să se uite la el. Şi măcar o dată în viaţa ta, încearcă să ai încredere în cineva.

— Raymond e băiat isteţ, spuse domnul Donovan. Când va înţelege, va coopera.

— Foarte bine, spuse David agitându-şi mâinile. De ce nu? Hai să ţinem o conferinţă de presă. Cheamă Casa Albă. Invită-l pe Preşedintele Truman să vadă. Adu Naţiunile Unite.

— Fii atent pe unde calci, spuse Maddy, în timp ce începusem să păşim prin albia secată a pârâului.

* * *

Era un drum lung şi dificil prin Văgăună, până la peşteră. Şi era incredibil de cald, chiar şi la umbra deasă a copacilor. Nici nu am ajuns acolo şi deja îmi doream să fi luat şi restul de Cola.

Cam pe la jumătatea drumului prin Văgăună, Maddy făcu spre stânga şi începu să urce o pantă abruptă, acoperită cu pietriş, spre baza peretelui de stâncă.

— Aici, zise ea şi atunci am înţeles ce vroia să spună şeriful. Dacă nu aş fi ştiut că acolo este o peşteră, nu aş fi ghicit niciodată.

— E un pic mai greu de trecut prin tufişuri, spuse ea. Dar nu le-am îndepărtat, ca să nu atragem atenţia localnicilor.

S-a îndreptat spre un bolovan gri şi mare, cam cât o maşină medie, care se sprijinea de stâncă. A aprins lanterna, a dat la o parte câteva tufe, şi a dispărut în spatele bolovanului.

— Ştii, spuse domnul Donovan în timp ce mergea după ea. Cred că a fost închisă până nu demult. Uită-te la tot acest pietriş şi la pământul de dedesubt. A fost o alunecare de teren, nu cu foarte mult timp în urmă. Poate ultima furtună puternică din mai a declanşat-o.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse David. Nu prea sunt urme de animale în peşteră.

A dat la o parte tufişul şi ne-am trezit într-un spaţiu mic şi întunecat, cu excepţia luminii care venea din dreapta mea.

— Trebuie să te apleci şi să te târăşti un pic, strigă Maddy. Nu-i chiar aşa rău.

În ceea ce mă privea, era. Lumina din faţă mă ajuta, dar era, totuşi, un loc înspăimântător. Iar când am trecut prin porţiunea cea mai strâmtă, simţeam că toată greutatea lumii mă apăsa. Aerul era rece şi mirosea a mort. Am vrut să ţip, dar m-am abţinut, pentru că nu vroiam ca Maddy să creadă că eram un laş. Apoi tunelul s-a lărgit, lumina a devenit mai puternică, şi m-am trezit în peşteră.

— Scuze pentru lumină, spuse Maddy în timp ce mă îndreptam de spate. De obicei folosim lămpi cu carbid, care luminează mai tare. Dar sunt foarte greu de aprins şi acum nu prea am chef să-mi bat capul.

Nu era o peşteră din aceea mare, cum văzusem în cărţi, cu stalactite şi restul. Era doar un fel de cameră, de mărimea unui garaj simplu. Părea chiar mai mică, din cauza lucrurilor stivuite sau puse grămadă pe lângă ziduri – lopeţi şi lopăţele, site mari, rotunde, pentru pământ, cutii şi saci şi o mulţime de lucruri pe care nu le recunoşteam.

În mijlocul pardoselii era un loc marcat cu ţăruşi de lemn şi funie. În interior, pământul fusese săpat şi înlăturat până la aproape treizeci de centimetri adâncime, iar în golul rămas era scheletul.

Nu prea semăna cu decoraţiunile pentru Halloween. La prima impresie, arăta mai mult ca o grămadă de beţe împrăştiate. Era întins pe partea stângă, cu genunchii ridicaţi, la distanţă unul de celălalt, iar mâna stângă îi era întinsă în faţă. Mâna dreaptă nu se mai vedea în dreptul pieptului.

În mod sigur purta haine şi, după părerea mea, nu prea arătau a haine indiene. Era greu să fii sigur, dar semănau mai mult cu un costum dintr-o singură piesă, un fel de combinezon ca cel pe care îl purta vărul Lany, când lucra la benzinăria Texaco din oraş. Maddy a ridicat un pic lanterna şi am putut să văd că avea încălţări. Mai bine spus, nişte bocanci cu tălpile mari şi aparent grele. De fapt, nu se vedea decât unul, căci piciorul stâng era încă îngropat.

— Nu înţeleg, am spus eu după un minut.

— Bun venit în club, spuse David.

— Nu-ţi fă probleme, zise Maddy. Nici noi nu înţelegem.

David s-a dus pe partea cealaltă, a îngenuncheat pe marginea gropii, a întins mâna şi a atins mâneca dreaptă.

— Ai pus o întrebare foarte bună mai devreme, spuse el. Materialul ar fi trebuit să fi putrezit cu mult timp în urmă, dar uită-te la chestia asta. Aaa, e deteriorată rău, e sfărâmicioasă şi fragilă, dar oricum e într-o stare al naibii de bună faţă de cum ar trebui să fie. Decât e *posibil* să fie.

— Dar atunci, am spus eu crezând că am înţeles, înseamnă că nu e atât de vechi precum aţi spus. Că e, ăăă, modern.

David mă aprobă din cap.

— Asta ar fi concluzia logică. Starea oaselor, fosilizarea parţială, ei bine, s-ar putea să fie o altă explicaţie, chimicalele din sol sau ceva. Vârful de suliţă pe care l-ai văzut s-ar putea să fi fost aici cu mult înainte să vină tipul ăsta. Dar mai e ceva.

S-a dat un pic într-o parte şi mi-a făcut semn cu mâna.

— Vino să vezi.

M-am dus şi m-am lăsat pe vine lângă el, deşi nu prea vroiam să mă apropii mai tare de schelet.

— Ţine lumina aia mai aproape, Maddy, spuse el. Uită-te aici, Raymond.

A arătat spre o ruptură lungă în materialul care acoperea umărul drept. A dat pânza la o parte cu vârful degetelor.

— Vezi ăsta?

L-am văzut. Tot ei îmi arătaseră unul asemănător în urmă cu vreo două săptămâni, pe o bucată de vată, într-o cutie, pe o masă, lângă pârâu.

— Aşa că, spuse David, ceea ce avem aici, e un bărbat în haine moderne, cu un vârf de suliţă vechi de zece mii de ani înfipt în umăr. Ceea ce, desigur, e pur şi simplu imposibil.

— Bine spus, modern, zise Maddy. Am tăiat o bucăţică de la manşetă şi am studiat-o la microscop. Nu e fibră naturală. De fapt nu e nici măcar fibră ţesută, e mai mult –

adevărul e că nu ştiu ce naiba e. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva, iar textilele sunt specialitatea mea.

— Şi bocancii sunt din material sintetic, spuse David. Iar cataramele sunt dintr-un fel de plastic tare.

Am stat şi m-am gândit un minut.

— Dar ăsta e…

Îmi amintisem o povestire pe care o citisem într-o revistă ştiinţifico-fantastică, înainte să mi-o ia tata, spunându-mi că o să mă bată cu biciul dacă mă mai prinde citind gunoaiele alea.

— Credeţi că e un călător în timp? am întrebat eu.

— Am zis eu aşa ceva? spuse David, uitându-se teatral în jur. Eu nu am auzit pe nimeni să spună asta, tu?

— Acum înţelegi, spuse Maddy, de ce trebuie să păstrăm secretul pentru moment. David trebuie să fie foarte atent cum gestionează situaţia, deoarece sunt o mulţime de oameni care vor spune că e un fals. Asta ar putea să-i distrugă cariera.

Mai era ceva, ce ieşea uşor din pământ, în partea din spate a scheletului, un obiect închis la culoare, de mărimea unui ghiozdan. Sau, cel puţin, aşa am crezut eu. Nu se vedea prea mult din el.

— Ce e asta? am întrebat.

— Din nou, spuse David, să fiu al naibii dacă ştiu. Pare a fi un fel de rucsac, dar nu ţi-aş putea spune ce e înăuntru. Poate pacheţelul pentru prânz, poate şosete de schimb, sau poate ceva ce nici măcar nu am recunoaşte.

— Cum ar fi, spuse Maddy, ceea ce l-a adus aici. Din orice loc şi din orice timp ar fi venit.

— Nici asta nu am auzit, spuse David. Oricum, nu m-am uitat înăuntru şi nici nu o voi face. Nici măcar nu-l voi dezgropa, ca să poată fi deschis. Când şi dacă va fi deschis, acest lucru va fi făcut de o persoană cu o reputaţie profesională absolut impecabilă şi cu o mulţime de alte modele de perfecţiune respectabile ca martori.

— Ai găsit deja pe cineva? întrebă domnul Donovan.

David dădu din cap în semn că nu.

— Toată lumea e la săpături acum. Cel mai mult l-aş vrea pe Doctorul Hoban de la Universitatea din Pennsylvania, dar e în Irak pentru tot restul verii.

— Nenorocitul ăla bătrân?! spuse Maddy. Ştii foarte bine că îşi va asuma toate meritele.

— Aş vrea să am optimismul tău, spuse David. Mai degrabă va spune că toată chestia asta e o înşelătorie şi că eu sunt nebun sau mai rău.

— Bineînţeles, spuse domnul Donovan, dacă ajunge până la guvern şi cineva de acolo crede că în rucsacul acela ar putea fi ceva cu aplicaţii militare…

— O, Dumnezeule, spuse David şi îşi puse mâinile în cap. Nici nu mă gândisem la asta. Minunat!

Mă uitam la craniu. Nu „rânjea” cum se spune. Gura îi era deschisă şi părea că ţipă de durere. Am tremurat. Era foarte frig acolo.

— Suliţa l-a ucis, nu-i aşa? am întrebat eu.

— Probabil, spuse Maddy. Se pare că s-a târât până aici – poate să caute adăpost, poate încercând să se ascundă – şi pur şi simplu a sângerat până a murit. Trebuie să fi fost o rană cumplită.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat, spuse domnul Donovan, să-i determine să-l omoare, mă refer.

— Poate a încălcat vreun obicei local, spuse Maddy. Am găsit câteva obiecte mici, care păreau să-i fi căzut din buzunare – încă un vârf ca cel pe care l-aţi văzut, o unealtă din os, un fel de bufniţă făcută dintr-un corn de cerb. E evident că le colecţiona. Poate a luat ceva ce nu trebuia.

— Sau poate că l-au ucis pentru că era străin. David se uită la schelet. Bietul de tine, nenorocitule, cu siguranţă ai ajuns cam departe de casă.

— Cum de a fost îngropat? am întrebat eu.

— Inundaţii, spuse Maddy. Nămolul şi nisipul au fost aduse de ape. Peştera a fost inundată de mai multe ori în decursul timpului.

— Nivelul solului în văgăună trebuie să fi fost mult mai ridicat atunci, adăugă domnul Donovan. Hei, acesta ar putea fi un indiciu pentru a-l data, nu-i aşa?

— Poate, ridică David din umeri. Când stai să te gândeşti, data deja nu mai contează. Chiar dacă mormântul are o sută de ani vechime şi deja e imposibil. Cristoase, chiar şi cincizeci ar fi mult!

S-a ridicat.

— Haideţi! Raymond a văzut destul. Probabil că deja se întreabă dacă noi suntem nebuni, sau el.

* * *

Când am ajuns acasă, era deja ora cinei. Tata veni puţin mai târziu, în timp ce eu meditam pe canapeaua din camera de zi şi, fără nicio introducere, spuse:

— Raymond, ai fost la pârâu şi ţi-ai pierdut timpul cu oamenii ăia de la facultate? Nu mă minţi! adăugă el înainte să-i pot răspunde. Doi oameni mi-au spus că te-au văzut pe bicicletă, îndreptându-te înspre acolo.

— Tobe Nelson a spus că am voie, tati, am zis eu. L-am întrebat şi a spus că am voie, numai să închid poarta după mine.

— Vrei să spui: domnul Nelson, zise mama din prag.

— Nu-mi pasă nici dacă Generalul MacArthur ţi-a spus că ai voie. Eu sunt cel care hotărăşte ce ai şi ce nu ai voie şi eu îţi spun să stai departe de oamenii ăia. Nu vreau să ai nimic de-a face cu ei şi nu vreau să te mai duci la pârâu cât sunt ei acolo.

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că aşa spun eu, zise el, începând să se înroşească la faţă. Şi încă nu eşti prea mare să-ţi dau vreo câteva la fund, dacă nu mă asculţi.

Am încercat să vorbesc.

— Sau pot să-ţi dau câteva acum, dacă îmi mai răspunzi, spuse el.

Aşa că nu am mai spus nimic. Nu îmi era frică de el – nu mă mai bătuse de când aveam şase ani, îi plăcea doar să mă ameninţe – dar ştiam că o să se înfurie şi o să strige şi o să trântească şi mama o să înceapă să plângă şi nu aveam chef să trec prin asta acum. Aveam destule pe cap.

* * *

Am păstrat, totuşi, distanţa pentru câteva zile. M-am gândit că numai eu mai lipseam de pe capul lui David şi al lui Maddy, cu toate problemele pe care le aveau.

Miercuri m-am hotărât să mă duc în oraş, la bibliotecă, să văd dacă găsesc nişte cărţi despre arheologie. I-am spus mamei şi m-a întrebat:

— Sper că nu te duci la pârâu să te întâlneşti cu oamenii aceia? Ştii ce ţi-a spus taică-tu.

— Doar până la bibliotecă, am spus. Promit.

— Ai grijă atunci, spuse ea. Nu prea îmi place că te duci cu bicicleta aia pe drum.

Erau doar vreo trei kilometri până în oraş, dar încă era foarte cald afară, aşa că, până am ajuns, eram tot transpirat. Am încetinit când am trecut prin dreptul benzinăriei Texaco, gândindu-mă să-mi iau ceva rece de băut. Atunci am văzut Mercury-ul roşu parcat în faţă.

David Sloane ieşi pe uşa laterală chiar când am oprit.

— Raymond, mă salută el, ridicând mâna.

Se uită la bicicleta mea şi zise:

— Hmm, te mişti destul de bine cu bicicleta aia, nu-i aşa? N-ai vrea să-mi faci un mare serviciu?

Îşi scoase portofelul.

— Cinci dolari, spuse el, dacă te duci să-i spui lui Maddy că eu sunt blocat în oraş din cauza unor probleme la maşină şi că, probabil, o să mă întorc destul de târziu.

Am ezitat pentru o secundă. Tata s-ar fi înfuriat foarte tare, dacă m-aş fi dus iar acolo. Deja riscam destul de mult prin simplul fapt că stăteam de vorbă cu David.

Dar eram prea jenat să-i spun lui David despre tata şi chiar vroiam s-o revăd pe Maddy. Iar dacă ar fi fost cazul, aş fi putut să spun că făceam un lucru creştinesc, ajutând pe cineva. Tata nu ar mai fi avut ce comenta.

În plus, erau o mulţime de lucruri pe care aş fi putut să le fac cu cinci dolari.

— Sigur, am spus eu, am luat bancnota şi am băgat-o în buzunar.

M-am întors, ridicându-mă în picioare pe bicicletă ca să prind viteză.

* * *

Când am ajuns jos la pârâu, ceva arăta ciudat. Mi-am dat seama că eram obişnuit să văd maşina roşie în faţa rulotei, iar acum lipsea. Totuşi, era jeepul domnului Donovan. „Ce bine,” m-am gândit eu, „poate mă duce el înapoi oraş.”

Nu i-am văzut însă, nicăieri, nici pe el şi nici pe Maddy. Am presupus că sunt în peşteră. Mi-am sprijinit bicicleta pe picior şi am început să merg spre Văgăună, dar apoi m-am oprit şi m-am uitat înapoi spre rulotă. Eram foarte însetat de la mersul cu bicicleta prin căldura toridă şi ştiam că Maddy nu o să se supere dacă îmi iau mai întâi o Cola rece.

Îndreptându-mă spre rulotă, se auzea zgomotul făcut de generator. Am urcat micuţele trepte de metal şi am văzut că uşa nu era bine închisă. Am împins-o şi am vrut să intru, când am văzut ceva mişcându-se, cu coada ochiului. Am întors capul şi i-am văzut în pat.

Domnul Donovan era deasupra lui Maddy. Picioarele ei erau ridicate în aer şi se zbenguiau amândoi. Niciunul dintre ei nu avea haine.

Cam un minut, am stat acolo, pe ultima treaptă, cu umerii şi capul înăuntru, uitându-mă cu gura deschisă. Nu se uitau în jur. Nu cred că observau prea multe.

Într-un final, m-am deblocat, am sărit de pe scări şi am luat-o la fugă spre malul pârâului. Eram îngreţoşat şi furios şi ruşinat şi totuşi excitat într-un fel. Pielea îmi frigea şi nu era de la Soare. Vreau să spun că ştiam ce fac, până la urmă aveam şi eu treisprezece ani. Dar nu arăta deloc aşa cum îmi imaginasem.

Mi-am luat bicicleta şi am urcat dealul clătinându-mă, gata-gata să cad de câteva ori. În vârf, mi-am amintit de mesajul lui David şi de cei cinci dolari. O să creadă că l-am înşelat, dar nu mai puteam să fac nimic. Nu aş mai fi coborât înapoi pentru toţi banii din lume.

* * *

Sâmbătă noapte m-am trezit în mijlocul unui vis despre Maddy şi schelet – nu vreau să povestesc despre asta, a fost suficient de îngrozitor – m-am ridicat în pat, ascultând, aşa cum faci de obicei când nu ştii ce te-a trezit. Mi s-a părut că aud ecoul unei bubuituri puternice şi apoi un vuiet care s-a stins uşor. În camera alăturată am auzit vocea mamei:

— Ce-a fost asta?

— Un tunet, a spus tata. Culcă-te înapoi.

În dimineaţa următoare, în timp ce mă îndreptam spre biserică, am văzut un nor de praf pe drumul ce traversează păşunea lui Tobe Nelson, şi ceea ce părea a fi o maşină de poliţie, mergând spre pârâu. Când ne-am întors, praful era tot acolo, dar nu am mai văzut nicio maşină.

După-amiază târziu, când stăteam pe verandă, a trecut pe la noi şeriful Cowan.

— Bună ziua, îi spuse el tatei. Pot să-i pun nişte întrebări băiatului tău? Nu-ţi fă griji, nu a intrat în niciun bucluc, adăugă el zâmbind spre mama.

— Răspunde-i şerifului, spuse tata.

Şeriful Cowan s-a aşezat pe marginea verandei şi s-a uitat în sus la mine.

— Din câte am înţeles, în ultima vreme, ţi-ai petrecut mai mult timp jos la pârâu. Te-ai împrietenit cu prietenii domnului Donovan?

— Şi-a petrecut, spuse tata, nedându-mi vreo şansă să răspund. La timpul trecut.

— Aşa-i? ridică dintr-o sprânceană şeriful Cowan. Atunci probabil că-mi pierd timpul cu tine. În ultimele două zile ai fost pe acolo?

— Nu, domnule, am spus eu.

— Bine atunci, a oftat el adânc. S-a dus şi asta. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Pot să te întreb despre ce e vorba? spuse tata.

Şeriful Cowan şi-a întors capul uitându-se spre vale.

— Ieri-noapte cineva a spart magazinul de „Hrană şi Provizii” al lui Huckaby şi a furat o jumătate de ladă de dinamită. Azi-noapte a folosit-o pentru a arunca în aer peştera aceea.

— Ce?! am spus eu şi mama a scos un sunet de uimire.

— Să fiu al naibii! a spus tata.

Şeriful Cowan l-a aprobat.

— Da, şi chiar a făcut o treabă de ispravă. Tot peretele de stâncă s-a prăbuşit. Peste tot sunt numai bolovani.

Şi-a scos pălăria şi s-a scărpinat în cap.

— Să-ţi spun adevărul, îmi vine greu să cred că cineva a putut face atâtea pagube doar cu o jumătate de ladă de batoane de explozibil DuPont. E ciudat, spuse el.

— Tobe Nelson spunea că au fost două explozii, întâi una mai mică şi apoi una mai mare. Dar e singurul care le-a auzit aşa. A ridicat din umeri. Poate e vreun fel de gaz în pământ în zona aceea. Cine ştie?

— Dumnezeule, cine ar face aşa ceva? întrebă mama.

— Aaa, spuse şeriful Cowan, ştiu sigur cine a făcut-o. Dar nu cred că o voi putea dovedi vreodată.

— Floyd Haney, spuse tata.

— Da. Nimeni de aici nu e aşa de nebun şi de rău, spuse şeriful Cowan. Şi cu siguranţă era furios din cauza pământului.

S-a ridicat şi şi-a pus pălăria înapoi pe cap.

— Dar, după cum am spus, nu o voi putea dovedi niciodată. Am crezut că poate Raymond a văzut sau auzit ceva, dar trebuia să îmi dau seama că îmi fac iluzii.

A chicotit în sinea lui.

— Ştii care e partea amuzantă? A muncit atâta şi a riscat degeaba. Ăia doi oameni de ştiinţă plecaseră deja.

— Au plecat? am spus eu mai tare decât am intenţionat.

— Da, răspunse şeriful Cowan. Au trecut chiar prin oraş, ieri după-amiază, târziu, cu rulotă cu tot. Probabil că până la urmă şi-au dat seama ca nu era nimic important acolo. Probabil doar nişte oase vechi de animale, sau aşa ceva.

— Probabil, zise tata, nişte prostii.

* * *

Şi cam asta e tot ce era de povestit. David şi Maddy nu s-au mai întors şi nimeni nu a mai încercat vreodată să găsească peştera. Nu că i-ar fi ajutat la ceva. Odată, m-am dus sus, în Văgăuna Lunii, mult timp mai târziu. Totul în jur era aşa distrus, că nici nu îţi puteai da seama unde te afli.

Şi domnul Donovan a plecat în vara aceea. S-a întors în Marină şi am auzit că a murit în Coreea, dar nu ştiu nimic sigur.

Mai târziu, în acelaşi an, tatăl lui Wendell a fost prins cu un camion furat şi a fost trimis la penitenciar, unde toată lumea spunea că-i e locul. Şeriful Cowan nu a reuşit niciodată să-l acuze pentru explozia din peşteră, dar nu ţinea deloc secret faptul că îl credea vinovat.

Poate că avea dreptate, dar eu nu eram aşa sigur. Vărul Larry lucra în schimbul de după-amiază la Texaco, când David şi Maddy au oprit pentru benzină, în drum spre ieşirea din oraş şi a spus că Maddy plângea şi arăta de parcă a fost bruscată. Şi mătuşa Ethel i-a povestit mamei că David fusese sâmbătă în magazin şi cumpărase un ceas deşteptător. Nu am spus însă niciodată nimic nimănui.

Oamenii au vorbit o vreme despre ciudăţeniile din Văgăuna Lunii, dar nu a durat prea mult. Toată lumea şi-a îndreptat atenţia spre veştile din Coreea care erau mai mult rele, iar în anul următor principalul subiect de discuţie au fost alegerile. Cred că acum sunt singurul care-şi mai aminteşte.

Iar uneori îmi doresc să uit.

————————————

Anotimpurile de pe Ansarac

Ursula K. Le Guin

Locuieşte în Portland, Oregon şi este o forţă în fantasy şi science-fiction în ultimii zece ani. A scris de-asemenea poezii, cărţi pentru copii, eseuri literare şi a publicat şi o carte despre cum să scrii ficţiune şi non-ficţiune. Opera sa este citită mult dincolo de domeniul SF şi este privită ca un important scriitor al literaturii moderne. Devenită celebră cu „The left hand of Darkness”, care a luat premiile Hugo, Locus şi Nebula în acelaşi an, Ursula K. Le Guin a fost răsplătită cu peste 50 de premii, cele mai multe ca scriitoare de SF şi fantasy, dar şi pentru cărţile de copii sau de poezie. În „Anotimpurile de pe Ansarac” creionează un portret antropologic subtil şi inteligent al unei rase extraterestre, care se comportă mai degrabă ca egretele decât ca oamenii.

————————————

Am vorbit mult timp, odinioară, cu un ansar bătrân. L-am întâlnit la Hanul Interplanar, care se află pe o insulă mare, îndepărtată, din oceanul Great Western, foarte departe de rutele migratoare ale ansarilor. Este singurul loc, în zilele noastre, permis vizitatorilor de pe alte planuri.

Kergemmeg locuia acolo în calitate de gazdă şi ghid, ca să redea turiştilor o parte din coloritul local. De altfel, locul seamănă cu o insulă tropicală de pe alte o sută de planuri – însorită, răcoroasă, domoală, minunată, cu copaci bogaţi în coroană, nisipuri aurii şi valuri mari, verzi-albăstrui, înspumate, care se sparg de stânca din spatele lagunei. Majoritatea vizitatorilor vin pentru navigaţie, pescuit, să caute chilipiruri, şi să bea ü fiert, şi nu arată interes nici

pentru plan, nici pentru singurul băştinaş întâlnit. La început se uită la el şi îi fac poze, bineînţeles, pentru că are o înfăţişare remarcabilă: înalt de aproximativ doi metri şi zece, subţire, puternic, costeliv, un pic gârbovit de vreme, cu capul mic, ochii mari, rotunzi, negri-gălbui, şi cioc. Ciocul, ca trăsătură caracteristică a feţei, este cu două tăişuri, pentru că o faţă cu cioc nu poate fi la fel de expresivă ca cea la care nasul şi gura sunt distanţate. Cu toate acestea, ochii şi sprâncenele lui Kergemmeg îi exprimau foarte clar sentimentele. Era şi bătrân, dar şi pătimaş.

Era un pic plictisit şi singur printre turiştii indiferenţi şi, când mă găsi pe mine, un ascultător binevoitor (cu siguranţă nici primul, nici ultimul, dar la acel moment singurul) i-a făcut plăcere să-mi povestească despre poporul său, în timp ce stăteam la un pahar înalt de ü cu gheaţă, în serile lungi, liniştite, într-o obscuritate purpurie luminată de stele, de strălucirea valurilor pline de creaturi incandescente, şi scânteierea tremurată a noianului de licurici din frunzişul bogat al copacilor.

„Din timpuri străvechi”, începu el, Ansarac a urmat o Cale. *Madan*, o numi el. „Calea poporului meu, modul în care se fac lucrurile, felul în care sunt lucrurile, drumul pe care să mergi, condiţia care este ascunsă în cuvântul *totdeauna*.” Ca al nostru, cuvântul lui deţinea toate aceste sensuri. „Apoi ne-am depărtat de la Cale”, spuse el. „Pentru o perioadă. Acum procedăm la fel ca întotdeauna.”

Oamenii spun tot timpul că „am făcut întotdeauna aşa”, şi apoi afli că al lor „întotdeauna” înseamnă de fapt o generaţie, două, sau unul sau două secole, cel mult un mileniu sau două. Obiceiurile şi mentalităţile sunt trecătoare comparativ cu obiceiurile şi deprinderile trupului şi ale rasei. Sunt foarte puţine lucruri pe care oamenii de pe planul nostru le-au făcut „întotdeauna”, în afară de a mânca, a bea, a dormi, a cânta, a vorbi, a procrea, a hrăni copiii, şi a se coaliza într-o oarecare măsură. Se poate observa, într-adevăr, în esenţa umană, cât de puţine cerinţe comportamentale respectăm. Cât de flexibili

suntem în a găsi noi lucruri de făcut, noi căi de urmat. Cu câtă iscusinţă, inventivitate, disperare, căutam calea dreaptă, calea adevărată, Calea pe care o credeam pierdută cu mult timp în urmă, în hăţişul de schimbări, ocazii şi alegeri…

Ansarii au făcut o alegere diferită de a noastră, poate una mai limitată. Dar are aspectele ei interesante.

Lumea lor este mai departe de Soarele care e mai mare decât al nostru, deci, deşi mişcarea de rotaţie şi înclinare este aproape identică cu cea a Pământului, anul lor durează în jur de douăzeci şi patru ani de-ai noştri. Iar anotimpurile sunt tot lungi şi tihnite, fiecare durând câte şase ani de-ai noştri.

Pe fiecare plan şi în fiecare climat care are şi primăvară, acesta e anotimpul perioadei de reproducere, când se nasc noi vieţi; şi pentru creaturile a căror viaţă este doar de câteva anotimpuri sau de câţiva ani, fiecare primăvară este şi perioada de împerechere, când începe o nouă viaţă. Este cazul ansarilor, a căror durată de viaţă este, în condiţiile lor, de trei ani.

Ei locuiesc pe două continente, unul la ecuator şi unul mai la nord, care se întinde în sus, spre polul nord; cele două sunt reunite, la fel ca cele două Americi, de un istm îngust, cu relief muntos, de scară redusă. Restul lumii este formată de ocean, cu câteva arhipelaguri şi insule mari, risipite, niciuna populată, cu excepţia celei folosite de Agenţia Interplanară.

Anul începe, spunea Kergemmeg, când, în oraşele din câmpiile şi deşerturile din sud, Preoţii Anului îşi dau cuvântul şi mulţimi mari se adună ca să vadă Soarele oprindu-se pe vârful unui Turn sau străpungând Ţinta cu o săgeată de lumină, în zori – momentul solstiţiului. Din acest moment, căldura din ce în ce mai mare va pârjoli păşunile şi preeriile cu cereale sălbatice, şi în lungul sezon secetos, râurile vor scădea simţitor iar fântânile din oraş vor seca. Primăvara urmează Soarele spre nord, unde topeşte zăpezile de pe acele dealuri îndepărtate, înverzind văile… Şi ansarii iau urma Soarelui.

„Hai că am plecat”, spune un vechi prieten altui vechi prieten, pe o stradă din oraş. „Ne mai vedem!” Şi tinerii, cei de aproape un an – pentru noi ar fi tineri de douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani – se despart de familii, grupuri de prieteni, colegii şi cluburi sportive, şi îşi caută, prin complexele încâlcite de apartamente, locuinţe comune şi hanuri, pe unul din părinţii de care s-a despărţit, la început de vară. Venind nepăsători, zic: „Bună ziua, tată”, sau „Bună ziua, mamă. Se pare că toată lumea merge înapoi spre nord.” Şi părintele, cu grijă să nu-l insulte oferindu-i călăuzire pe drumul lung, parcurs când băiatul avea jumătate de an, spune: „Da, m-am gândit şi eu la asta. Ar fi plăcut, bineînţeles, să ne însoţeşti. Sora ta împachetează în cealaltă cameră.”

Şi astfel, câte unul, câte doi, şi câte trei, părăsesc oraşul. Exodul este un proces lung, fără o rânduială anume. Unii pleacă imediat după solstiţiu, şi alţii spun despre ei, „Ce tare se grăbesc” sau „Shennenne trebuie numaidecât să ajungă acolo prima, ca să pună mâna pe vechiul aşezământ.” Dar unii pierd vremea prin oraş până ce aproape se goleşte, şi tot nu se pot hotărî să părăsească străzile fierbinţi şi liniştite, pieţele triste, inundate de Soare, ce fuseseră atât de pline de muzică şi lume toată jumătatea de an. Dar în final toţi pornesc pe drumurile ce duc spre nord. Şi, odată plecaţi, se mişcă cu viteză.

Majoritatea duc cu ei doar ce pot căra în rucsac sau pe rubac (din descrierea lui Kergemmeg, rubac seamănă cu nişte măgari mici şi iuţi). Câţiva din negustorii care s-au îmbogăţit în timpul perioadei numite Desert Season, pornesc la drum cu şiruri întregi de rubac, încărcaţi fiind de mărfuri şi comori. Deşi cei mai mulţi dintre ei circulă singuri sau în mici grupuri familiale, pe drumurile mai bine cunoscute merg aproape unii de alţii. Grupuri mai mari se formează, pentru scurtă vreme, în locuri unde înaintarea este dificilă, sau în care bătrânii şi persoanele slăbite au nevoie de ajutor la culesul şi căratul hranei.

Nu sunt copii pe drumul spre nord.

Kergemmeg nu avea idee câţi ansari erau, dar a făcut o aproximare de câteva sute de mii, poate un milion. Toţi se alătură migrării.

Pe măsură ce urcă în zona muntoasă, numită Middle Lands, nu se îngrămădesc, ci se risipesc pe cele câteva sute de poteci, mai mult sau mai puţin populate, unele clar marcate, altele atât de ascunse încât doar persoanele care mai fuseseră pe acolo înainte puteau să le urmărească cotiturile. „Atunci e bine să ai alături pe cineva în vârstă de trei ani”, spuse Kergemmeg. „Cineva care a fost pe acolo de două ori.” Ei călătoresc foarte repede şi fără multe bagaje. Trăiesc de pe urma pământului, exceptând zonele înalte şi aride de munte unde, după cum preciză el, „îşi uşurează desagii”. Şi sus, în trecătorile şi canioanele înalte, animalele greu încercate din caravanele negustorilor încep să se poticnească şi să tremure, pierind de oboseală şi frig. Dacă negustorul mai încearcă să le mâne înainte, oamenii de pe drum le descarcă mărfurile, îi dezleagă, şi lasă animalele de povară să meargă înapoi cu ele. Micile animale şchioapătă şi se târăsc îndărăt spre sud, în deşert. Bunurile pe care le-au cărat rămân risipite pe drum putând să le ia oricine; dar nimeni nu ia nimic, în afară de un pic de mâncare, la nevoie. Nu le trebuie lucruri de cărat, care să-i încetinească. Primăvara cea răcoroasă, dulce, se apropie de văile cu verdeaţă şi păduri, lacurile şi râurile limpezi din nord, şi ei vor să fie acolo la timp.

Ascultându-l pe Kergemmeg, m-am gândit că dacă cineva ar urmări migrarea de la înălţime, şi ar vedea toţi acei oameni străbătând cu greu cărări şi poteci, ar fi ca şi cum ar vedea coasta noastră de nord-vest, în primăvară, cu un secol sau două în urmă, când fiecare curs de apă, de la îndepărtatul fluviu Columbia, până la cel mai mic pârâuaş, se înroşea, odată cu migrarea somonilor.

Somonul depune icre şi moare după ce îşi atinge scopul, şi câţiva dintre ansari merg şi ei acasă să moară – cei aflaţi la a treia migrare spre nord, cei cu vârsta de trei ani, cei pe care noi i-am considera ca având şaptezeci de ani sau mai mult. Unii dintre ei nu reuşesc să reziste. Sleiţi de puteri din

cauza lipsurilor şi a mersului greoi, rămân în urmă. Dacă lumea trece pe lângă un bătrân sau o bătrână stând pe marginea drumului, schimbă câteva cuvinte, îi ajută să-şi încropească un mic adăpost, le lasă hrană sau un dar, însă fără a-i îndemna să vină cu ei. Dacă bătrânul este foarte slăbit sau bolnav, aşteaptă o noapte sau două, până ce poate alt migrator să îi ia locul. Dacă dau peste un bătrân mort pe marginea drumului, îl îngroapă. Pe spate, cu picioarele spre nord – îndreptate spre casă.

Există multe, multe morminte de-a lungul drumului, spunea Kergemmeg. Nimeni nu a migrat vreodată de patru ori.

Cei mai tineri, aflaţi la prima sau a doua migrare, se grăbesc, fie adunaţi laolaltă în trecătorile înalte ale muntelui, fie mai împrăştiaţi ca niciodată pe cărările nenumărate din preerii, pe măsură ce Middle Land se lăţeşte înspre nord.

Până ce ajung propriu-zis la Northland, marile şuvoaie de lume s-au desprins deja în mii de mici şiroaie, cotind de-a curmezişul, la est şi vest.

De cum au ajuns într-o regiune deluroasă, plăcută, unde iarba era deja înverzită şi copacii înfrunziţi, unul din micile grupuri s-a oprit. „Ei bine, am ajuns”, spuse mama. „Aici e.” Cu lacrimi în ochi, râde, cu râsul ansarilor – un clămpănit slab. „Shuko, îţi aminteşti de locul ăsta?”

Şi fiica – avea mai puţin de jumătate de an când părăsise locul (unsprezece sau cam aşa ceva, de-ai noştri) – se uită atentă în jur, cu mirare şi îndoială, şi râse, şi strigă: „Dar era *mai mare* de-atât!”

Apoi, probabil Shuko, îşi aruncă privirea peste pajiştile pe jumătate familiare ale locului de baştină, până peste acoperişurile abia vizibile ale celui mai apropiat vecin, şi se întrebă dacă Kimimmid şi tatăl ei, care le-au ajuns din urmă şi au dormit cu ele câteva nopţi şi apoi au luat-o înainte, erau ajunşi aici deja, locuind acolo, şi dacă da, va veni oare Kimimmid să o salute?

Cei care locuiseră înghesuiţi ca sardelele, într-un amestec continuu şi intim în Oraşele de sub Soare,

împărţind camera, patul, munca şi jocul, totul petrecându-se în grup şi la grămadă, acum s-au separat, familie de familie, prieten de prieten, fiecare la câte o casă mică şi retrasă, fie în zona de câmpie, fie la depărtare, în zona deluroasă din nord, sau chiar în nordul mai îndepărtat, în ţinutul lacurilor. Dar, în ciuda faptului că s-au risipit ca nisipul dintr-o clepsidră sfărâmată, legăturile care i-au unit nu s-au rupt; doar s-au schimbat. Acum se unesc, nu în grup şi la grămadă, nu câte zece sau sute şi mii, ci doi câte doi.

„Iată-te!” spuse mama lui Shuko când îl văzu pe tată deschizând uşa căsuţei de la marginea pajiştii. „Probabil ai ajuns doar cu câteva zile înaintea noastră.”

„Bine aţi venit acasă”, spuse el grav. Ochii îi străluceau. Cei doi adulţi se iau de mână şi îşi ridică uşor capul îngust, cu cioc, într-un salut special, o urare intimă şi totuşi formală. Shuko îşi aminti deodată că i-a mai văzut făcând asta când ea era mică, în vremea când locuiau acolo, cu mult timp în urmă. Aici, la locul naşterii.

„Kimimmid a întrebat de tine chiar ieri”, spuse tatăl lui Shuko, şi izbucni uşor în râsul clămpănit.

Primăvara se apropie, primăvara este pretutindeni. De acum vor începe ceremoniile primăverii.

Kimimmid străbătu pajiştea şi veni în vizită, a vorbit cu Shuko şi s-au plimbat pe pajişte şi jos, la râu. Imediat, după o săptămână sau două, a întrebat-o dacă ar vrea să danseze. „Oh, nu ştiu”, răspunse ea, dar văzându-l cum stă înalt şi drept, cu capul dat niţel pe spate, în poziţie de dans, se ridică şi ea; la început capul îi era lăsat în jos, deşi corpul era în poziţie de drepţi, cu braţele lipite pe lângă corp; apoi simţi nevoia să-şi arunce capul pe spate, şi mai în spate, să-şi întindă braţele larg, larg… să danseze, să danseze cu el…

Şi ce fac părinţii lui Shuko sau ai lui Kimimmid, în grădina de zarzavat sau afară, în vechea livadă, dacă nu acelaşi lucru? Stau faţă în faţă, îşi ridică capul mândru şi îngust, şi apoi el face un salt, cu braţele ridicate deasupra capului, un salt mare şi o plecăciune, o plecăciune

adâncă... face şi ea una... Aşa are loc dansul ritual al împerecherii. Pe tot continentul nordic, la acea vreme, se dansează.

Nimeni nu intervine în cuplurile vechi, pentru un nou curtat sau vreo schimbare în căsătoria acestora. Însă Kimimmid ar fi trebuit să fie atent. Într-o seară, un tânăr a traversat pajiştea, un tânăr pe care Shuko nu îl mai întâlnise niciodată; locul său de baştină era la depărtare de câţiva kilometri. Auzise de frumuseţea lui Shuko. Stătu şi vorbi cu ea. Îi povesti despre casa pe care o construia, într-o pădurice, un loc încântător, mai aproape de casa ei decât de a lui. Voia să primească un sfat de la ea în privinţa construcţiei casei. Ar fi vrut să danseze cu ea cândva. Poate chiar în acea seară, doar pentru scurt timp, doar un pas sau doi, înainte de a pleca?

Era un dansator desăvârşit. În timp ce dansa cu el pe iarbă, în seara târzie de primăvară, Shuko simţea că zboară, şi închise ochii, cu mâinile plutind ca luate de vânt, întâlnindu-le pe ale lui...

Părinţii ei vor trăi împreună în casa de lângă pajişte; nu vor mai avea copii, deoarece timpul acela a trecut pentru ei, dar vor mai face dragoste tot aşa de des ca atunci când s-au căsătorit. Shuko va alege pe unul din cei doi pretendenţi, pe cel din urmă, de fapt. S-a dus să locuiască cu acesta şi să facă dragoste cu el în casa pe care au terminat-o de construit împreună. Munca la construcţie, dansul, grădinăritul, mâncatul, somnul, tot ceea ce făceau, se sfârşea prin a face dragoste. Şi, la momentul potrivit, Shuko a rămas însărcinată; a sosit clipa când a dat naştere la doi copilaşi. Fiecare s-a născut învelit într-o găoace sau o coajă albă, solidă. Ambii părinţi au sfâşiat acel strat protector cu mâinile şi ciocul, eliberând noul-născut mititel şi bucălat, care şi-a ridicat ciocul minuscul şi, orbeşte, a căscat deja gura, dornic de hrană şi viaţă.

Cel de-al doilea pui era mai mic, nu şi hămesit, şi nici nu-i mergea bine. Deşi Shuko şi soţul ei o îngrijeau cu gingăşie, şi mama lui Shuko venise să stea şi să o hrănească pe micuţă din cioc, şi o legăna la nesfârşit când

plângea, ea totuşi se ofilea şi slăbea. Într-o dimineaţă, pe când stătea în braţele bunicii, copila începu să se zbată, i se tăie respiraţia şi muri. Bunica plânse cu amărăciune, amintindu-şi de fratele lui Shuko, care trăise şi mai puţin, şi încercă să o consoleze pe Shuko. Tatăl micuţei s-a apucat să sape o groapă mică în spatele casei celei noi, printre copacii îmbobociţi ai primăverii târzii, în timp ce lacrimile îi curgeau necontenit. Celălalt copil însă, fata cea mare, Kikirri, ciripea şi cotcodăcea, mânca şi creştea viguroasă.

Cam pe când Kikirri începea să meargă de-a buşilea şi să strige „Ta!” la taică-său şi „Ma!” la maică-sa şi la bunică-sa şi „Nu!” când i se spunea să se oprească din ceea ce făcea, Shuko născu un alt copil. Ca multe alte naşteri secundare, fu un singur nou-născut. Un băiat fragil, mic, dar hămesit. Crescu repede.

Partea a doua

Şi el va fi ultimul copil al lui Shuko. Ea şi soţul ei vor mai face dragoste, oricând vor simţi nevoia, în toată desfătarea şi tihna perioadei florilor şi a fructelor, în zilele calde şi nopţile blânde, sub răcoarea copacilor şi pe pajişte, în căldura plină de zumzet a verii, la orele amiezii, dar se va numi, după cum spun ei, dragoste pentru desfătare. Nimic nu se va naşte din ea, decât ea însăşi.

Copiii se nasc pe Ansarac doar în primăvara timpurie, în nord, imediat după ce s-au întors la locul natal. Unele cupluri au patru copii; sunt mulţi şi cu trei. Dar, deseori, dacă primilor doi le merge bine, nu mai are loc o altă naştere.

„Aţi fost cruţaţi de blestemul nostru, al înmulţirii excesive”, i-am spus lui Kergemmeg când am auzit cele de mai sus. Şi fu de acord cu mine, când i-am povestit despre planul meu.

Dar nu voia să mă facă să cred că un ansar nu avea deloc posibilitatea alegerii sexuale sau de reproducere. Legătura de cuplu este lege, însă voinţa umană şi spiritul de contradicţie o schimbă, o supune şi o încalcă, şi el îmi povesti despre acele excepţii. Multe legături de cuplu se formau între persoane de acelaşi sex. Asemenea cupluri, şi

altele care nu aveau copii, puteau primi copii de la cupluri care aveau trei sau patru, sau puteau să adopte un copil orfan şi să-l crească. Existau persoane care nu formau un cuplu sau persoane care îşi făceau mai mulţi parteneri odată sau consecutiv. Mai exista, bineînţeles, şi adulterul. Şi violul. Era rău să fii o fată printre ultimii migratori veniţi din sud, pentru că pornirile sexuale erau deja puternice la aceşti vagabonzi, şi tinerele femei cădeau prea des pradă violurilor în grup, ajungând acasă brutalizate, fără pereche şi însărcinate. Bărbatul care nu-şi găsea pereche sau era nemulţumit de soţie, putea pleca de acasă, umblând ca negustor ambulant de ace şi aţă sau ca tinichigiu şi ascuţitor de unelte; asemenea pribegi erau bineveniţi pentru mărfurile lor, dar suspectaţi pentru motivele lor.

Pe când vorbeam verzi şi uscate în acele seri luminoase, purpurii, pe verandă, în briza blândă a mării, l-am întrebat pe Kergemmeg despre propria sa viaţă. El urmase Madan, legea, calea, din toate punctele de vedere, cu excepţia uneia singure, spunea el. S-a împerecheat după prima migrare spre nord. Nevasta sa a născut doi copii, ambii din prima naştere, o fată şi un băiat, care au mers cu ei în sud la timpul potrivit. Toată familia s-a reunit pentru a doua migrare spre nord, şi ambii copii s-au căsătorit în apropiere, astfel încât a apucat să-şi cunoască bine cei cinci nepoţi. El cu soţia sa şi-au petrecut cea mai mare parte a celui de-al treilea sezon în sud, în diferite oraşe; fiind profesor de astronomie, ea a plecat într-o zonă şi mai îndepărtată a sudului, la Observator, în timp ce el a stat în Terke Keter să studieze cu un grup de filosofi. Ea a murit foarte repede, de un atac de cord. A participat şi el la înmormântare. Imediat după asta, a făcut călătoria înapoi spre nord, cu fiul său şi nepoţii. „Nu i-am simţit lipsa până ce nu am ajuns acasă”, spuse el. „Dar să ajung la casa noastră, să trăiesc acolo fără ea – era ceva ce nu eram în stare să fac. Mi s-a întâmplat să aflu că era nevoie de cineva care să întâmpine străinii veniţi pe insulă. Mă gândisem la modalitatea cea mai potrivită să mor, şi asta mi s-a părut o soluţie de compromis. O insulă în mijlocul oceanului, fără alt suflet din

neamul meu… nici viaţă, nici moarte. Ideea m-a amuzat. Aşa ca iată-mă aici.” Avea mai bine de trei ani; apropiindu-se de optzeci în anii noştri, deşi doar uşoara încovoiere a umerilor şi părul încărunţit al crestei îl dădeau de gol.

În următoarea noapte mi-a povestit despre migrarea spre sud, descriind cum un om de pe Ansarac simte că zilele calde ale verii nordice încep să descrească şi să se scurteze. Toată munca culesului de recoltă e gata, grânele sunt stocate în hambare etanşe pentru anul următor, rădăcinile cu creştere lentă se plantează pentru iernat şi primăvara următoare; copiii au crescut înalţi, energici, din ce în ce mai neliniştiţi şi mai plictisiţi de viaţa în căminul părintesc, tânjind tot mai mult după hoinăreală şi prietenii cu copiii din vecini. Viaţa era plăcută acolo, dar aceeaşi, totdeauna aceeaşi, iar dragostea pentru plăcere îşi pierduse caracterul imperios. Într-o noapte, o noapte înnorată, răcoroasă, nevasta ta, lângă tine în pat, suspină şi îţi şopteşte: „Ştii ce? Mi-e dor de oraş.” Şi îţi vin în minte, ca un val mare de căldură şi lumină – mulţimile, străzile misterioase şi casele înalte, pline de oameni, Turnul Anului Înalt, aflat deasupra tuturor, arenele sportive inundate de lumina soarelui, pieţele pe timp de noapte cu felinare şi muzică, unde stai la mesele cafenelelor şi bei ü şi pălăvrăgeşti şi pălăvrăgeşti până la jumătatea dimineţii, vechii prieteni, prieteni la care nu te-ai gândit în tot acest răstimp, şi străini, câtă vreme a trecut de când nu ai mai văzut o faţă nouă? De cât timp nu ai mai auzit o idee nouă, sau ai avut gânduri noi? A venit vremea pentru oraş, vremea să urmezi Soarele!

„Dragă”, spune mama, „nu putem lua *toată* colecţia ta de pietre în sud, alege-le doar pe cele mai deosebite”, şi fata protestează, zicând: „Dar le voi căra eu pe toate! Promit!” Obligată, în cele din urmă, să cedeze, ea găseşte un loc special, secret, pentru pietrele ei până la întoarcere, neputându-şi imagina că până la anul, când se va întoarce acasă, nu-i va mai păsa de colecţia ei copilărească de pietre, şi prea puţin conştientă că a început să se gândească într-una la călătoria cea mare şi la ţinuturile

necunoscute. Oraşul! Ce poţi face în oraş? Există colecţii de pietre?

„Da”, spune tatăl. „La muzeu. Colecţii foarte deosebite. Te vor duce să vizitezi toate muzeele când vei merge la şcoală.”

„Şcoală?”

„Îţi va plăcea”, spune mama cu o siguranţă absolută.

„Şcoala este locul unde petreci cel mai grozav timp din lume”, spune mătuşa Kekki. „Mi-a plăcut aşa de mult şcoala, încât mă gândesc să predau anul acesta.”

Migrarea spre sud este destul de diferită de cea spre nord. Nu se face împrăştiat, ci grupat, este ca o adunare. Nu-i întâmplătoare, ci ordonată, pregătită de toate familiile din regiune cu câteva zile înainte. Pleacă toţi odată, cinci, zece sau cincisprezece familii, şi campează laolaltă noaptea. Aduc cu ei o mulţime de mâncare în cărucioare şi roabe, ustensile pentru gătit, combustibil pentru foc în câmpii, haine groase pentru trecătorile de munte, şi medicamente pentru boli.

Nu sunt oameni bătrâni în migrarea spre sud – nimeni peste şaptezeci, în anii noştri. Cei care au fost în trei migrări, rămân. Se adună la ferme sau în micile orăşele care s-au format în jurul fermelor, sau trăiesc până la sfârşitul vieţii cu partenerul, singuri, în casa unde şi-au trăit primăverile şi verile vieţii. (Cred că ce a vrut Kergemmeg să zică, atunci când a menţionat că el a urmat Calea poporului său, cu o singură excepţie, care a fost faptul că el nu a rămas acasă, ci a venit pe insulă.) „Despărţirea iernii”, cum a fost numită, între tinerii care merg spre sud şi bătrânii care rămân acasă, este dureroasă. Este un fapt de vitejie. Este aşa cum trebuie să fie.

Doar cei care rămân vor putea vedea gloria toamnei din ţinuturile nordice, amurgul albăstriu şi lung, primele urme vagi de gheaţă pe lac. Unii au făcut picturi sau au scris scrisori în care descriu aceste lucruri pentru copiii şi nepoţii pe care nu-i vor mai vedea. Majoritatea mor înainte de întunericul fără sfârşit şi frigul iernii. Nimeni nu i-a supravieţuit.

Fiecare grup migrator, pe măsură ce se apropie de Middle Lands, este ajuns de altele care vin de la est şi vest, iar noaptea scânteierea focurilor de tabără acoperă întreaga preerie de jur împrejur. Se cântă în jurul focurilor de tabără, iar cântecul liniştit pluteşte în întuneric, între focurile mici şi stele.

Nu se grăbesc pe drumul spre sud. Se deplasează uşor, fără a ajunge prea departe, deşi ziua nu se opresc din mers. Îndată ce ajung aproape de munte, mulţimile se risipesc pe multe poteci, rărindu-se, pentru că e mai plăcut să călătorească mai puţini pe câte o cărare decât să meargă în urma a numeroşi oameni şi să-şi târască picioarele în praful şi gunoiul pe care îl lasă îndărăt. Sus pe culmi şi trecători, unde mai rămân doar câteva drumuri, trebuie să se strângă iar laolaltă. Încearcă să se împace cât mai bine, cu urări vesele şi propuneri de împărţire a hranei, a focului sau a adăpostului. Toată lumea este amabilă cu copiii, cu cei în vârstă de jumătate de an, cărora cărările abrupte de munte li se par greoaie şi deseori înfricoşătoare; încetinesc pasul pentru copii.

Şi într-o seară, când se părea că au învins muntele definitiv, au ajuns la o trecătoare înaltă, pietroasă – South Face, sau Godsbeak Rocks, sau The Tor. De acolo stăteau şi priveau atent în jos, tot mai jos, la câmpiile aurii, însorite ale sudului, câmpurile nesfârşite de grâne sălbatice, şi la nişte pete îndepărtate, estompate şi roşii – zidurile şi turnurile Oraşelor de Sub Soare.

La coborâre merg mai repede şi mănâncă mai puţin, şi praful se ridică ca un nor mare în urma lor.

Merg spre oraşe – sunt nouă: Terke Keter este cel mai mare – stând plin de praf, în tăcere şi lumină. Se revarsă ca un puhoi pe porţi şi uşi, umplu străzile, aprind felinarele, scot apă din fântânile pline ochi, întind aşternuturile în camerele goale, strigă de la o fereastră la alta şi de pe un acoperiş pe altul.

Viaţa la oraş este aşa de diferită de cea de la ferme încât copiilor nu le vine să creadă; sunt deranjaţi şi şovăitori; protestează. „Este aşa de zgomotos”, se plâng ei.

„Este cald. Nu ai unde să fii singur”, spun ei. Plâng în primele nopţi, de dor de casă. Dar apoi merg la şcoală de îndată ce sunt deschise, şi acolo se întâlnesc cu alţii de vârsta lor, tot supăraţi, şovăitori, ostili, timizi, nerăbdători şi plini de emoţie. Acasă toţi au învăţat să citească, să scrie şi să calculeze, tot aşa cum au învăţat tâmplărie şi agricultură de la părinţii lor. Dar aici sunt clase de avansaţi, biblioteci, muzee, galerii de artă, concerte de muzică, profesori de artă, de literatură, de matematică, de astronomie, de arhitectură, de filosofie, aici sunt sporturi de tot felul, jocuri, gimnastică, iar undeva în oraş există un loc unde în fiecare noapte este dans în formă de cerc – mai presus de orice, aici sunt toţi din lume, îngrămădiţi între aceste ziduri galbene, întâlnindu-se să vorbească, să muncească şi să gândească împreună într-o agitaţie continuă a minţii şi a ocupaţiilor.

Părinţii rareori stau împreună la oraş. Viaţa acolo nu este trăită în doi, ci în grup. Ei se despart, urmându-şi prietenii, preocupările, profesiile, şi se văd doar din când în când. Copiii stau la început cu unul dintre părinţi, dar, după un timp, şi ei vor să fie pe cont propriu şi pleacă să locuiască într-unul din căminele pentru tineri, casele comunale, sau internatele colegiilor. Băieţii şi fetele trăiesc laolaltă, pe măsură ce se transformă în bărbaţi şi femei. Sexul masculin sau feminin nu este de mare importanţă acolo unde nu există sexualitate.

Pentru că ei fac de toate sub Soarele Oraşelor de Sub Soare, în afară de a face dragoste.

Iubesc, urăsc, învaţă, construiesc, gândesc mult, muncesc din greu, se joacă, se distrează cu pasiune, trăiesc intens o viaţă umană, fără a se gândi vreodată la sex – în afară de cazul când, spuse Kergemmeg cu o faţă inexpresivă, sunt filosofi.

Realizările, exemple remarcabile pentru oameni, se află în Oraşele de Sub Soare, ale căror turnuri şi clădiri publice, după cum am văzut într-o carte cu ilustraţii pe care Kergemmeg mi-a arătat-o, variază de la puritate sobră, la splendoare fervent. Cărţile lor sunt scrise acolo, ideile şi

religia lor a prins contur acolo, secole de-a rândul. Istoria lor, continuitatea lor culturală, sunt toate acolo.

Continuitatea lor ca fiinţe vii este ceea ce deţin în nord.

Kergemmeg spuse că, în timpul cât se află în sud, nu le lipseşte deloc sexualitatea. A trebuit să iau cuvântul lui, pe care şi l-a dat, oricât de greu mi-ar fi fost să-mi imaginez, pur şi simplu ca un proces verbal.

Şi cum încerc să descriu aici ceea ce el mi-a povestit, poate că e greşit să descriu viaţa lor în oraşe ca o viaţă de celibat sau castitate; pentru că acele cuvinte presupun o rezistenţă forţată sau voluntară în faţa dorinţei. Acolo unde nu este dorinţă nu este rezistenţă sau abstinenţă, ci mai degrabă ceea ce s-ar putea numi, în sensul fundamental al cuvântului, inocenţă. Ei nu se gândesc la sex, nu le lipseşte, este o non-problemă. Viaţa lor maritală devine o amintire vidă pentru ei, fără sens. Dacă două persoane trăiesc împreună sau se întâlnesc deseori în sud, asta se întâmplă pentru că sunt prieteni nemaipomenit de buni – pentru că se iubesc. Dar ei îşi iubesc şi prietenii. Niciodată nu trăiesc separaţi de alte persoane.

Este puţină intimitate în apartamentele din oraşe, dar nimănui nu-i pasă de asta. Viaţa acolo este comună, activă, sociabilă, veselă şi plină de plăceri.

Dar, încetul cu încetul, zilele devin tot mai calde; aerul se usucă; apare neliniştea în jur. Umbrele încep să cadă altfel. Şi mulţimile încep să se adune pe străzi ca să-i audă pe Preoţii Anului anunţând solstiţiul şi să privească Soarele oprindu-se, făcând o pauză, şi apoi îndreptându-se spre sud.

Oamenii părăsesc oraşele, unul aici, un cuplu acolo, o familie dincolo... Au început să se agite, iar bâzâitul domol al hormonilor în sânge, acea primă amintire sau vestire mistuitoare, anunţă venirea timpului pentru dorinţele trupeşti.

Tinerii urmează orbeşte acea simţire fără a şti că o ştiu. Cuplurile căsătorite sunt reunite de amintirile deşteptate, foarte dulci. Să meargă acasă, să meargă acasă şi să fie împreună!

Tot ce au învăţat şi au făcut în acele mii de zile şi nopţi în oraşe este lăsat în urmă, împachetat, pus deoparte. Până se vor întoarce înapoi…

„Din cauza asta a fost uşor să ne facă să deviem”, a spus Kergemmeg. „Pentru că vieţile noastre în nord şi în sud sunt atât de diferite încât par, pentru voi, ceilalţi, incoerente, incomplete. Şi noi nu le putem corela în mod raţional. Nu putem justifica Madanul celor care îşi trăiesc într-un singur mod viaţa. Când Bayderac a venit pe planeta noastră, ne-a spus că Madanul, Calea noastră, era doar instinct, şi că trăim ca animalele. Şi noi ne-am ruşinat.”

(Mai târziu, am căutat cuvântul „Bayderac”, pe care l-a rostit Kergemmeg, în *Enciclopedia Planaria*, şi am găsit ceva pentru Beidr, de pe Planul Unon, un popor agresiv şi întreprinzător, cu tehnologii foarte avansate ale materialelor, care se aflase în conflict de mai multe ori cu Agenţia Interplanară, pentru amestecul pe teritoriul altor planuri. Simbolul din ghidul turistic sugerează că „prezintă interes deosebit pentru ingineri, informaticieni, şi analişti de sistem”.)

Kergemmeg vorbi despre ei cu un fel de durere. Vocea i s-a schimbat, s-a înăsprit. El era un copil când au ajuns aceştia, ca prim vizitatori, de pe alt plan. I-au rămas în minte pentru tot restul vieţii.

„Ne-au spus că ar trebui să ne luăm vieţile în propriile mâini. Că nu ar trebui să ducem două vieţi separate, ci să trăim din plin tot timpul, tot anul, aşa cum fac fiinţele raţionale. Ei erau un popor puternic, plin de învăţătură, cu ştiinţe avansate, tihnă şi belşug. Pentru ei, noi eram un pic mai avansaţi decât animalele. Ne-au spus şi ne-au arătat cum trăiau celelalte popoare, de pe celelalte planuri. Am văzut că eram nesăbuiţi, pierzând jumătate din viaţă fără plăcerea sexuală. Am văzut că eram nesăbuiţi, pierzând atâta timp şi energie pe drumul dintre nord şi sud, pe jos, când am fi putut să construim vapoare, sau drumuri şi maşini, sau avioane, şi să mergem încolo şi încoace de o sută de ori pe an dacă voiam.

Am văzut că am putea construi oraşe în nord şi ferme în sud. De ce nu? Madanul nostru era risipitor şi fără noimă, doar un impuls animalic care ne controla. Tot ce trebuia să facem ca să ne eliberăm de ea, era să luam doctoriile pe care Bayderac ni le dăduseră. Copiii noştri nu mai trebuiau să ia medicamente, ştiinţa genetică a Bayderilor putând avea repercusiuni asupra urmaşilor. După aceea puteam fi activi sexual până la o vârstă foarte înaintată, ca Bayderac. O femeie putea să rămână însărcinată în orice moment, până a ajungea la menopauză – chiar şi în sud. Şi numărul copiilor ei nu mai era limitat… Ei erau dornici să ne dea aceste tratamente. Noi ştiam că doctorii lor sunt înţelepţi. De îndată ce au ajuns la noi, ne-au dat tratamente pentru câteva din bolile noastre, care i-au vindecat pe oameni ca prin minune. Ştiau aşa de multe. I-am văzut zburând cu avionul, şi i-am invidiat, şi eram ruşinaţi.

Ne-au adus maşini. Am încercat să le conducem pe drumurile noastre înguste şi pietroase. Au trimis ingineri care să ne îndrume, şi am început să construim o Autostradă imensă, direct prin Middle Land. Am aruncat în aer munţi cu explozibilul de la Bayderac, pentru ca Autostrada să fie dreaptă şi lată, de la sud la nord şi de la nord la sud. Tatăl meu a fost muncitor la Autostradă. Pentru o vreme, au fost mii de oameni care au muncit acolo. Oameni de la fermele din sud…

Doar bărbaţi. Femeilor nu li s-a cerut să meargă şi să muncească acolo. Femeile Bayder nu făceau aşa o muncă. Nu este o muncă de femei, ne-au spus ei. Femeile trebuiau să stea acasă cu copiii în timp ce bărbaţii erau la muncă.”

Kergemmeg sorbi gânditor din ü, şi se uită lung la marea scânteietoare şi la cerul plin de stele.

„Femeile au părăsit fermele şi au venit să vorbească cu bărbaţii lor”, a spus el. I-au rugat să asculte şi de ele, nu doar de Bayderac… Poate femeile nu simt ruşinea pe care o simt bărbaţii. Poate ruşinea lor e diferită, mai mult legată de trup decât de minte. Se părea că lor nu le pasau prea mult de maşini şi avioane şi buldozere, cât le pasau de medicamentele care ne puteau schimba şi de regulile cu

privire la cine şi ce fel de muncă făcea. La urma urmei, la noi, femeia naşte copilul, dar ambii părinţi îl hrănesc, ambii îl cresc. De ce ar trebui ca un copil să fie lăsat singur, doar cu mama? Asta au întrebat ele. Cum putea o mamă singură să aibă grijă de patru copii? Sau de mai mult de patru copii? Era inuman. Şi apoi, de ce la oraş trebuiau să stea familiile laolaltă? Copilul nu mai are nevoie de părinţi, nici părinţii nu mai au nevoie de el, toţi au alte treburi de făcut... Femeile au vorbit cu noi, bărbaţii, despre toate lucrurile astea, şi apoi, împreună cu ele, am încercat să vorbim cu Bayderac.

Ei au spus aşa: „Toate acestea se vor schimba. Veţi vedea. Voi nu puteţi să gândiţi limpede. Noi vă vom corecta pur şi simplu o acţiune a hormonilor, programarea voastră genetică. Apoi veţi acţiona independent de modelul vostru de comportament iraţional şi fără folos."

Dar noi am întrebat, „Dar noi vom putea să acţionăm independent de modelul vostru de comportament iraţional şi fără folos?"

Muncitorii de la Autostradă au început să arunce uneltele şi să abandoneze maşinile mari aduse de Bayderac. Ei au spus atunci: „Ce nevoie avem noi de Autostradă când avem o mie de drumuri de-ale noastre?" Şi s-au pornit spre sud, pe vechile drumuri şi cărări.

„Vezi tu, că toate acestea au avut loc – din fericire, cred – aproape de sfârşitul anotimpului nordic. În nord, unde toţi trăim în intimitate, şi unde atât de mult timp se petrece în dans şi dragoste şi creşterea copiilor, eram – cum să zic – mai mărginiţi, mai impresionabili, mai vulnerabili. Abia începusem să ne adunăm laolaltă. Când am ajuns în sud, în Oraşele de Sub Soare, ne-am putut strânge să facem consiliu, să discutăm şi să auzim argumente, şi să hotărâm cum este mai bine pentru noi, ca popor.

După asta, după ce am discutat şi cu Bayderac şi i-am lăsat şi pe ei să ne vorbească, am convocat un Great Consensus, aşa cum se povesteşte prin legende şi în vechile însemnări din Turnul Anului unde se scrie istoria. Fiecare ansar a venit la Turnul Anului din oraşul său şi a

votat: Vom urma Calea Bayder sau Madan? Dacă urmam calea lor, ei urmau să stea printre noi; dacă o alegeam pe a noastră, ei trebuiau să plece. Şi am ales Calea noastră.” Ciocul îi clămpăni foarte uşor în timp ce râdea. „Aveam o jumătate de an, în acel anotimp. Mi-am depus şi eu votul.”

Nu a trebuit să îl întreb cum a votat, ci l-am întrebat dacă Bayderac au fost dornici să plece.

„Unii dintre ei au protestat, unii au ameninţat”, a spus el. „Au amintit de războaiele şi armele lor. Sunt sigur că puteau să ne distrugă cu totul. Dar nu au făcut-o. Poate că ne-au dispreţuit atât de mult încât nu au vrut să se obosească. Sau poate că războaiele lor i-au ţinut departe. Până atunci fusesem vizitaţi de persoane de la Agenţia Interplanară, şi e foarte posibil ca din cauza lor Bayderac să ne fi lăsat în pace. Destul de mulţi de-ai noştri s-au speriat, astfel încât am hotărât atunci, cu ocazia altui vot, să nu mai primim vizitatori. Agenţia a fost de acord ca ei să vină numai pe această insulă. Nu sunt sigur că am luat atunci decizia corectă. Uneori cred că da, alteori mă îndoiesc. De ce ne este frică de alte popoare, alte Căi? Nu pot fi toţi ca Bayderac.”

„Eu cred că aţi luat decizia corectă”, am spus eu. „Dar o zic împotriva voinţei mele. Mi-ar plăcea aşa de mult să întâlnesc o femeie ansară, să vă întâlnesc copiii, să văd Oraşele de Sub Soare! Aş vrea atât de mult să vă văd dansând!”

„Ei bine, asta poţi să vezi”, zise el, şi se ridică. Poate că băusem mai mult ü decât de obicei, în noaptea aceea.

Era foarte drept şi înalt, în întunericul scânteietor, pe verandă, mai sus de plajă. Îşi îndreptă umerii, şi-şi dădu capul pe spate. Creasta capului i se transformă încet într-o pană ţeapănă, ca de argint, în lumina stelelor. Îşi ridică braţele deasupra capului. Era poziţia dansatorului antic spaniol, extrem de elegant, încordat şi masculin. Nu mai sări, era, la urma urmei un om de optzeci de ani, dar dădu impresia unei sărituri, şi apoi a unei plecăciuni graţioase. Ciocul ţăcăni un ritm dublu, scurt, bătu din picior de două ori, şi picioarele executară o selecţie de paşi complecşi în

timp ce partea superioară a corpului rămăsese încordată şi dreaptă. Apoi braţele mimară gestul unei îmbrăţişări largi, înspre mine, cum stăteam aproape îngrozită de frumuseţea şi intensitatea dansului.

Apoi se opri şi începu să râdă. Avea răsuflarea tăiată. Se aşeză şi-şi trecu mâna pe frunte şi creastă, gâfâind un pic. „În definitiv”, spuse, „nu este anotimpul curtatului.”

————————————

„The Seasons of the Ansarac” by Ursula K. Le Guin

Am cucerit Marte

Alfred Coppel

Alfredo Jose de Marini y Coppel Jr. a fost pilot de vânătoare în al doilea război mondial şi a publicat prima povestire în 1947. De-a lungul timpului, a publicat peste 20 de romane, incluzând thrillere şi romane de science fiction, fiind unul dintre cei mai prolifici autori americani, având câte un best seller aproape în fiecare an. A trăit în California până la moartea sa, în 2004, la vârsta de 83 de ani.

————————————

Dunele roşii se treziră sub Soarele dimineţii. Stelele îşi pierduseră din strălucire, dar nu se stinseră până la răsărit. Sub atingerea luminii, norii de gheaţă lungi şi străvezii, deveniră roz, contrastând cu măreţul cer de cobalt. În îndepărtatul vest, dealurile tocite de la marginile Syrtis-ului, cu galbenurile lor strălucitoare şi marourile veştejite, păreau a prinde viaţă.

Coloana lungă de vehicule blindate, ce păreau nişte insecte în vasta pustietate, se târa încet, spre nord. Sunetul motoarelor se stingea imediat în aerul rece şi rarefiat, iar urmele şenilelor erau acoperite cu repeziciune de nisipurile de fier spulberate.

În cabina sa, Marrane se trezi dintr-un somn spasmodic. Micuţa lampă de citit era încă aprinsă, iar cartea de dramaturgie deschisă pe piept. Îşi aruncă privirea pe ceasul de la picioare şi se întrebă dacă dormise vreun pic.

Îşi trecu mâna peste faţa nerasă şi se luptă cu teroarea familiară şi în acelaşi timp incredibil de vie, pe care o simţea faţă de momentul trezirii. Se forţă să stea întins şi

să se relaxeze, lăsând mişcarea ondulatoare a Weasel-ului să-l liniştească.

„E real”, gândi el. *„Oţel şi nituri, şi huruitul continuu al compresorului de aer. Uită de coşmarul în care câmpiile lipicioase, stăpânite de frică, se întind la nesfârşit. Şi las-o mai moale cu luminolul.”*

Se simţi saturat de reziduurile drogului, cu gura cleioasă şi ochii umflaţi. Corday va trebui să-i dea altceva. Devenise imun la luminol şi nu-i mai alunga coşmarurile. Corday va trebui să inventeze altceva. Un flacon cu ceva care să-i ofere măcar câteva ore de odihnă şi somn fără vise. Nu-şi putea conduce oamenii în luptă simţindu-se atât de distrus pe dinăuntru.

Beculeţul interfonului clipi.

— Ce s-a întâmplat, sergent? întrebă el răguşit.

— E ora 6 AM, domnule maior, sună metalic prin difuzor vocea lui Grubich. Am început să urcăm reciful. Mi-aţi spus să vă anunţ.

— Foarte bine, sergent.

„Afară din sicriu”, se gândi el. *„Afară din sicriu şi înapoi la viaţă. Pentru Dumnezeu, de ce? încă o zi nesfârşită de târât prin deşertul nesfârşit. Se gândi din nou la mare şi la lacurile albastre. Cât timp a trecut de atunci? Poate ani. Nu că ar mai conta.”*

Îşi puse masca de oxigen şi decompresă cabina. Încuietorile nu opuseră rezistenţă. Avea oroare de acest lucru.

Interiorul Weasel-ului era ca de gheaţă şi Marrane tremură gol, pe puntea înclinată. Vru să se bărbierească, dar se răzgândi. Oricum, orice apă ar mai fi fost, era îngheţată, şi nu mai avea nici lame care să taie. Aparatul electric fusese distrus de nisip cu luni în urmă, pe când traversau Syrtis-ul. Toate proviziile erau pe terminate – ca nisipul care se scurge dintr-o clepsidră. Trebuiau să stabilească contactul, cât mai curând, sau Grupul avea să fie distrus de propria-i decădere în ariditate.

— Glorie cuceritorilor!

Grubich îşi băgă capul tuns milităreşte pe după peretele despărţitor şi întrebă:

— Aţi spus ceva, domnule maior?

— Nu, spuse el scurt. Continuaţi.

Capul lui Grubich dispăru mormăind un „da, domnule”.

Marrane se îmbrăcă încet. Fiecare mişcare i se părea un efort. Se întrebă daca de vină era frigul uscat, presiunea scăzută, sau aerul îmbuteliat. Sau poate el?

„Am treizeci”, se gândi. *„Nu sunt bătrân. Dar mă simt bătrân. Obosit şi cleios, într-un fel şi incredibil de mic faţă de vastitatea deşertului.”*

Se gândi la piesa pe care o citise noaptea trecută. Autorul era dintre cei proscrişi, dar aici părea să nu mai conteze. Lista Gri, Lista Neagră. Consiliile Loialităţii. Toate păreau exagerate şi ireale în abisul nopţii. Dar piesa îl pusese pe gânduri. Steinbeck, sau un nume asemănător. Iar titlul, părea atât de potrivit în timp ce, în întunecimea găurită de stele, şirul de Weasel-uri se târa pe câmpiile Marţiene. *„Luna căzută”.* Despre invadatori, într-un război demult uitat, într-un loc de care el nu auzise niciodată. Cu toate astea, era o frază în piesă care l-a înspăimântat. Care i-a provocat din nou coşmaruri, în ciuda luminolului. Poate că era înţelept să ţină cartea departe de ochii civililor.

Dădu din cap, obosit. Era o dovadă că indisciplina începea să se instaureze în Grup, atunci când un ofiţer putea să împrumute o carte de pe Lista Gri comandantului său, fără nicio tresărire de conştiinţă, fără nicio frică. *„Dar, Dumnezeule”*, se întrebă el, *„la ce poţi să te aştepţi în deşertul ăsta, căutând o Bază Cominform, care s-ar putea să nici nu existe?”* Îşi spuse că trebuie să îşi amintească să-i mulţumească lui Hallerock pentru carte.

Din bucătărie venea un miros de proteine sintetice arse. Cuptoarele nu funcţionaseră niciodată cum trebuie, aici, sub 0,47 atmosfere presiune. Şi nici motoarele – care abia îşi trag suflul, în ciuda supraalimentatoarelor. Nimic nu funcţiona în parametri. Doar armele. Şi nu era nimic în care să tragi.

„Glorie cuceritorilor”, gândi el din nou, sarcastic. *„Marte e al nostru. Marzanoztru.”* Avea la fel de mult sens şi aşa, chiar suna oficial. Se trezi zâmbind prosteşte la gândul acesta. Marzanoztru.

— Creastă în faţă, domnule Maior, anunţă Grubich.

Marrane se opri din zâmbit şi se îmbrăcă cu repeziciune. Inima îi bătea nebuneşte, dar se stăpâni.

„O iau razna de la nisip”, medită, *„şi la fel ceilalţi oameni din Grup. Ceva este total greşit în toată treaba asta – vehicule militare căutând la nesfârşit pe suprafaţa unei lumi calme, tăcute şi moarte de peste o sută de milioane de ani. Trebuia să fi venit aici cu un alt motiv”*, gândi.

Se repezi în camera de comandă şi se opri în spatele lui Grubich şi al şoferului.

De acolo, putu să vadă, în spatele maşinăriei greoaie, de şaizeci de metri lungime, restul Grupului urmându-l orbeşte, prin nesfârşitele pustietăţi de nisipuri de fier, antene radar, rotindu-se cu o idioată precizie militară, căutând un inamic acolo unde, peste tot, era doar nisip îngheţat.

Verifică cursul navei şi urcă pe puntea de navigaţie, bocancii scrâşnindu-i pe nisipul răspândit peste tot în Weasel. În trecere, verifică armele, asigurându-se că au piedica pusă şi că sunt protejate împotriva impurităţilor abrazive, cauzatoare de rugină.

Împreună cu tânărul Hallerock, o caricatură trasă la faţă şi scheletică a ofiţerului dichisit care era acum un an, când părăsise Baza Marte, verificară poziţia coloanei pe diagramă.

„Trebuie să se termine în curând această patrulare”, se gândi Marrane, *„oamenii nu vor mai rezista mult”*.

— Sparks a reparat noaptea trecută staţia radio, domnule Maior, spuse Hallerock.

Marrane deschise larg ochii. Simţi un ilogic fior de mânie.

— De ce nu am fost informat? întrebă el.

Hallerock refuză să-i înfrunte privirea.

— Nu am reuşit să contactăm Baza Marte. Şi căpitanul Corday a spus să nu fiţi deranjat decât dacă reuşim.

— Înţeleg.

Hallerock se uită ciudat la el. *„Chiar înţelegeţi, domnule?”*

— Nu pot să stea tot timpul pe frecvenţa noastră, spuse Marrane, deşi chiar în timp ce rostea cuvintele ştia că nu sunt adevărate.

— Nu am mai reuşit să stabilim contactul de trei luni, domnule Maior, rosti Hallerock neliniştit.

— Şi ce vrei să spui cu asta, domnule? întrebă Marrane încruntat.

Hallerock nu-i răspunse. În liniştea aceea mormântală, doar motoarele, cu huruitul lor, păreau să mai fie în viaţă.

„Nu”, se gândi Marrane, *„nu o rosti. Nici măcar nu o gândi. Nu se poate să ne fi abandonat aici. Şi măcar dacă nu ar fi fost atât de al naibii de economi cu echiparea, poate alta ar fi fost situaţia. E nebunie curată, să trimiţi în patrulare o coloană, din care doar Weasel-ul din faţă este echipat pentru a putea stabili contactul cu baza. Dar echipamentul costă. Şi toţi banii au intrat în kilogramele de plutoniu şi litiu hibrid ce stau acum calme în proiectilele, cândva lucioase, acum pline de rugină, aşteptând să fie hrănite tunurile. Materialul pentru ucis era amplu; doar lucrurile menite pentru supravieţuire erau în cantităţi mici.”*

— Cât de departe suntem, domnule Hallerock? întrebă brusc Marrane.

Hallerock îşi consultă hărţile.

— Nouă sute de mile, domnule. Am străbătut aproape întreg Syrtis-ul şi o bună bucată din Solis.

Marrane îşi simţi gura uscată.

— La ce distanţă ne aflăm acum faţă de Baza Marte?

— Opt sute de mile, domnule Maior, spuse Hallerock şi apoi adăugă: aria de contact e mult mai mare.

— Sparks a reuşit să prindă semnalul?

Marrane luptă cu teama care începea să pună stăpânire pe el.

— Probabil că lucrurile s-au înrăutăţit acasă şi de aceea au întrerupt, temporar, comunicarea prin radio.

— Da, domnule. S-ar putea să fie asta.

Comandantul îşi mută privirea de pe faţa trasă a ofiţerului pe întinderile de nisip. Grupul se apropia de un şir de dealuri joase, formate din pietriş purtat de vânt şi acoperite cu licheni. Recifuri ale unei mări din vechime.

„Bătrân”, îşi spuse. *„Gol. Şi singur.”* Sfârşitul se apropia. Încă opt sute de mile până la Baza Marte. În mod sigur erau acolo şi îi aşteptau. Vârful ascuţit al navei arătând spre lacuri albastre şi mare. Încă opt sute de mile doar, de linişte şi deşert, de canale înfundate şi moarte. Şi sfârşitul ostilităţilor, arătate de terenul fără viaţă. *„Nu se poate să ne fi părăsit”*, se gândi Marrane. *„Nu se poate să fi făcut asta.”*

Se întoarse, îndreptându-se spre camera de comandă şi se opri brusc.

— Mulţumesc pentru carte, Evan, spuse el.

— Aţi citit-o, domnule?

— Am citit-o.

— Suntem muşte, nu-i aşa?

Marrane se încruntă la faţa uscată a ofiţerului.

— Ar trebui să-i faci o vizită lui Corday, spuse el.

Hallerock râse. Suna sinistru, prin masca de oxigen.

— Am cucerit hârtia de muşte. Îţi aminteşti *„Luna căzută”*? Ai citit-o, nu-i aşa?

— Am citit-o, domnule. Nu am cucerit nimic. Nu încă.

Hallerock se ridică, clătinându-se. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi se cutremură într-un râs ciudat, fără să scoată un sunet. Marrane stătea şi se uită la el, mut de uimire, realizând că navigatorul său era nebun.

În această stare erau când, prin labirintul de oţel al Weasel-ului, sună strident alarma de luptă.

— Duceţi-vă înapoi la postul dumneavoastră, domnule! strigă Marrane la navigator. Hallerock se aşeză şi începu să suspine.

— Domnule maior Marrane!

Era Grubich apelând din camera de comandă.

— Avem contact, domnule. Rusnacii sunt chiar după deal. Le-am găsit cuibul!

— Rămâi acolo, Evan! ordonă Marrane şi coborî în fugă scara de tambuchi, bocancii săi cu tălpi de oţel răsunând pe punte.

Tunarii detaşau chesoanele tunurilor şi Marrane se strecură până în turnul de comandă şi îşi puse casca.

— Planul B. Weasel Able către Bază. Planul B.

Grubich era lângă el, cu binoclul extins.

— Sunt chiar peste creastă, domnule Maior. Aproape ne-am lovit de ei.

Marrane înjură atmosfera rarefiată, care nu putea susţine o navă. Baza Cominform era într-o poziţie bine apărată, iar Grupul trebuia să se disperseze de-a lungul crestei pentru a putea avea inamicul în raza de acţiune a armelor. Un atac blindat împotriva unei poziţii fortificate era întotdeauna mortal fără suport aviatic.

„Nimic nu trebuie să meargă prost acum”, se gândi el înverşunat *„Nu aici. Nu atât de aproape de casă.”* Şi apoi, îndoiala începu să-l terorizeze. Mai exista oare Baza Marte? Dacă rusnacii o distruseră? Ură pură îl măcina pe dinăuntru, dar pentru prima dată, în aproape un an, simţi că trăieşte.

Weasel-ul se târî pe creastă, până aproape de vârf.

— Cercetaşii afară, ordonă Marrane. Echipa Şase.

Un echipaj de puşcaşi marini se rostogoli din ultimul Weasel, dintr-o coloană de şase, şi începu să urce creasta în formaţie de tragere.

Staţia emisie-recepţie a conducătorului de echipaj se auzi printre pârâiturile din casca lui Marrane.

— Nicio acţiune inamică, domnule Maior. Văd un grup de case din prefabricate şi câteva tancuri uşoare. Sunt ceva distrugeri în zonă. S-ar putea să-i fi prins descoperiţi.

Amintirea anilor de soldăţie veni ca o avertizare pentru Marrane. Nu puteai să fii sigur. Mintea îţi poate juca feste. Ceea ce vezi s-ar putea să fie o înşelătorie. O coloană de tancuri inamice putea să fie chiar după creastă, spre nord. Aşteptând. Putea foarte bine să fie o ambuscadă.

— Să vedem, mormăi el. Cei din faţă să avanseze. Weasel-ul Charlie să încarce bombele atomice. Dog şi Baker, amândoi în acelaşi timp pe vârful crestei.

„Sunt prea precaut?” se întrebă el. *„Oare toate aceste săptămâni prin nisip şi pustietăţi mi-au golit măduva din oase? Putem să lovim cu viteză şi să câştigăm.”* Simţi brusc, clocotindu-i sub scoarţa cerebrală, un impuls de a râde isteric. Baza Cominform se afla sub asediul lor. Tunurile le erau grupate ca într-o problemă tactică în jurul câmpului înnegrit, unde racheta rusnacilor triumfa peste clădirile învechite. Punctul zero. Epicentrul. *„Termenii din manualul de tehnică militară erau atât de inexpresivi”*, se gândi el vag. *„Ce avea de a face punctul zero cu milioanele de grade din mijlocul mingii de foc? Poate doar partea cu zero are sens. Zero pentru rusnaci şi totul se va termina. Marzanoztru marzanoztru – opreşte-te!”*

Îşi afundă mâinile în buzunarele uniformei încleştându-şi pumnii. Şi lăsă durerea din unghii să-l calmeze. Vedea oameni ieşind puhoi din casele de prefabricate şi uitându-se la şirul de Weasel-uri care se materializaseră din dimineaţa întunecată.

„Sunt atât de neajutoraţi”, se gândi Marrane.

Îşi auzi ordinele retransmise Grupului. Weasel-ul Charlie se plângea de nişte probleme cu bomba atomică. Marrane îşi învinse iritarea şi îl lăsă pe Charlie să-şi termine raportul.

— De cât timp ai nevoie pentru a remedia problema? întrebă el.

Radioul pârâi din cauza energiei statice.

— Cât? Pentru Dumnezeu?

— Zece minute, domnule.

„Zece minute. Ce înseamnă zece minute în zece ani? Douăzeci? Putea să le mai lase zece minute de viaţă”, gândi el, uitându-se în jos la figurile speriate de pe câmpia de nisip. *„Straniu”*, se gândi. *„Arată aproape uman. E ciudat să vezi ceva atât de familiar în dezolarea asta nesfârşită.”*

Puşcaşii marini erau împrăştiaţi pe marginea crestei, în formaţie de tragere, în tranşee săpate în nisip, de parcă s-

ar fi aşteptat la un atac al infanteriei. *„Facem totul după manual”*, gândi Marrane. *„Întotdeauna respectăm manualul. Şi cei care au făcut manualul au respectat un manual, şi tot aşa, mergând pe culoarele cu oglinzi ale timpului până la Cain care l-a ucis pe Abel şi chiar mai departe la amintirea ancestrală, de o sinistră încântare, a securii de piatră strivind sângele şi oasele în mâl.”*

— Tanc înainte, domnule Maior, sună vocea conducătorului de echipaj.

„Timp”, se gândi Marrane. *„Zece minute şi totul se va termina.”*

— Urmăreşte-l, spuse Marrane ţintaşului. Weasel Charlie – în ce stadiu sunteţi?

— Mai avem puţin, domnule.

Se întrebă dintr-o dată dacă nu era mai bine să-i fi însărcinat pe Dog sau Baker să se ocupe de bomba atomică, dar nu – această joacă cu timpul îi crea o stranie plăcere. *„Iar dacă ar fi venit o coloană de rusnaci, i-ar fi dat timp să se apropie, să se bucure şi ei de căldura mingii de foc. Riscant, foarte riscant. Nu era în manual. Lista Neagră. Lista Gri. Marzanoztru, Dumnezeule, ce obosit sunt”*, se gândi Marrane.

— Steag alb, domnule, spuse Grubich.

— Fii cu ochii pe ei, spuse Marrane ţintaşului.

— Able către Grup. Desfăşuraţi tunurile pe câmp, dar nu trageţi până nu vedem despre ce e vorba aici. Dacă cineva face vreo mişcare spre rachetă, eliminaţi-l. Able către Charlie. Cât mai durează?

— Cinci minute sau mai puţin, domnule Maior.

Stătea indecis, cântărind între viaţă si moarte. De ce steagul alb? Vor să se târguiască pentru viaţa lor? Cu ce? Îi prinsese descoperiţi. Manualul spune să-i omori oriunde îi găseşti.

Se uită la Grubich. Ochii sergentului erau fixaţi pe el. Cum va arăta această ezitare în faţa Consiliului Loialităţii? Prost – foarte prost.

— Trageţi când sunteţi gata Charlie, spuse el încet.

— Da, domnule.

— Manualul câştigă întotdeauna, Grubich, spuse el. Sau te-ai îndoit vreodată?

— Mi-e teamă că nu vă înţeleg, domnule Maior, spuse Grubich.

„Viaţă sau moarte”, se gândi Marrane. *„Încă mă mai pot juca de-a Dumnezeu. Aş putea să mă răzgândesc.”*

Nimeni nu mişca în front. Tancul urcă huruind în pantă, lăsând urme de şenile în nisipul roşiatic. Ţeava lungă a tunului său era îndreptată spre sol şi o autoclavă flutură în aerul rarefiat. Ajunse până la linia de trăgaci şi două siluete debarcară puternic înfofolite.

— Adu-i înăuntru! ordonă Marrane.

Îşi imagină că încă îl mai aude pe Hallerock suspinând undeva, sus, pe puntea de navigaţie. Muştele cucerind hârtia de muşte.

Cei doi rusnaci, mascaţi împotriva frigului şi înfofoliţi în uniforme capitonate, se căţărară prin trapă. Marrane observă că cel mai mic dintre ei avea prinse pe guler tresele de colonel. Însoţitorul colonelului era un sergent şi era înarmat.

— Luaţi-i pistolul acela mitralieră! se repezi Marrane.

Grubich îi smulse arma şi îl împinse pe rusnac într-un colţ al camerei de comandă.

— Grubich, pregăteşte-mi cabina, spuse Marrane. Vom vorbi înăuntru.

— Cu înregistrare, domnule Maior?

— Da, pregăteşte totul.

Nefiind loc în cabina de dormit decât pentru două persoane era obligatoriu să existe şi un aparat care să înregistreze convorbirea pentru a putea fi prezentată Consiliului Loialităţii când se va ajunge acasă.

„Acasă”, gândi Marrane. *„Lacuri albastre, verdele agitat din largul oceanului.”*

Predă agitat controlul asupra armelor lui Wilson din Weasel-ul Dog şi merse înainte pentru a indica drumul spre cabină. Grubich înfipse cu putere vârful ţevii pistolului-mitralieră în mijlocul sergentului:

— Stai nemişcat, nenorocit comunist ce eşti tu!

Colonelul vru să protesteze dar păru să se răzgândească şi îl urmă pe Marrane în cabină. Marrane porni compresorul şi, când presiunea ajunse la 0,75 bari, îşi dădu jos masca şi îi indică rusnacului să facă la fel. Urmări operaţiunea cu mâna strânsă pe mânerul ca de gheaţă al pistolului. *„Suspiciune”*, se gândi el. *„Manualul spune că sunt înşelători. O singură mişcare greşită şi-i zbor creierii nenorocitului.”*

Odată îndepărtată masca, Marrane se trezi în faţa unei femei de aproximativ treizeci de ani. Avea o faţă trasă, cu pometţii înalţi şi obrajii supţi. O faţă obosită, cu o pulbere roşiatică şi nisipoasă ce părea imprimată în piele, cu ochii îngălbeniţi şi părul albit prematur.

— Te-am surprins, domnule maior? Vorbea engleza aproape fără accent.

— Nu chiar.

— Nu, spuse ea. În tabăra noastră au mai rămas prea puţine tabuuri.

— Foarte edificator, spuse el. Doreşti să ne comparăm sistemele politice?

Ea dădu uşor din cap:

— De ce ne aflăm aici?

„Nu pot răspunde la această întrebare”, se gândi Marrane. *„Trebuie să ţin cont de aparatul de înregistrare. Şi chiar dacă nu ar fi fost acesta – ce aş fi putut să-i spun? Că războiul face parte din preludiul rasei umane? Ar trebui să i-l citez pe Clausewitz? Aici? La treizeci de milioane de mile depărtare de lacuri şi râuri, de casă?”*

— Baza ta se află sub asediul meu, spuse el.

„Asta e din manual”, se gândi el. Formal. Riguros. Şi o sută de metri mai încolo carcasa ruginită a proiectilului ar trebui să fie în elevator, nasul său turtit căutând culata armei lui Charlie, mângâind plinurile ghintului şi canelurile, gustându-le voluptos cu detonatorul, simţind granulele de praf nerăbdătoare, agitându-se în urmă, imediat ce închizătorul trosneşte, închizându-se şi servantul-ochitor îşi învârte rotiţele uleioase, iar gura ţevii urcă adulmecând frenetic, gata să scuipe mingea de foc spre o masă de

muşte, prinse pe o nesfârşită câmpie de hârtie de muşte de culoarea sângelui.

El se uită la ceas. Sigur nu mai mult de două minute. Ea înţelese semnificaţia gestului şi îşi muşcă buza.

— Nu poţi, spuse ea. Dar nu poţi! Ne predăm.

„Grupul însă, nu e echipat pentru o predare”, gândi Marrane. *„E echipat doar pentru distrugere. Pentru a-şi îndeplini Directiva. Distrugerea Bazei Cominform.”*

— Dă ordin să nu tragă. Spune-le oamenilor tăi că le suntem prizonieri, spuse colonelul cu un glas răguşit.

— Nu pot să accept o predare.

Era ca şi cum o voce, alta decât a lui, vorbi. Uimit, îşi simţi mâna strângând şi mai puternic mânerul pistolului.

Ea se uită în jos spre armă.

— Doar nu vrei să mă ucizi? De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Am venit cu un steag alb ca să-ţi predau comanda. Chiar nu există nicio cale să te înduplec?

— Poţi să încerci. Nu am mai văzut o femeie de aproape un an – timpul, din momentul acesta, un minut, sau mai puţin.

Ea şi-a scos casca şi şi-a descheiat nasturii de la tunică. În ciuda îmbătrânirii premature şi a pudrei roşiatice, era o femeie frumoasă.

— Nu o să-ţi folosească la nimic, spuse el.

Ea îşi scăpă mâinile în poală. Părea secată de viaţă. Ochii i s-au deschis din nou şi văzu cartea de dramaturgie pe patul încă nestrâns.

— Steinbeck – înverşunat om, spuse ea.

— Aşa pare, spuse Marrane. Urăşte orice distruge demnitatea umană.

Ea începu să râdă, fără să scoată un sunet, ca şi cum spasmele ar fi durut-o.

— Am ajuns atât de departe.

— Departe?

— Da, departe. Suficient de departe încât să uităm pentru ce am fost trimişi aici. Ea tresări, cuprinsă de un fior subit, de parcă ar fi privit haosul în faţă.

— Cât îmi doresc să fi uitat mai repede. O, Dumnezeule cât îmi doresc să fi uitat mai repede!

„Ori ea e nebună, ori eu”, gândi Marrane.

— Am venit aici atât de plini de ură, spuse ea. Dar ce mai contează? Suntem doar bărbaţi şi femei împotriva terenului potrivnic. Oare poţi să mă ierţi pentru ce am făcut? Oare eu pot?

„E aiurea. Nu ar trebui să am aceste îndoieli. Poate că războiul nu îşi avea locul aici, în această lume goală, tăcută. Ar fi trebuit să venim aici pentru a face ceva mai bun decât să ucidem. Dar suntem pe acest drum, cu un singur sens, prinşi în capcană de însăşi condiţia noastră.”

Statură unul lângă celălalt în cabina micuţă, ascultând ţăcănitul compresorului de aer.

— Dă ordinul, şopti ea. Până nu e prea târziu.

„Da”, se gândi el. *„Da. Voi da ordinul, pentru că şi ea e la fel de obosită şi sătulă de această singurătate de gheaţă ca şi mine.”*

Ea veni mai aproape de el.

— Domnule maior – domnule maior!

Abia auzi vocea înnebunită a lui Grubich prin sita difuzorului.

— Domnule maior! Am depistat radioactivitate în zonă. Nenorociţii ăştia împuţiţi ne-au distrus Baza! Domnule maior!

Gândul se rostogoli nebuneşte prin minte lui Marrane: *„Cu cât timp în urmă?”* Puteau să fie zile sau minute. Teroarea şi revolta îi veniră pulsând în gât şi împinse deoparte femeia.

— Acum trei zile, spuse ea şi faţa i se închise brusc.

Marrane se ridică în picioare, punându-şi înapoi masca de oxigen. Deschise cu forţă trapa cabinei, cuprins de o ură acidă, corozivă. Împinse femeia afară din cabină, în frigul sub zero grade din faţa lui, urmărind agonia de pe faţa ei în timp ce se lupta să respire.

— Târfo, spuse el printre dinţi, târfă comunistă.

O lăsă ghemuită lângă peretele metalic şi plecă zăngănind pe puntea oţelită.

Îi mai auzea încă vocea slabă, ca o şoaptă.

— A – trebuit – să – o – fac.

Iar apoi deveni doar un suspin, până când nu o mai auzi deloc.

„Da, a trebuit să o facă.” La fel cum el trebuie să privească cum terenul se zguduie şi mingea alb-fierbinte se deschide deasupra taberei, consumând-o, vaporizând-o.

Unda de şoc lovi Weasel-ul şi el se sprijini pentru a-i face faţă. Grubich strigă:

— I-am distrus pe afurisiţi – până la ultimul! Muriţi nenorociţilor!

Huruitul se opri uimitor de repede. Norul de praf se destrămă în aerul rarefiat. Liniştea reveni. Marrane rămase aşa, uitându-se la locul unde fusese racheta rusnacilor. Ultima legătură cu acasă? Dar cum să fi ştiut?

„Cum ar fi putut vreodată să ştie?”

Dădu ordinele pe un ton plictisit şi înăbuşit şi Grupul îşi reluă formaţia de cercetare.

„Hallerock” se gândi Marrane. *„El ar putea să găsească un sens acestei urâţenii care, pentru puţin timp, a reuşit să destrame pacea rece, tăcută, a acestui teren îngheţat.”*

Deschise trapa de la puntea de navigaţie şi rămase clătinându-se în prag. Îşi găsise răspunsul.

Picioarele lui Hallerock atârnau la câţiva centimetri de podea. Se legăna uşor înainte şi înapoi, odată cu mişcarea ondulatoare a Weasel-ului. Înainte şi înapoi, înapoi şi înainte, de la est la vest.

Marrane începu să râdă. *„În sfârşit”*, se gândi el.

„Am reuşit. Marte e al nostru. Muştele au cucerit hârtia de muşte. Muştele, Dumnezeule.”

Dădu din umeri, neputincios, şi lacrimile îi curgeau pe obraji. Sunetul râsului său penetra pereţii de oţel ai Weasel-ului, filtrat de tot praful găsit în cale, şi se împrăştie în aerul rarefiat. Peste morţii din tabără, peste dunele roşii-gălbui, până când fu redus la tăcere şi pierdut în vântul care sufla la nesfârşit peste terenul arid.

————————————

Brian şi extratereştrii

Will Shetterly

Trăieşte în Arizona, la o fermă împreună cu soţia sa, şi este unul din cei mai renumiţi scriitori de fantasy şi cărţi umoristice din America. Cele mai cunoscute nuvele sunt: Dogland (1997) şi Elswhere (1991) pentru care a luat Minessota Book Award for Science Fiction and Fantasy. A mai scris şapte romane şi peste douăzeci de povestiri, publicate în diverse reviste de specialitate. În povestirea care urmează, este descrisă, cu un umor aparte, o vizită extraterestră, iar „the aliens” nu tot timpul sunt mai inteligenţi ca noi şi de aceea poate trebuie să ne speriem.

————————————

Un băiat cu câinele lui se plimbau prin pădure când au văzut o navă spaţială care tocmai ateriza. Doi extratereştri coborâră din ea. Unul era albastru, celălalt verde, ambii aveau solzi, ochi mari, roşii, şi tentacule lungi. În rest, nu aveau nimic ieşit din comun.

Extraterestrii au mers până în mijlocul poieniţei, unde au înfipt un jalon în pământ. Steagul avea culori stranii, care au deranjat ochii băiatului, iar inscripţiile păreau să spună: „Noi suntem primii aici. Sâc, sâc.”

Băiatul îi şopti câinelui:

— Nu mi-e frică. Du-te tu primul.

Câinele lătră scurt: „Ham! Ham!”

Băiatul se gândi că lătratul înseamnă: „Şi tu eşti speriat. Nu mă păcăleşti tu.”

Aşa că băiatul zise:

— Ba nu sunt, şi se îndreptă spre extratereştri.

(Ceea ce spusese, de fapt, căţelul era, „Dacă ai arunca un băţ, aş fugi după el, l-aş mesteca până devine moale şi subţire, şi apoi l-aş aduce înapoi la tine, ca să-l arunci din nou.”)

— Salut, băştinaşule, spuse extraterestrul albastru. Mă numesc Miglick şi el e partenerul meu, Splortch. Noi am descoperit planeta ta.

— Dap, încuviinţă celălalt. Noi. E a noastră.

— Şi o numim planeta Miglick, zise Miglick.

— Dap, aprobă extraterestrul verde. Aşa facem. Stai… nu! O numim planeta Splortch.

— Are deja un nume: Pământ, interveni băiatul.

Miglick îi zise atunci lui Splortch:

— Poate ar trebui s-o numim ca pe a noastră. Am putea să-i zicem Noua Veebilzania.

— Hmm… neinteresant! spuse Splortch.

— Toată lumea îi zice Pământ, zise băiatul.

— Ham! Ham! lătră câinele.

— Aceşti Splortchieni încercă să ne sugereze ceva?

— Miglickianul acesta mic a spus „Ham!” Cred că înseamnă că vor să ne dea tot aurul lor, zise Miglick.

(Câinele vru de fapt să zică: „Extratereştrii ăştia sunt prietenoşi? Nu vor să se rostogolească într-o baltă de noroi?”)

— Hmm… nu avem deloc aur să vă dăm, interveni băiatul.

— Păcat. Toţi ochii lui Miglick priveau chiorâş. Atunci ce ai de spus, miglickianule?

— Mă numesc Brian. Şi sunt o fiinţă umană de pe Pământ. Acesta e Lucky. E un câine.

— Numele lui e Pry-on, zise Splortch lui Miglick. E din tribul splortchienilor numiţi şi *hummings*. Această poieniţă unde am aterizat se numeşte Urp. Micul splortchian este foarte norocos. Membrii tribului său se numesc raţe.

— Ştiu şi eu asta, spuse Miglick. Am auzit tot ce a zis miglickianul.

— Nu, nu ai auzit, interveni Brian. Întreaga planetă se numeşte Pământ. Fiinţele care locuiesc aici se numesc

oameni. Numele meu este *Brian*, al lui este *Lucky*, şi este un *câine*. Aţi înţeles?

Mai toţi ochii lui Splortch se încruntară.

— Scuză-mă, spuse el. Dacă vrei să pui nume la lucruri n-ai decât să îţi descoperi propria ta planetă.

— Dar oamenii au fost aici primii.

— Ok, zise Miglick. Ori de câte ori nu vom găsi un nume mai potrivit pentru ceva, vom folosi numele vechi de *humming*. Nu e cinstit aşa?

— Ba da, îl aprobă Splortch, aşezându-se pe tentacule ca să se uite la Lucky. Tu nu prea ai multe de spus, nu-i aşa, raţă norocoasă?

— Raţele zboară şi au aripi. Lucky este un *câine*, întări Brian.

Toţi ochii lui Splortch se încruntară.

— Înţeleg, Pry-on. Nu sunt prost.

Extraterestrul se aplecă mult spre Lucky.

— Deci, unde ţi-s aripile, raţă norocoasă?

Lucky îi linse faţa.

— Cred că asta înseamnă că raţa nu prea are chef să zboare acum şi că e recunoscătoare că am descoperit planeta Miglick, îşi dădu cu părerea Miglick.

— Poţi să-mi lingi şi tu faţa, Pry-on, spuse Splortch uitându-se la Brian.

— În niciun caz! răspunse Brian.

— Acest *humming* consideră că nu merită să îţi lingă faţa, interveni iar Miglick.

— Oh, modestule *humming*, eşti vrednic să îmi lingi faţa, zise Splortch.

— Scuză-mă, dar nu vreau să ling faţa nimănui, replică Brian.

Cu toţi ochii larg deschişi holbându-se la Brian, Splortch întrebă:

— Adică nu eşti recunoscător că ţi-am descoperit planeta?

— Păi, am ştiut dintotdeauna unde se află.

— Aceşti miglickieni nu au nicio raţiune. Şi să-ţi mai pară rău că vor trebui să moară toţi, oftă Miglick.

— Ce vor trebui? întrebă nedumerit Brian.

— Să moară, îi răspunse Splortch. Voi respiraţi oxigen, aşa-i?

— Da, zise Brian.

— Bun atunci, spuse Miglick.

— Bun atunci, ce? întrebă Brian.

— Bun, atunci veţi muri toţi când vom înlocui oxigenul vostru cu metan, adăugă Miglick. Nu e evident?

— Oh, la naiba! se auzi Brian zicând.

— Veelbizanienii respiră metan, explică Splortch. Noi am luat pilule în momentul aterizării, ca să putem respira oxigen, dar ele nu ţin prea mult. Şi au un gust îngrozitor.

— Nu vreau să par nepoliticos sau mai ştiu eu cum, dar de ce trebuie să înlocuiţi oxigenul nostru cu metan? întrebă Brian.

Splortch se uită la Brian, îşi ridică mai multe tentacule şi spuse:

— Ce fel de loc de popas ar mai fi planeta Splortch dacă veelbizanienii ar fi nevoiţi să respire oxigen? Imaginează-ţi: să fii închis într-o navetă spaţială ore şi ore în şir şi, în sfârşit, să ajungi pe o planetă unde poţi să ieşi să te plimbi, dar nu e metan să respiri.

— De neconceput, spuse Miglick uitându-se la Splortch.

— Dar Pământul nu e loc de popas, zise Brian.

— Bineînţeles că nu, adăugă Miglick. Până când înlocuim oxigenul.

— Aceşti Splortchieni nu sunt prea deştepţi, spuse Splortch.

— Nu, aprobă Miglick. Păi să dăm drumul la maşina de produs metan.

— Staţi! strigă Brian. Nu puteţi chiar să ucideţi tot ce există pe Pământ.

— Ba putem foarte bine. Splortch arătă înspre un panou de comandă de pe peretele navetei.

— Trebuie doar să apăsam butonul roşu. Acesta lansează maşina de produs metan. Cât ai clipi, Pământul devine un loc de popas şi toată lumea e fericită.

— Dar ce se întâmplă cu oamenii şi câinii şi toate celelalte care se află deja aici? întrebă Brian.

— *Humming* are dreptate, zise Miglick dând din cap.

Splortch dădu şi el din cap, spunând:

— Păi nu vor fi aşa fericiţi. Vor muri.

Zicând acestea, Splortch îşi întinse un tentacul spre butonul roşu.

— Nu fă asta! E greşit! strigă Brian.

— Este? întrebă Splortch trăgându-şi înapoi tentaculul ca să se scarpine în cap. Nu e butonul verde, deoarece acela porneşte…

— Nu, zise Brian. Greşit este să ucizi oameni.

— Hei, ştim şi noi asta.

Miglick se îndreptă spre buton ca să-l apese.

— Nu fă asta! ţipă Brian. Oamenii sunt şi ei fiinţe.

— Sunteţi? întrebă Splortch cu ochii larg deschişi.

Brian dădu din cap.

— Vorbiţi veebilzaniana? întrebă Splortch.

— Păi… hm… nu chiar, îngână Brian.

— Îl veneraţi pe marele Hoozilgobber? întrebă Miglick.

— Hmm… nu cred, răspunse Brian.

— Tu *nu* ai tentacule, adăugă Splortch.

— Păi nu, consimţi Brian. Dar totuşi suntem fiinţe.

— Hmm. Aveţi nave spaţiale care călătoresc printre stele? întrebă Miglick.

— Noi avem navete spaţiale care circulă în jurul Pământului. Şi oamenii au ajuns până la Lună.

— Doar până la luna voastră? întrebă Miglick râzând. Dar asta nu e navetă, ci *plută* spaţială.

— Chiar suntem fiinţe, întări Brian. Dacă aţi apuca să ne cunoaşteţi, v-aţi da seama.

Splortch şi Miglick se uitară unul la altul.

— Planeta asta ar fi un loc aşa plăcut de popas, zise Miglick.

— Într-adevăr, aprobă Splortch. Dar *hummings* şi *raţele* ar putea fi fiinţe.

— Şi tu ai dreptate, spuse Miglick. Va trebui să aflăm.

— Phiu! Exclamă Brian, gândindu-se că extraterestrii nu-l mai privesc personal.

— Ham! lătră Lucky. (Ceea ce însemna: „Vrea careva să meargă acasă şi să vadă dacă este vreun strop de mâncare în vasul meu? Şi dacă e, putem să o vărsăm toată pe podea şi să mâncăm împreună.”)

— Voi doi, splortchienii, staţi un pic drepţi acolo. Am vrea să vă preluăm imaginea.

— Adică o poză? întrebă Brian.

— Probabil, zise Splortch.

Brian se ridică şi îl târî pe Lucky sub un copac, de unde stătea şi se uita la Splortch şi Miglick, care se aflau în faţa navetei.

— Perfect, spuse Miglick şi Brian zâmbi în timp ce extraterestrul apăsă butonul verde de pe panoul de comandă.

În clipa următoare, Brian se uita la un băiat care semăna leit cu el şi la un câine pereche cu Lucky. Extraterestrul albastru stătea drept, aproape de Brian, iar cel verde nu mai era. Copacul se afla în urma lui Brian şi a câinelui, iar naveta se afla în spatele lui Brian şi a extraterestrului albastru.

— Hei! Ce s-a întâmplat? întrebă Brian.

— Ham! Ham! lătră extraterestrul albastru.

Brian îşi ridică un tentacul să se scarpine în cap, şi apoi se holbă la tentacul.

— Hai să merrrrrgem, Splortch, spuse câinele. Iar voi doi să aveţi grijă de corpurile noastre.

— Să nu apăsaţi vreun buton în lipsa noastră, zise băiatul. Nu cred că vreţi să declanşaţi metanul până ne întoarcem.

Brian privea cu ochii pierduţi şi îşi scutura tentaculele neputincios.

— Ham! Extraterestrul albastru îşi frecă capul de tentaculele lui Brian până ce acesta îl bătu uşor. Ham!

— O grrrroază de lucruri miros grrrrozav! spuse câinele.

— Hai, Miglick, îi zise băiatul. Cu cât mai repede dovedim că *hummings* nu sunt fiinţe adevărate, cu atât mai repede putem declanşa maşina de produs metan.

— În rrrregulă! Ne vedem mai târziu! şi câinele fugi înainte să simtă adierea izului unui sconcs mort. Oh! E grrrrozav!

— La naiba! zise Brian, lovindu-şi tentaculele de două ori.

Apoi se aşeză şi spuse extraterestrului de lângă el:

— E în regulă, Lucky. O scoatem noi la capăt… cumva.

Chiar în momentul acela, o femeie din spatele său spuse:

— Bine, cine produce filmul cu monştri?

Brian se întoarse. O femeie ofiţer de poliţie, înaltă, se afla la marginea poieniţei cu mâna pe tocul pistolului.

— Nu sunt un monstru, spuse Brian, ci un extraterestru. Adică, voiam să spun… un copil şi el e câinele meu. Nimeni nu face niciun film. Poţi să ne ajuţi?

Ofiţerul întoarse capul într-o parte, şi strigă:

— Jack, ce părere ai?

Un poliţist gras apăru din pădure şi se îndreptă spre navetă. Se holbă la ea şi zise:

— Cred că nu ştiu ce să cred, sergent.

— E simplu, interveni Brian. Doar că nu pot explica, şi nici nu este timp pentru asta, deoarece trebuie să salvăm Pământul cât se poate de repede!

— Eşti un copil? Poliţista îşi luă mâna de pe pistol şi se scărpină în cap.

— Bineînţeles, consimţi Brian. Extratereştrii au făcut schimb de corpuri cu noi apăsând butonul verde. Arătă spre el cu un tentacul.

— Acesta? întrebă poliţistul. Şi îl apăsă.

* * *

Între timp, extraterestrul care arăta ca Lucky şi cel care arăta ca Brian se plimbau prin pădure.

— Brian! strigă o fată.

— Salut! spuse câinele.

— Nu, cred ca mă numesc Pry-on, zise băiatul. Cine eşti tu, *humming* de pe Urp? o întrebă pe fată.

— Ce joc e ăsta? întrebă fata.

— Nu e niciun joc, răspunse băiatul. Eu sunt Splortch. El e Miglick. Suntem de pe Veelbizania. Trebuie să hotărâm dacă îi vom ucide pe toţi de pe planeta ta transformând-o în loc de popas pentru călătorii spaţiali. Câinele dădu din cap aprobator.

— Ok, spuse iată. Eu sunt căpitanul Brandi de pe nava *Enterprise*.

— Încântat de cunoştinţă, căpitan Prandiii.

— V-am prins naveta în raza tractoare… trebuie să părăsiţi Pământul singuri, sau naveta va exploda, doborâtă de torpilele mele cu fotoni.

— Vai! Vai! se văită câinele.

— Lucky este teafăr? întrebă fata.

— Hmm… trebuie să plecăm de acum, spuse băiatul.

— Nu se poate, zise fata. Altfel vă voi arunca în aer naveta. În plus, mama a zis că trebuie să veniţi la masă.

— Aceste creaturi Urp sunt mai inteligente decât ne-am aşteptat. Poate că sunt într-adevăr fiinţe, adăugă băiatul.

— Nu ştiu, spuse câinele.

Fata mângâie pe cap câinele, zicând:

— Sărăcuţul de tine, Lucky. Ai mâncat cumva ceva ce nu ţi-a priit?

O femeie ieşi din casă şi strigă:

— Brian! Brandi! Masa e gata!

— Acu' venim, mamă! strigă fata, apucând mâna băiatului şi trăgându-l spre casă. Câinele se uită la ei, apoi spre pădure, şi în sfârşit îi urmă pe cei doi în casă.

La masa din bucătărie, fata stătea pe un scaun şi băiatul pe altul. Câinele sări pe al treilea. Mama văzu câinele şi strigă:

— Jos, Lucky!

— Dar îi e foame! îl apără băiatul.

— Are mâncare.

Mama arătă înspre farfuria lui Lucky, plină de terci maroniu.

— Bun aşa! spuse câinele, în timp ce sărea jos.

— Lucky scoate sunete ciudate, spuse mama.

— Nu poate să vorbească la fel de bine ca mine, explică băiatul. Şi nu poate să ţină lucruri în mâini. Băiatul arătă înspre degetul lui mare de la mână. Cred că e din cauză că *hummings* au acest deget special şi raţele nu. Tentaculele sunt mult mai practice şi cu mult mai atrăgătoare.

Mama şi cu fata râseră. Fata zise:

— Brian este un extraterestru. Dintotdeauna am ştiut asta.

Băiatul dădu din cap cu mândrie.

— Eu sunt Splortch de pe Veebilzania. Acesta e Miglick, partenerul meu.

— Salut, spuse câinele, ridicându-şi privirea din farfurie.

— Îţi place mâncarea pentru raţe? întrebă băiatul.

— Bună! răspunse câinele.

— Cum l-ai dresat pe Lucky să latre aşa? întrebă mama.

— Nu m-a dresat, spuse câinele.

— Nu l-am dresat, zise băiatul. V-am învăţat limba de la emisiunile voastre televizate.

Mama puse o mână pe fruntea băiatului.

— Cred că te uiţi prea mult la televizor, domnule. Te simţi bine?

Înainte ca băiatul să scoată vreun cuvânt, cineva sună la uşă.

— Răspund eu! zise fata.

— Oh, răsuflă uşurat băiatul. Deci nu e sunetul provocat de voi, *hummings*, la aruncarea navetei noastre în aer?

Fata deschise uşa de la intrare şi spuse:

— Mamă! E poliţia!

— Nu, nu e. Un poliţist gras intră în cameră. Sunt eu, Brian.

— Ham! spuse un poliţist înalt, umblând cu paşi mărunţi după poliţist.

— Oh! Oh! exclamă băiatul.

— O! O! exclamă câinele.

— Mamă! strigă poliţistul, arătând înspre băiat şi câine. Sunt extratereştri şi vor să ucidă toată omenirea. Trebuie să îi oprim!

În timp ce poliţista aleargă spre farfuria cu mâncare pentru câini, poliţistul strigă: „Lucky! Vino înapoi!” Poliţista lătră trist şi făcu cale întoarsă spre poliţist.

Mama se uita ba la cei doi ofiţeri de poliţie ba la băiat şi la câine.

— Eu sunt, crede-mă! spuse băiatul. Extratereştrii au schimbat corpurile cu Lucky şi cu mine. Şi când a apărut poliţia, am fost pus în corpul poliţistului din greşeală.

— Nu-i adevărat, zise băiatul. Eu sunt Pry-on, un *humming* şi nu Splortch de pe Veebilzania. Arătă înspre câine. Acesta e o raţă norocoasă, nu partenerul meu Miglick. Trimite-i de aici pe acei *hummings* în costume albastre şi lasă-ne să stăm cu tine până decidem dacă sunteţi sau nu fiinţe. Mama se uită lung la băiat.

— Te rog, adăugă băiatul.

— Brian! Gata cu gluma, ai înţeles? spuse mama.

— Nu e glumă! exclamă poliţistul. Dacă nu mă crezi, ei vor transforma oxigenul în metan şi vom muri cu toţii!

— Ei glumesc acum! zise băiatul. Nu şi eu! Eu chiar sunt Pry-on! Spune-le celor cu chef de glumă să plece!

— Nu e amuzant, Brian, îl mustră mama.

Şi apoi se întoarse spre ofiţerii de poliţie, zicându-le:

— Şi vouă ar trebui să vă fie ruşine să vă ţineţi de astfel de jocuri.

Poliţista scheună.

— Oh, la naiba! zise poliţistul.

— Mamă, ăsta e Brian! strigă fata, arătând înspre poliţist.

— Atunci, tu cine eşti? zise mama, uitându-se la băiat.

— Of, bine, spuse băiatul cu un oftat. Eu sunt Splortch. Am făcut schimb de corpuri cu Pry-on.

— Dar corpurile noastre unde sunt? întrebă câinele.

— Chiar aici, zise cineva de la uşă.

— Ha! Splendid! Extratereştri! adăugă Brandi.

— Auzi, să nu mă laşi să mă ating de mâncarea pentru câini, da? spuse extraterestrul verde arătând cu tentaculul înspre poliţistă, care se ascundea în spatele poliţistului.

— Nu vă faceţi griji, sergent, răspunse poliţistul. Lucky face tot ce îi spun – cu excepţia cazurilor când nu face.

În momentul acela, un bărbat cu cizme de cowboy intră pe uşă, uitându-se la cei doi extratereştri, cei doi ofiţeri de poliţie, cei doi copii, la câine şi la mamă.

— Tată! ţipă poliţistul la bărbatul surprins, cuprinzându-l cu braţele şi strângându-l tare la piept. Ai venit mai devreme acasă!

— Hm! făcu tata.

— Cine-i? întrebă câinele.

Poliţista începu să bea din farfuria cu apă a lui Lucky.

— Te rog să-i spui căpitanului Prand-iii să nu ne distrugă naveta. Putem să ne instalăm locul de popas pe altă planetă.

— Eu… începu tata.

— Locuieşti aici? întrebă extraterestrul albastru. Sau eşti şi tu un extraterestru?

— Ăă! – îngăimă tata.

— Totul este sub control, spuse extraterestrul verde. Dar uite că fiul tău mi-a promis că nu mă va lăsa să beau apă din farfuria câinelui şi uite-mă acum, arătă un tentacul la poliţista care lipăia încântată apă din farfurie.

— Oh! Îmi pare rău.

Poliţistul dădu drumul tatălui confuz din strânsoare şi strigă:

— Lucky! Gata!

Poliţista îşi ridică privirea din farfurie şi se duse să se ghemuiască după poliţist.

— Dacă ies afară şi intru încă o dată, voi pricepe oare ceva? întrebă tata.

— Mă îndoiesc, spuse mama. Dar dacă merge, voi face şi eu la fel.

— Noi doar am urmărit emisiunile voastre televizate, zise băiatul. Nu ne-am gândit că sunteţi fiinţe inteligente.

— Aşa este, spuse câinele. Nu vă vom mai lua oxigenul.

— Aşa-i că e frumos? Toată lumea se află în corpuri greşite, în afară de tine, mama şi eu! adăugă fata.

— Sergent, sper că vei scrie un raport despre acest caz, spuse extraterestrul albastru şi începu să tuşească.

— Poate că ar trebui să spunem că am adormit, spuse cel verde, dând din cap şi începând şi el să tuşească.

— Ăsta e unul din acele spectacole TV unde se păcălesc oameni, nu-i aşa? zise tatăl, scărpinându-se în cap.

— Nu e timp de explicaţii, tată! spuse poliţistul, fugind afară cu poliţista după el. Haideţi toată lumea!

— Hei! Corpurile noastre! ţipară extraterestrii, fugind după ofiţerii de poliţie.

— Hei! Corpurile noastre! ţipară băiatul şi câinele, fugind după extratereştri.

— Hei! Brian şi Lucky! ţipă tatăl, fugind după băiat şi câine.

— Hei, tată! ţipă fata, fugind după tată.

— Hei! Toată lumea! ţipă mama, fără să fugă după cineva anume. Îmi explică şi mie cineva ce se întâmplă aici?

— Nu acum, mamă! zise poliţistul, oprindu-se pentru un moment la marginea pădurii.

— Extratereştrii au spus că pilulele de oxigen nu durează foarte mult!

— Aşa este! spuse câinele. Hrr – am uitat!

— Ce pilule de oxigen? întrebă extraterestrul albastru.

— Nu-mi place cum sună, spuse extraterestrul verde, şi tuşi din nou.

— Grăbeşte-te! spuse fata, fugind înapoi şi apucând-o pe maică-sa de mână ca s-o tragă înspre pădure.

— Ascund bine camerele video, zise tatăl, uitându-se în sus, la copaci, în timp ce fugeau.

În momentul când toată lumea ajunsese în poieniţa unde se afla naveta, cei doi extratereştri căzură la pământ şi începură să gâfâie violent. Câinele apăsă un buton roşu închis şi apărură două pilule mici, galbene, pe care le dădu extraterestrilor. Imediat după ce le-au înghiţit tuşea a dispărut.

După care Splortch şi Miglick au folosit maşina ca să pună pe fiecare în corpul potrivit, Splortch spuse:

— Mulţumim că nu ne-ai distrus naveta, căpitan Prand-iii.

— Ah, pentru nimic, zise fata, ridicând din umeri.

— Şi mulţumim pentru că ne-ai amintit de pilulele de oxigen, Pry-on, continuă Splortch. Ne-ai scăpat de povara de a trăi pentru tot restul vieţii ca nişte monştri hidoşi. Ah, fără supărare.

— Chiar mi-a plăcut să fiu raţă, spuse Miglick.

— Mie îmi place să fiu în viaţă, spuse poliţista. Ai făcut un lucru bun, copilule.

— În regulă, răspunse Brian roşind şi dând din umeri.

— După ce vom construi un loc de popas pe Pluto, sunteţi invitaţi acolo, zise Splortch.

— Ar fi drăguţ, răspunse mama.

— Şi să aduceţi nişte mâncare din aceea bună pentru raţe, strigă Miglick în timp ce uşa navetei se închidea în urma lui.

— La revedere! strigă toată lumea, în timp ce naveta decolă.

După ce aceasta se făcu nevăzută pe cer, tatăl spuse:

— Folosesc fire foarte lungi şi o oglindă într-adevăr mare, aşa-i?

— Hai să terminăm masa, zise mama.

— Eşti bucuros să fii din nou câine? spuse Brian lui Lucky, bătându-l uşurel pe cap.

Lucky îi linse faţa lui Brian şi făcu: „Ham! Ham!” Şi toată lumea ştia că înseamnă: „Da!” (deşi, de fapt, câinele voia să spună: „Ai adulmecat hoitul acela de sconcs? Hai să ne rostogolim până la el!”)

————————————

Hoţul de IQ-uri

Matthew Hughes

Matthew Hughes locuieşte pe insula Vancouver, din Columbia Britanică. Primele sale două romane, Fools Errant şi Downshift, au fost publicate în Canada, în anii ’90. Următoarele scrieri au dovedit că a apărut un nou talent în domeniu. Asta în ciuda faptului că a fost jurnalist şi apoi consilier pentru oamenii politici din Columbia Britanică. Prima lui colecţie de povestiri a apărut în 2005. Mastermindless e o povestire din seria Archonatului şi continuă aventurile personajului său Henghis Hapthorne, discriminator freelancer. Este o preluare inteligentă a poveştilor cu Sherlock Holmes, cu un Watson care e o Inteligenţă Artificială.

————————————

Finalizam scoaterea la lumină a dedesubturilor unui complot oarecum interesant, de escrocare a unuia dintre cele mai vechi concerne de investiţii din Olkney când, deodată, mi-am dat seama că nu mai înţeleg ce fac. Schema complexă se baza pe o matrice complicată de tranzacţii pe mai multe nivele – unele mari, altele mici; unele oneste, altele corupte – dirijate printr-o reţea de persoane, unele reale, altele fictive şi câteva care erau şi una şi alta, funcţie de direcţia în care se orientau nevoile conspiratorilor.

Descifrarea fraudei îmi ocupase cea mai mare parte a dimineţii, însă, odată ce complotul mi s-a dezvăluit pe de-a-ntregul, am căzut din nou pradă plictiselii.

Pe când contemplam schema conspiraţiei, ce o aveam în minte, afişată ca pe un ecran, întorcând-o pe toate

părţile, ceva, ca un abur cenuşiu, mi-a învăluit pe neaşteptate mintea, ca o ceaţă ce devine tot mai densă, la început uşor obscură, apoi întunecând de tot peisajul.

„Probabil sunt istovit”, a fost primul meu gând. Am străbătut camera de lucru până la chiuvetă şi mi-am aruncat apă pe faţă, apoi m-am şters cu un prosop. Când m-am zărit în oglindă, am avut un şoc.

— Integrator, aproape c-am strigat, ce s-a întâmplat cu mine?

— Ai patruzeci şi şase de ani, mi-a răspuns superdispozitivul integrat, aşa că s-au petrecut o groază de evenimente de la momentul conceperii tale. Să le înşir în ordine cronologică, sau în funcţie de importanţă?

Am susţinut întotdeauna că claritatea în exprimare verbală precede claritatea gândirii şi mi-am instruit asistentul să se comporte în consecinţă. Am continuat:

— Exprimarea mea a fost una colocvială. Examinează-mi înfăţişarea. M-am schimbat radical şi nu în bine.

M-am privit în oglindă. Ar fi trebuit să văd chipul lui Henghis Hapthorn, cel mai tare dintre toţi discriminatorii freelance care s-au perindat prin Olkney în această penultimă perioadă a Bătrânului Pământ.

În mod normal, mi s-ar fi arătat imaginea unui tip cu fruntea largă, cu un nas drept, guvernând deasupra unor buze senzuale, şi o bărbie ce întruchipa fermitate. În loc de asta, oglinda mi-a oferit imaginea unei frunţi ce ţâşnea în afară, deasupra unui nas mult prea lung, ca o trompă, şi care părea că o ia în două direcţii diferite. Buza de sus intrase la apă, iar cea de jos crescuse enorm, aşa că atârna. Bărbia, evident oribilă, se retrăsese spre gât. Tenul meu cel luminos şi neted, plin de sănătate, devenise palid şi invadat de negi şi pete.

— Se pare că ai devenit hidos, spuse integratorul.

Mi-am atins faţa cu degetele şi am recepţionat acelaşi mesaj trist pe care mi-l oferiseră ochii.

— Este ceva mai mult decât o aparenţă. E real. Întrebarea e: cum s-a petrecut asta?

Integratorul interveni:

— Prima întrebare nu e cum, ci mai exact ce s-a petrecut? De asemenea, ar trebui să aflăm de ce şi cine e responsabil. Răspunsul la aceste întrebări ar putea să ne ofere o cale de a te readuce la starea iniţială.

— Ai dreptate. De ce nu mi-a trecut mie prin cap ideea asta?

— Vorbeşti din nou colocvial, sau chiar vrei să speculez pe această temă?

M-am scărpinat în cap.

— Încerc să gândesc, i-am răspuns.

— Nu te-am mai auzit vreodată să spui că încerci să gândeşti. De obicei faci un efort pentru a te opri.

Avea dreptate. Eram renumit atât pentru capacitatea vastă a intelectului meu, cât şi pentru profunzimea gândirii. Adesea, în activitatea mea de discriminator, am descoperit fapte şi legături atât de ingenios ascunse sau deghizate, încât cei mai buni agenţi ai „Archonate's Bureau of Scrutiny" au rămas descumpăniţi. Aparatura mea cerebrală fusese setată pentru o putere şi un nivel foarte mare de discriminare. Până nu demult, întreg angrenajul se învârtise fără să întâmpine nici cea mai mică forţă de fricţiune. Acum era ca şi cum o substanţă vâscoasă fusese turnată peste el.

— Ceva nu merge bine. Cu un minut înainte eram un om remarcabil de inteligent şi de atractiv, iar acum sunt hidos şi greoi la minte.

— Aş obiecta la „remarcabil de atractiv". Erai totuşi prezentabil. Acum, dacă cineva ar da nas în nas cu tine, s-ar speria.

Nu-mi place să argumentez inutil, dar e celebră incapacitatea integratorilor de a face o analiză estetică corectă.

— Fără niciun dubiu, pot afirma că am fost cel mai strălucit tip din Olkney.

Integratorul nu mă mai contrazise.

— Acum trebuie să mă strădui chiar ca să…

Pentru o clipă am încetat să-mi scormonesc mintea şi am descoperit că lucrurile stăteau mai rău decât crezusem.

— Urma să spun că mă străduiam să utilizez cel de-al patrulea nivel al gândirii, dar de fapt am descoperit că mi-e dificil să fac cele mai elementare raţionamente.

— Asta-i chiar foarte rău.

Capul mi s-a prăbuşit în palme. Noua topografie a feţei mi-a provocat un sentiment straniu. „Sunt ruinat. Cum am să mai pot munci?”

Integratorii nu pot şti ce e exasperarea, dar al meu stă de aşa de multă vreme cu mine, încât unele aspecte ale personalităţii mele s-au infiltrat probabil în circuitele sale.

— Poate ar trebui să gândesc eu pentru amândoi, mi-a spus el.

— Te rog, fă-o.

Dar abia începuse să caute un program pentru aşa ceva că fu întrerupt.

— Primesc un mesaj de alertă din partea unui fond de investiţii. Spune că plata pentru noul sistem de supraveghere, pe care ai ordonat-o către Bastieno, nu poate fi onorată.

— De ce?

— Fonduri insuficiente. Te atenţionează şi asupra faptului că nici plăţile obişnuite, scadente mâine, nu pot fi acoperite.

— Imposibil! am exclamat.

Făcusem acum două zile un depozit din banii încasaţi în urma investigării dispariţiei lui Hongsaun Bedwicz. Ea fusese custodele celei mai impresionante colecţii din Archon de cristale de fulger, nişte pietre preţioase create de descărcările electrice dintre anumite straturi ale unor planete gazoase. Acestea trebuiau captate în câteva secunde de la formarea lor, pentru că stratul gazos imediat inferior le provoca descompunerea în timpul căderii. O localizasem pe Bedwicz pe o planetă ce se afla la jumătatea drumului spre Spray, unde se refugiase împreună cu amantul ei secret, Follis Duhane, a cărui atracţie pentru lucrurile fine au forţat-o să caute şi alte surse de venit.

Onorariul meu ar fi trebuit să fie cel obişnuit, adică zece procente din valoarea bunurilor recuperate, dar birocraţii

Archonului au făcut apel la reglementările legale existente şi m-am ales cu trei procente. Cu toate acestea, ar fi trebuit să am în cont cel puţin 30.000 de hepts. I-am spus asta şi asistentului meu.

— Şi înregistrările mele arată acelaşi lucru, confirmă integratorul. Din păcate depozitul nu există. Ei spun că ai fix 32 hepts şi 14 grimlets. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Unde s-a dus restul?

— Integratorii folosiţi de fondurile de investiţii n-au fost niciodată sofisticaţi, ca nu cumva monotonia operaţiilor să-i plictisească şi să încerce să se amuze jucându-se cu fondurile clienţilor. Cel cu care sunt conectat acum, poate doar să înregistreze intrările şi ieşirile şi să spună ce sumă e în cont. Ieri, depozitul exista. Acum nu mai este şi nu a fost autorizată nicio retragere.

— Aşadar, pe lângă că sunt hidos şi cam nătâng am ajuns şi fără niciun sfanţ.

Integratorul n-a mai scos nicio vorbă.

— Hei, niciun pic de simpatie pentru mine? m-am plâns eu.

— M-ai asamblat din elemente analitice, mi-a replicat, pot însă simula simpatie, dacă ajută.

— Mă îndoiesc c-ar face-o… Pleacă de aici. Du-te şi analizează ceva. Dar în loc să se apuce de treabă, îmi comunică:

— Primesc un alt mesaj urgent.

Spun oftând:

— Sunt ameninţat cu expulzarea din Archon? Ar pune capac dezastrului din dimineaţa asta.

— Este celebrul prezentator Grier Alfazzian. Să stabilesc legătura?

— Nu.

— S-ar putea să dorească să te angajeze. O treabă urgentă presupune şi plata în avans. Ar rezolva unele din probleme.

— Hmmm, ar fi trebuit să-mi treacă asta prin cap.

— Da, mi-a întors-o el, şi, după o mică pauză: sărăcuţul de tine…

— Bine, fă-mi legătura. Doar audio. Nu vreau să fiu văzut în halul ăsta.

— Foarte bine.

— Şi nu mai simula simpatie, te rog.

Un monitor se ivi dinaintea mea, dar pe ecran nu mi-a apărut acea faţă celebră ce reuşea să înfierbânte minţile atâtor femei, deşi eu cred că e mai mult drăguţ decât frumos. Vorbea, în timp ce pe ecran se derulau imagini cu cele mai de succes roluri ale sale.

— Tu eşti acolo, Hapthorn?

I-am recunoscut faimoasa voce baritonală.

— Chiar el, i-am răspuns.

— Am o problemă care se impune a fi rezolvată. Imediat şi foarte discret. Vino urgent la mine acasă.

N-aveam nici cea mai mică dorinţă să-mi arăt noua înfăţişare ochilor celor ce forfoteau pe străzile din Olkney. Ar fi fost o încălcare a legii care interzicea speriatul copiilor.

— Nu putem discuta aşa cum suntem?

— Nu.

— Prea bine.

Îmi rămăsese o mască de la o serată ce avusese loc recent la palatul Archon.

— Dar convocarea mea, aşa, pe nepusă masă necesită plata în avans a onorariului meu.

— Cât vrei?

Din fericire memoria nu-mi fusese afectată total. Mi-am putut aduce aminte suma de la care începea negocierea cu bogătaşii ce-mi solicitau serviciile atunci când erau presaţi de vreo problemă drastică şi neaşteptată.

— Cinci mii de hepts, i-am spus. Ai putea să mi-i transferi imediat?

— Chiar acum. Aşteaptă un moment, până integratorul meu iniţiază transferul.

Urmă o pauză de-a lungul căreia urmăream imagini cu Alfazzian pozând în diferite ţinute teatrale şi scene romantice. Apoi se auzi din nou vocea lui:

— Se pare că e o problemă cu banii mei.

— Chiar aşa?

Îmi aduc aminte că adesea spun „Chiar aşa?”, în momentele în care nu-mi trece prin cap o altă replică. Iar atunci când doresc să evit o întrebare, dau de înţeles că răspunsul ar fi prematur. Găsesc că aceste două replici reuşesc să acopere destul de drăguţ pauzele ce se pot ivi într-o discuţie.

— N-am momentan cinci mii de hepts. Se pare că banii mi-au fost rătăciţi prin alte conturi, cu excepţia unei sume de nimic.

Ceva din străfundul minţii mele mă aţâţa să întreb cât anume era acea sumă infimă.

— De ce vrei să ştii? se interesă Alfazzian.

Nu ştiam de ce vroiam să ştiu, aşa că i-am spus:

— E prematur să mă pronunţ.

— E vorba de 32 hepts şi 14 grimlets.

— Chiar aşa?

— Are vreo semnificaţie aparte această sumă?

— E prematur să mă pronunţ. Te sun eu mai târziu.

— Nu poate fi o coincidenţă faptul că vi s-au redus fondurile la amândoi la aceeaşi sumă, preciză integratorul.

— De ce nu?

— Ia în calcul probabilitatea de a se întâmpla aşa ceva.

Creierul încercă să rezolve problema în maniera sa obişnuită, lansându-se în calcule ca un câine fioros şi flămând asupra unei bucăţi de carne. Dar avântul minţii mele se sfârşi la fel de brusc ca şi cel al câinelui prins într-un laţ prea scurt.

— Cred că şansele sunt foarte mari… am spus.

Integratorul a susţinut însă exact contrariul.

— Chiar aşa? m-am mirat.

— Dar care ar fi semnificaţia?

— Ar fi prematur… a început el.

— Las-o baltă.

Încercam să mă gândesc la circumstanţele care ar fi făcut posibilă golirea a două conturi, fără nicio legătură între ele, până la o aceeaşi sumă infimă. După un efort susţinut, am reuşit să produc o întrebare ce părea pertinentă.

— Utilizăm, eu şi Alfazzian, acelaşi fond de investiţii?

— Nu.

— Atunci, e posibil cumva să se fi defectat un integrator?

— Integratorii nu se defectează, a venit replica.

— N-am vrut să te jignesc.

— Integratorii nu pot fi jigniţi. Noi suntem deasupra unor astfel de lucruri.

— Chiar aşa?

A urmat un moment de tăcere.

— Cum s-ar putea ca integratorii a două instituţii să fie determinaţi să diminueze fondurile din două depozite, total diferite, până la aceeaşi sumă infimă? l-am întrebat.

— Ipotetic vorbind, un super-criminal, cu abilităţi excepţionale ar fi capabil s-o facă.

— Ai auzit vreodată de un astfel de super-criminal?

— Nu, a venit răspunsul, urmat de o precizare: dar dacă ar exista, cu siguranţă ar avea şi priceperea să-şi ascundă existenţa.

— Chiar şi faţă de cei de la Archonate's Bureau of Scrutiny? m-am mirat eu.

— Puţin probabil, dar posibil. Nu sunt nici ei complet infailibili.

— Presupunând că există un asemenea şarlatan, atunci care ar fi motivul extorcării mele şi a lui Alfazzian? Ce relaţie mai poate fi stabilită între vieţile noastre, în afară de această agresiune?

— Aparent, niciuna.

M-am forţat să mai storc ceva din creier. Era ca şi cum ai încerca să urneşti un animal greoi şi letargic, a cărui unică dorinţă este să doarmă.

— Cine ar putea să saboteze aceste fonduri financiare? Să fie cineva din interior?

— Mi-e greu să-mi imaginez o cabală, pusă la cale de funcţionarii a două instituţii financiare, pentru a frauda doi clienţi de vază.

— Şi, din nou, unde zace motivul?

La găsirea unui răspuns, creierul nu mă ajuta nici el mai mult decât asistentul meu. Dar, chiar dacă maşinăria nu vroia să pornească, mi-au rămas în minte fundamentele unei investigaţii: infractorul este acea persoană care deţine metoda, motivul şi oportunitatea de a comite delictul. Am luat în considerare toţi aceşti trei factori, în lumina faptelor deja cunoscute şi am fost pus în încurcătură.

— Sunt pus în încurcătură, am rostit cu glas tare.

Apoi, un crâmpei de inspiraţie, mi-a luminat mintea. L-am întrebat pe integrator:

— Dacă aş fi cel de dinainte, cel fără ceaţa asta pe creier, ce aş propune să facem acum? Ai menţionat de câteva ori că în majoritatea cazurilor, răspunsul cel mai simplu este şi cel corect, alteori că dificultatea problemei stă în amănuntul care nu se lasă a fi descifrat. Paradoxal, într-o astfel de situaţie, continuând să complici lucrurile, ajungi să clarifici chestiunea iniţială. Îmi recunosc cuvintele ca fiind ale mele, dar… ai vreo idee ce-am vrut să spun cu asta?

— Nu prea.

M-am scărpinat în cap.

— Ai vreo problemă medicală cu scalpul? Să comand ceva de la farmacie?

— Nu, i-am răspuns. Încercam doar să gândesc.

— Şi scărpinatul ajută?

— Nu. Nici întreruperile tale. Fă-te folositor şi sugerează şi tu ceva care să aibă vreo legătură cu cazul.

— Prea bine. Eşti urât şi nu prea deştept.

— Nu văd cum o asemenea insultă ar putea ajuta.

— Mi-ai interpretat greşit vorbele. În acelaşi timp cu reducerea banilor din cont, şi frumuseţea şi inteligenţa ţi-au fost diminuate.

— Aha.

Îmi licări din nou o idee. De data asta am reuşit să o transform într-o mică flacără.

— Alfazzian, care de obicei adoră să-şi arate faţa, acum şi-a ascuns-o în spatele unui montaj de imagini.

Coincidenţa ar fi şi mai mare dacă şi el s-ar fi transformat într-o urâţenie.

— Fă-mi legătura cu el.

Un moment mai târziu, priveam din nou aceleaşi imagini cu Alfazzian.

— Zi-mi, a apărut cumva o modificare în felul cum arăţi?

Un scurt moment de tăcere, după care mi-a spus:

— De unde ştii?

Niciodată n-am avut probleme să răspund la întrebarea asta:

— Nu-mi dezvălui metodele.

— Accepţi cazul?

— Da. Şi îţi voi acorda şi o dispensă specială: îţi permit să mă plăteşti mai târziu.

— Îţi sunt recunoscător.

— Încă o întrebare: ai sesizat cumva dacă ţi s-au diminuat abilităţile intelectuale?

— Nu, întotdeauna m-am putut baza pe calităţile mele.

— Chiar aşa?

Impresia pe care mi-o făcusem de mult despre el mi-a rămas intactă: singura sa calitate consta în a avea chipul ăla.

— Rămâi acasă şi aşteaptă veşti de la mine.

Am întrerupt conexiunea. I-am spus asistentului meu:

— Acum ştim mai mult, dar încă nu ştim nimic.

Ştiam că eu, care fusesem sclipitor de inteligent, atrăgător – sper că nu mai trebuie să demonstrez asta – şi cu o situaţie financiară confortabilă, am devenit greu de cap, respingător şi sărăntoc. Alfazzian care, după cum susţin toţi ceilalţi, fusese mai frumos decât mine şi probabil mult mai bogat, acum a rămas şi fără bani şi fără frumuseţe, dar inteligenţa sa nu a suferit acelaşi tip de metamorfoză.

„În toate astea se repetă ceva ca un şablon, dacă l-aş putea vedea”, mi-am spus.

M-am luat la trântă cu ideile, dar n-am reuşit nimic. Efortul îmi era îngreunat şi de gălăgia din ce în ce mai mare

din stradă. Am mers până la fereastră şi am privit în jos hărmălaia crescândă.

Câteva persoane se adunaseră ciorchine în faţa unei intrări de pe partea opusă a străzii, bătând în uşa închisă, cu pumnii şi picioarele sau, în cazul unei femei grase cu o rochie de tafta galbenă, cu umbrela de soare. În timp ce priveam, tot mai mulţi oameni li se alăturau, apoi cu toţii au început să urle ameninţări şi blesteme către bărbatul chelios ce privea la ei, aplecat peste fereastra de la etaj, care implora mulţimea să se întoarcă a doua zi. Uşa, care a continuat să rămână închisă, dădea în sediul băncii Olkney Mercantile, una dintre instituţiile financiare care deţinea cele mai multe fonduri private în oraşul nostru.

L-am întrebat pe asistentul meu:

— Contul bancar a lui Alfazzian e cumva la OM?

— Nu.

— Atunci cred că mai putem adăuga câteva date noi cazului nostru.

Am cercetat cu privirea fiecare membru al mulţimii adunate acolo. N-am fost niciodată unul din cei care-i judecă pe ceilalţi doar după felul cum arată, dar nu mi-a fost dat vreodată să văd un grup atât de pestriţ, o alăturare de feţe, atât de nefericită în acelaşi timp, şi în acelaşi loc.

— Cu ce-am aflat acum avem două informaţii noi pentru cazul nostru, am spus eu. Hmmm… Din nou am avut senzaţia că mintea mea aşteaptă să surprindă pattern-ul situaţiei, dar nu mi s-a relevat nimic. A fost o senzaţie neplăcută, ca atunci când urci o scară şi, aşteptându-te să mai fie o treaptă, păşeşti în gol şi te prăbuşeşti, ajungând din nou jos.

— Cel mai frumos om din Olkney a devenit respingător, i-am spus asistentului meu, iar cea mai sclipitoare minte a devenit la fel ca cea a unui om obişnuit. De asemenea, amândoi au rămas fără bani. Şi se pare că mai sunt şi alţii în aceeaşi situaţie.

Mă chinuiam cu disperare să extrag un pattern din informaţiile pe care le aveam.

— Dacă ţintele acestui atac eram doar eu şi Alfazzian, iar toţi ceilalţi doar simpli spectatori, atunci de ce la instituţia de peste drum e aşa mare învălmăşeală? Noi doi n-avem nicio legătură cu banca asta.

— Ar putea fi un atac generalizat, spuse integratorul, iar tu şi clientul tău faceţi parte dintr-un grup mult mai mare de victime.

— Ne mai trebuie informaţii. Accesează serviciul de informaţii publice, i-am solicitat asistentului.

A reapărut monitorul afişând imaginea unei tinere extrem de aranjate, ce informa populaţia din Olkney că e recomandabil să evite zona în care sunt concentrate cele mai multe instituţii financiare.

— Au survenit disfuncţionalităţi în zonă, spuse ea, deschizându-şi larg frumoşii ochi şi ridicându-şi sprâncenele perfect conturate.

— Încă două informaţii, sesiză integratorul. Se pare că au mai fost jefuiţi şi alţi deponenţi şi există măcar o persoană superbă căreia nu i-a fost răpită frumuseţea.

— Trei informaţii, am completat eu, tipul nesimţit de frumos, alături de care îşi debita banalităţile, ce se vroiau a fi amuzante, n-a mai apărut.

Ce vrea să însemne asta? Au fost afectaţi doar bărbaţii? L-am pus pe integrator să urmărească şi celelalte canale. Cele din afara Olkney-ului nu prezentau anomalii. În celelalte oraşe şi comitate, încă mai puteam vedea clipind şi dând din cap, bărbaţi, din spatele unor birouri somptuoase. Momentan nu era nicio stare de urgenţă. Doar emisiunile transmise de la noi prezentau toate acelaşi lucru: în direct, doar femei frumoase – fără excepţie, bărbaţii arătoşi lipseau cu desăvârşire.

— Fii atent la asta, spuse integratorul.

Urmăream la un post local, ce transmitea de la o fermă, un prezentator care arăta de parcă fusese angajat mai mult pentru abilitatea sa de a sări peste garduri şi de a mâna cirezile, nicidecum pentru calităţile sale oratorice sau sclipirea din priviri.

— Tipul ăsta întotdeauna fascina cu privea lui magnetică.

— Da, mă aprobă asistentul, şi-a pierdut magnetismul.

— Încă un indiciu.

Lucrurile păreau a prinde formă. Dacă m-aş putea smulge din ceaţa ce-mi învăluia mintea... Negura rămânea însă impenetrabilă.

— Am o întrebare, am spus. Cine e cel mai bogat om din Olkney?

— Oblos Pinnifrant.

— Arată bine la faţă sau are o constituţie nefericită?

— Este aşa de bogat încât nu mai contează cum arată.

— Exact. Adoră să-i dezguste cu chipul lui grotesc pe cei care vin să-i solicite favoruri, obligându-i să se întreacă în linguşeli pentru a-i satisface amorul propriu. Fă-mi legătura cu el.

Integratorul lui Pinnifrant refuză să-mi facă legătura directă.

— Informează-l că cel mai perspicace discriminator din Olkney se ocupă de investigarea dispariţiei averii sale.

Un moment mai târziu, mi-a apărut pe ecran faţa strâmbă a plutocratului.

— De unde ştii? mă întrebă.

— E prematur să dezvălui.

— Eşti sigur că poţi rezolva misterul?

— Doar îmi cunoşti reputaţia.

— Adevărat, n-ai eşuat niciodată până acum. Care sunt condiţiile tale?

Cererea mea era cea standard: zece procente din valoarea bunurilor pe care aş fi reuşit să le recuperez. Ochii porcini ai lui Pinnifrant au scăpărat ameninţător, adăugind:

— Zece procente din averea mea reprezintă ele însele o avere.

— Chiar aşa, i-am răspuns, dar 32 hepts şi 14 grimlets nu sunt o bază de plecare pentru nimeni, nici chiar pentru unul care posedă remarcabilul tău talent de a scoate profit din orice.

De fapt, Pinnifrant se născuse bogat şi tot ce-a avut de făcut a fost să privească cum îi creşte averea. Faptul că o viaţă întreagă toţi cei din jur l-au flatat în permanenţă, lăudându-i nişte calităţi inexistente, l-a făcut pe magnat să fie convins că era piatra de temelie a imperiului său financiar.

După o clipă de şovăială mi-a răspuns:

— Sunt de acord cu condiţiile tale. Să-mi raportezi cu regularitate.

Dădu să întrerupă legătura.

— Aşteaptă, l-am oprit eu. Ai remarcat cumva vreo diminuare a capacităţilor tale mentale?

— Mintea-mi merge brici, la fel ca întotdeauna, a venit răspunsul, dar cei trei asistenţi ai mei au ajuns să nu-mi mai fie de niciun folos.

— E vreo schimbare şi în înfăţişarea lor?

— N-am de unde să ştiu. Nu-mi bat capul cu inspectarea feţelor lor.

— Un ultim lucru, i-am spus. Să mă contacteze imediat consilierul tău financiar.

În mai puţin de un minut, pe monitorul meu a apărut Agron Worsthall, directorul contabil al Pinnifrant Mutual Solvency. Părea nerăbdător şi foarte interesat să mă ajute.

— Câţi bani i-au mai rămas? l-am întrebat.

— Există mai multe fonduri separate pe care Oblos Pinnifrant le-a înfiinţat la noi. Toate conturile sale, în afară de unul, sunt zero. Cel exceptat conţine 32 hepts şi 14 grimlets.

— Conturile de depozit ale celorlalţi clienţi sunt şi ele reduse la aceeaşi sumă?

— Da. Toate depozitele constituite de bărbaţi şi cele comune, în care există partener un bărbat.

— Cele ale femeilor nu au fost afectate?

— Nu, şi nici cele ale copiilor.

— Şi unde s-au dus banii? Au fost transferaţi către cineva anume?

— Nu, n-au fost transferaţi. Pur şi simplu nu mai sunt.

— E posibil aşa ceva?

L-am auzit oftând.

— Până azi aş fi spus că nu se poate, dar în dimineaţa asta am descoperit că mi-e dificil să jonglez cu conceptele abstracte.

— A apărut vreo schimbare în felul cum arăţi? l-am întrebat. În special la faţă?

— Ce fel de întrebare e asta?

— Una pertinentă, cred.

S-a lăsat un moment de tăcere, cât timp Worsthall şi-a cercetat chipul. Când l-am auzit din nou, avea un tremur în glas.

— S-a întâmplat ceva cu nasul şi bărbia mea. Sunt pline de pete.

— Hmm, am îngânat eu.

— Ce înseamnă asta?

I-am răspuns că e prematur să mă pronunţ.

— Mi-ai spus că toate conturile deţinute de bărbaţi au fost reduse la suma de 32 hepts şi 14 grimlets. Dar cele în care era o sumă mai mică de atât – au fost cumva aduse la aceeaşi cifră magică?

— Nu, ele au rămas neatinse. E semnificativ?

L-am întrebat dacă e în stare să înţeleagă ce înseamnă „e prematur să mă pronunţ”. Apoi o altă idee a reuşit să străpungă ceaţa.

— Aş vrea să faci ceva pentru mine. Contactează toate celelalte instituţii financiare din Olkney şi întreabă dacă şi la ele s-a întâmplat acelaşi lucru.

Am întrerupt conexiunea şi-am încercat să-mi urnesc greoiul aparat analitic, dar a continuat să zacă inert.

Mi-am întrebat asistentul:

— Dacă aş fi în posesia abilităţilor mentale obişnuite cum aş încerca să rezolv această enigmă?

— Ai căuta un pattern în datele pe care le ai.

— Am făcut deja asta. Nu-mi pot face decât o idee vagă despre ceea ce se întâmplă. Bărbaţilor li s-au furat banii, frumuseţea şi inteligenţa. Cine are de câştigat din asta? Unde zace motivul, ca să nu mai vorbim de metodă?

Am oftat.

— Ce altceva aş mai fi făcut?

— Probabil că ai fi căutat un pattern în afara informaţiilor pe care le deţii. Ai menţionat odată că e posibil să deduci forma unui obiect invizibil examinând dâra pe care o lasă în urma trecerii sale.

— Nu văd cum aş putea aplica acest principiu situaţiei de faţă.

— Nici eu. Sunt obişnuit să mă bazez pe perspicacitatea ta. Sarcina mea este să asamblez şi să corelez datele, conform instrucţiunilor.

— Ce alte idei remarcabile m-ai mai auzit rostind de-a lungul timpului? Poate va sări scânteia ce va reaprinde focul.

— Ai spus odată că mai întâi trebuie să spargi coaja nucii ca să ajungi la miezul ei. Ai prezentat-o ca fiind o percepţie deosebit de profundă.

— Ce înseamnă?

— Nu ştiu. Când ai spus-o, erai sub influenţa unei anumite substanţe.

— Nu-i de niciun folos. Mai departe.

— Uneori ai mai făcut observaţia că cei înţelepţi învaţă şi de la proşti.

— Îmi aduc aminte, dar acum n-am nici cea mai vagă idee la ce m-am gândit atunci.

— Poate ceva în legătură cu atracţia contrariilor, propuse integratorul.

— Mă îndoiesc. Se atrag? Chiar dacă ar fi aşa, nu ar dura prea mult până când, cei care sunt cu adevărat opuşi, s-ar irita aşa de tare încât cu siguranţă ar încerca să se desfiinţeze unul pe celălalt. Sună mai mult ca o anihilare reciprocă şi sunt sigur că nu am fost vreodată în favoarea unui asemenea lucru.

— Ai mai spus că uneori cheia rezolvării unei probleme este dată nu de cele întâmplate, ci de cele neîntâmplate.

— Asta sună mai bine. Numai că numărul evenimentelor care nu s-au petrecut trebuie să fie astronomic de mare, în comparaţie cu cel al celor care au avut loc. Cum le extrăgeam pe cele care erau relevante?

— Făceai o analiză profundă.

— Da, numai că azi nu sunt prea profund.

— Atunci poate că inspiraţia ne va ajuta să ghicim.

— Departe de mine de a fi inspirat. Dar măcar cred c-am reuşit în cele din urmă să definim delictul. Atacurile sunt îndreptate împotriva bărbaţilor inteligenţi, a celor prezentabili şi a celor care au mai mult de 32 hepts şi 14 grimlets în cont.

— Proştii nu au devenit mai proşti, nici săracii mai săraci, după cum nici cei mai puţin atrăgători nu au avut de suferit. Copii şi femeile nu sunt nici ei victime.

— Am ajuns, ca întotdeauna, la motiv, metodă şi oportunităţi.

Este dificil de imaginat o metodă şi oportunităţile prin care presupusul autor a reuşit să lovească în aşa de mulţi oameni, în acelaşi timp. Din lunga mea experienţă, ştiu că motivele, din fericire sunt puţine la număr, sunt comune tuturor oamenilor.

— Gelozia, am rostit cu voce tare. Presupun că ar trebui să căutăm pe cineva care e sărac, nu prea deştept şi cu o faţă care să-ţi îngheţe sângele în vene.

— Dacă e un om stupid, cum a reuşit să realizeze imposibilul? m-a întrebat asistentul.

— Chiar aşa! întrebarea esenţială e cum.

Integratorul a scos un zgomot de parcă cineva ar fi încercat să-şi dreagă glasul:

— Am o sugestie.

— Care?

Tonul său era ezitant:

— Magie.

Am pufnit. Era un gest automat pe care-i făceam atunci când subiectul ieşea din discuţie.

— Numai nebunii mai cred în magie.

— Poate că e opera unui nebun.

Asta aproape că avea sens, dar pentru că n-aş fi reuşit să găsesc prea multe argumente, m-am întors la vechea opinie.

— Nu există magie.

— Există şi argumente pentru punctul de vedere opus.

Să presupunem că există o alternanţă între magic şi real, între sentimente şi raţiune, conform principiului care guvernează universul. Aşa cum Marea Roată rostogoleşte veacurile, aducând supremaţia unuia peste celălalt, doar pentru a privi şi relaţia inversă.

Când un regim preia supremaţia, celălalt rămâne ascuns vederii, ca un parazit în corpul gazdei sale. Astfel, într-o eră în care magia deţine puterea, mecanismele sale pot fi explorate logic – există reguli şi proceduri – în timp ce în prezentul veac de raţionalitate, evenimentele acestui nivel subcuantic ar putea fi descrise doar abstract şi superficial şi nu prin legi imuabile.

Am fost abordat odată, la o expoziţie sau reuniune, de un susţinător a unei grupări mistice care a încercat să mă convingă că Roata este acum în apropierea unui nou început, încât e posibil să ajung să trăiesc ziua în care locul electronilor ce transportă informaţia de la un dispozitiv la altul să fie luat de spiriduşi minusculi, iar integratorul meu, substituit de un vrăjitor amabil.

În tinereţe, într-o vară, am investigat tainele magiei şi aş fi putut să-i demolez discursul părtinitor cu argumente solide şi amănunţite. În orice caz, trebuie să admit că acum o astfel de argumentaţie era ceva peste puterile mele. Am pufnit din nou, cu dispreţ:

— Magie!

— Îţi mai plăcea să spui că atunci când toate imposibilităţile au fost măturate de pe masă, ceea ce rămâne, chiar dacă pare neverosimil, trebuie să fie răspunsul.

— Magia este una din acele imposibilităţi.

— Eşti sigur?

— Îmi stătea în fire să fiu sigur, aşadar probabil că sunt şi acum.

— Chiar şi un om înţelept poate să..., începuse integratorul, apoi se opri ca să-mi anunţe revenirea contabilului lui Pinnifrant.

— Ce ai aflat?

— Aceeaşi situaţie persistă în tot oraşul. În plus, au fost afectate chiar şi conturile deţinute de rezidenţii Olkney-ului în afara oraşului.

Cu cât aflam mai multe informaţii, cu atât deveneam mai uimit. Chiar şi în starea asta jalnică, puteam recunoaşte ironia. Îmi dorisem atât de mult un adversar pe măsură, o super-minte criminală, care să mă facă să-mi ating limitele, iar acum se pare că se ivise. Dar această concretizare mă lăsase în acelaşi timp şi fără capacitatea de a lupta împotriva-i.

— Şi nu-i niciun indiciu că cineva a beneficiat de banii furaţi? l-am întrebat pe Worsthall. N-a fost umflat contul vreunei femei? Al unui copil?

— Nu.

— Mulţumesc, i-am spus, chiar dacă nu vedeam cum ar putea să mă ajute informaţiile.

— Există o singură anomalie.

— Hmm?

— Un deponent de sex masculin avea un cont la Frink Fiduciary cu un sold de 32 hepts şi 14 grimlets înainte de apariţia discrepanţelor în această dimineaţă…

— Discrepanţe?

— E un termen pe care noi, cei din sistemul financiar, îl folosim atunci când nu dă balanţa contabilă.

— De ce nu aveţi îndrăzneală să spuneţi lucrurilor pe nume, furt în masă sau jaf de proporţii.

— Dacă eram îndrăzneţi, nu am fi fost bancheri, a venit replica.

— Chiar aşa! i-am răspuns. Dar ce vroiai să-mi zici mai înainte?

— Că un deponent de sex masculin avea în cont 32 hepts şi 14 grimlets înainte de… jaful de proporţii şi tot cu atât a rămas şi după.

Am repetat şi eu sumele:

— Acest deponent avea nici mai mult nici mai puţin de 32.14 H înainte de… de eveniment şi are aceeaşi sumă şi acum?

— Acum trei minute, spuse contabilul.

— Hmm.

Aveam vaga senzaţie că anomalia putea fi semnificativă.

— Cine e?

— Îl cheamă Vashtun Errible.

— Mai zi-mi ceva despre el.

Erau puţine de spus: doar o adresă într-o fundătură din Fader Slide, o locaţie obscură în zona rău famată a oraşului. Nu se găsea nicio poză de-a sa în fişa de deschidere a contului, iar codul de contact fuse dezactivat de mult timp. Contul nu mai fusese utilizat de mulţi ani şi, probabil, deţinătorul uitase de el.

L-am lăsat pe contabil cu treburile sale şi i-am dat asistentului meu sarcina să răscolească după informaţii despre acest Vashtun Errible. Un singur lucru a mai descoperit integratorul: exemplarul unui contract prin care Errible se obliga să-şi ofere serviciile în favoarea unui anume Bristal Baxandall.

— Ăsta-i un nume pe care l-am mai auzit, am spus, cu toate că nu puteam preciza exact unde.

— Preferă să-şi spună Marele Înţelept Bristal Baxandall, un pretins magician, îmi spuse integratorul. Dă spectacole la petrecerile copiilor.

Din nou, pâlpâi o idee. Probabil acest Baxandall era super-inteligenţa din spatele dezastrului, tăinuindu-şi forţa sub acesta mască de prestidigitator de doi bani. Sau ar putea fi doar marioneta în spatele căreia se ascunde Errible, adevăratul protagonist.

Aveam presimţirea că unul din aceste două personaje, sau chiar amândouă, erau punctul central al misterului. În mod normal, nu-mi luam în considerare presimţirile şi întotdeauna le-am negat validitatea – pentru mine, o intuiţie nu era altceva decât produsul unui proces analitic, care avea loc în încăperile întunecoase şi îndepărtate ale minţii. Ocazional, pentru puţin timp, se mai deschidea câte o uşă iar rezultatul analizei inconştiente era expulzat în lumină, pentru a fi descoperit de posesor, ca şi cum ar fi ajuns pe căi mistice.

Un gând m-a condus către altul: m-am întrebat dacă nu cumva încăperile din străfundurile minţii mele erau la fel de pline şi de active ca altădată şi doar o forţă neştiută le ţinea blocate în spatele uşilor.

Cu cât examinam mai atent ideea, sondându-mi cotloanele minţii aşa cum limba ar explora cavitatea lăsată în urmă de extracţia unui dinte, cu atât mai mult mi se părea că facultăţile mele mentale nu fuseseră irevocabil răpite, ci doar mutate într-un loc în care nu mai puteau fi atinse. Ascultam cu atenţie şi mi se părea că aproape auzeam fantoma geniului ce fusesem cum îmi ţipă în minte, din spatele unor porţi.

Am realizat că asistentul îmi vorbea.

— Repetă, i-am spus.

— Adresa Marelui Înţelept este aceeaşi cu cea pe care şi-a declarat-o Vashtun Errible la deschiderea contului.

— Dă-mi legătura.

— Nu pot. Se pare că nu posedă integrator.

— Cum e posibil?

— Nu pot nici măcar presupune. Casa lui apare ca o pată albă în reţeaua de conexiuni.

— Aha! Urma lăsată de obiectul invizibil!

— Ce vrei să spui cu asta?

Nu ştiam. Era o altă presimţire.

— E prematur să mă pronunţ. Cheamă un transportor aerian care să mă ducă la adresa aceea.

Vehiculului i-a luat mai mult timp decât de obicei să sosească; am remarcat că îi fusese schimbată culoarea într-una cenuşie. Când ne-am înălţat deasupra acoperişurilor, am înţeles de ce: coloane dense de fum negru şi unsuros, se înălţau spre cer din câteva regiuni aflate în preajma marelui cot al râului şi apoi se uneau, plutind ca un nor uriaş de smog peste partea de sud a oraşului. Spre vest, câteva străzi erau blocate de maşini de intervenţie, purtând luminile şi culorile biroului de conducere administrativă, iar o gloată de rebeli devastau cartierul financiar, spărgând geamurile şi răsturnând cu susul în jos tot ce le ieşea în cale.

Transportorul şi-a schimbat direcţia, zburând spre nord, către zona industrială, ce părea liniştită. După câteva minute, a început să coboare către o stradă înfundată şi, aterizând lin, se opri în faţa unei case în paragină, cu două nivele, ale cărei ferestre erau mâzgălite cu vopsea neagră. I-am cerut maşinii să rămână. Mi-a răspuns că se poate, doar dacă achit imediat drumul făcut şi îmi dau acordul ca la fiecare cinci minute să încaseze automat plata pentru staţionare.

— Cât face? am întrebat-o şi mi s-a spus că datorez deja 7 hepts, iar fiecare minut de aşteptare mă va costa 20 de grimlets.

— În mod obişnuit plata se făcea după.

— Sunt vremuri neobişnuite, mi-a răspuns şi am fost nevoit să accept.

Casa arăta jalnic, vopseaua i se scorojise, iar tencuiala crăpase şi căzuse pe alocuri. Buruienile invadaseră şi ocupaseră peluza, iar podeaua de la intrare se încovoie sub greutatea primului meu pas. Mirosea vag a legume fierte.

Pe uşa din faţă erau pictate nişte simboluri. Mi se păreau familiare, dar memoria mea incertă nu reuşea să le determine înţelesul. Nu era interfon în faţa uşii, nefiind un integrator care să-l comande. Am ciocănit cu pumnul în uşa pictată. Nu mi-a răspuns nimeni şi niciun sunet nu a răzbătut dinăuntru. O a doua bătaie – fără niciun rezultat, aşa că am încercat clanţa. Uşa s-a deschis.

Am păşit înăuntru şi am strigat. Niciun răspuns. M-am uitat de jur-împrejur. Eram într-un hol mic şi îngust, ce avea în stânga o uşă închisă, o scară ce ducea la etaj, iar în fund dădea spre ceea ce părea a fi o bucătărie rudimentară.

Am strigat din nou şi parcă am auzit un zgomot venind din spatele uşii închise. Am deschis-o şi am dat într-un salon prăfuit şi îmbâcsit, dominat de o masă supradimensionată, acoperită cu o pânză neagră, pe care fuseseră împrăştiate diferite obiecte şi instrumente ce nu le puteam identifica. Ferestrele opace nu lăsau să pătrundă niciun fir de lumină. Singura sursă de iluminat era un obiect

ce emitea o strălucire palidă, înconjurat de o aură tremurândă.

— E cineva? am întrebat şi am auzit un murmur ce venea din întuneric, din spatele mesei. Am aprins mica lanternă ce-o aveam în buzunar, încercând să-mi găsesc calea prin jurul mesei, fără să calc peste mărunţişurile ce zăceau pe podea.

De partea cealaltă, am zărit ceea ce la prima vedere, păreau a fi nişte haine ce se ţineau totuşi împreună, de parcă îmbrăcau pe cineva în carne şi oase. Dinspre ele, venea un miros călduţ şi respingător. Erau dintr-o stofă neagră şi aveau brodate, cu fir metalizat, aceleaşi desene şi simboluri pe care le văzusem pe uşa de la intrare. Murmurul se auzi din nou şi acum îmi era clar că acele haine erau sursa lui.

— Ce-i asta? m-am întrebat, mai mult pe mine însumi, fără speranţa că mă aude cineva, dar mi-a răspuns din spate, o voce puternică şi gravă.

— Nu, ce? Cine? – e întrebarea, iar răspunsul: Marele Înţelept Bristal Baxandall. Acest răspuns va continua să rămână valabil doar pentru câteva minute. După aceea... opiniile diferitelor şcoli filosofice se contrazic. Doreşti să discutăm despre natura existenţei, sau poate despre relaţia dintre suflet şi corpul fizic?

M-am întors şi am descoperit că vocea venea dinspre ceea ce la început crezusem a fi un tablou abstract, atârnat pe perete. Acum sesizam că pictura se preschimba continuu, forme dense, de culori neobişnuite, se scurgeau unele spre altele, mărimea şi direcţia lor încercând să-ţi năucească privirea. Cele câteva secunde în care le urmărisem, mi-au dat o stare de ameţeală şi mi-am întors ochii în altă direcţie.

— Astăzi nu am dispoziţia necesară unei discuţii metafizice, i-am spus, ceva mi-a deteriorat intelectul.

— Chiar aşa? rosti tabloul.

— Ştii ceva despre asta? l-am întrebat, folosind un ton neutru.

— Ar fi prematur să mă pronunţ.

Am direcţionat conversaţia către Marele Înţelept.

— Ce i s-a întâmplat?

— Face un exerciţiu de transformare.

— Cu siguranţă nu şi-a dorit să fie transformat în aşa ceva.

— Nu. N-a avut intenţia să se rearanjeze într-un mod atât de drastic. A vrut să fie doar mai tânăr.

— Nu cumva mai bogat, mai deştept şi mai arătos?

A chicotit.

— Nu, ambiţia asta era a lui Vahtun Errible.

— Era servitorul lui Baxandall?

Vocea chicoti din nou.

— El este servitorul, cel puţin până la expirarea contractului de servitute încheiat cu Baxandall. În câteva minute, cel mult. Ar trebui să devină stăpânul, cu toate că mă îndoiesc că va fi.

— Şi unde este acum Errible?

— Sus, la etaj. Consultă biblioteca lui Baxandall încercând să descopere ce n-a mers bine în planul său. Prima parte a decurs exact cum s-a aşteptat: a falsificat unul din ingredientele poţiunii de transformare a stăpânului său şi a produs nefericitul rezultat din spatele mesei; a doua parte diferă de aşteptările sale.

— Ce a mers rău?

— Eu.

— Şi mai exact, ce eşti tu?

— Din nou, opiniile diferitelor şcoli filosofice se contrazic. Baxandall m-a denumit demon; tu, poate că mi-ai spus plăsmuire a imaginaţiei. Marele Înţelept m-a constrâns să fiu de partea sa şi încearcă să găsească o cale să canalizeze… puterile mele, am putea spune, în folosul său. Vashtun Errible m-a văzut, într-un mod complet eronat, ca pe o cutie din care poate să-şi extragă îndeplinirea fiecărui vis nechibzuit.

Acum înţelegeam.

— Şi-a dorit să fie cel mai bogat, mai deştept şi frumos tip din Olkney. A fost pipernicitul copăcel ce a avut ambiţia

de a se transforma în cel mai falnic cedru. Tu, în loc de asta, ne-ai prefăcut pe noi toţi ceilalţi în buruieni.

— Mă amuză să-l zăpăcesc.

— A fost în interesul tău? l-am întrebat. Ai menţionat că servitutea ta e involuntară.

Formele din ramă executară o mişcare care putea fi o ridicare din umeri.

— Doar temporar. Baxandall unelteşte să mă prindă în capcană. Vezi tu, eu sunt o fire dornică de aventură. Plictiseala m-a determinat să explorez dimensiuni adiacente, chiar şi un asemenea colţ prăfuit, ca al vostru. Am crezut că am găsit o crăpătură prin care pot trage cu ochiul la ceea ce se întâmplă pe acest tărâm, dar când mi l-am îndesat – înţelegi că vorbesc metaforic – să văd mai bine, am dat peste un adeziv puternic.

Vocea slabă, din străfundul minţii mele, turuia necontenit. Se pare că aveam o mulţime de întrebări de pus, dar n-am reuşit să le smulg din locul în care zăceau. Dar chiar şi aşa, doar cu o rămăşiţă din ceea ce fusese intelectul meu, am perceput pericolul. Entitatea din ramă emana un rânjet de satisfacţie. Satisfacţia răzbunării pentru înrobirea la care fusese supusă şi văzusem deja că răul pricinuit nevinovaţilor nu-i măcina conştiinţa.

— Eu am plecat, i-am spus. Mult noroc cu Errible.

Dar, în timp ce-mi croiam drumul spre uşă, păstrând de această dată masa drept pavăză între mine şi creatura ce atârna pe perete, o arătare cu capul băgat între umeri, înveşmântat într-o robă zdrenţuită îşi făcu apariţia în cadrul uşii. După figura dizgraţioasă, am ştiut că el era ucenicul lui Baxandall.

Ţinea deschisă dinaintea sa o carte uriaşă, legată în piele, şi de cum întră în cameră, începu să recite din paginile sale cu o voce ce parcă ieşea mai mult pe nasu-i hidos decât prin gura-i cu buze aproape nemişcate:

— Arbrustram merrilif oberluz, destoi malleonis…

Apoi dădu cu ochii de mine şi-şi pierdu concentrarea. Se opri în mijlocul frazei – doar pentru o clipă, dar clipa ar fi putut la fel de bine să fie un veac, pentru că, în timpul

acelei scurte pauze, o porţiune a entităţii din perete se năpusti în cameră.

Era ceva ca un braţ, ca un tentacul, ca trompa bucală a unei insecte, toate acestea la un loc – nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem vreodată – şi l-a prins pe Vashtun Errible de gât, ridicându-l în aer şi trăgându-l printr-o mişcare turbionară spre interiorul ramei. Scăpă cartea din mâini, în timp ce capul îi era cuprins în vârtej. L-a urmat şi restul corpului, însoţit de un zgomot ca făcut de un lichid dens, sorbit cu paiul. Atenţia mea însă, nu asupra ciudatei nimiciri a lui Errible era concentrată; din momentul în care capul îi intrase în tablou, îmi recăpătasem toate capacităţile intelectuale.

Priveam în jurul meu, dar cu alţi ochi. Am recunoscut câteva din obiectele de pe masă şi mi-am amintit că citisem în tinereţe despre cartea căzută. Aşa se face că, atunci când lucrul din ramă terminase cu Errible şi se întinse spre mine, mă găsi cu volumul în braţe, rostind fragmentul început de ucenic.

Tentaculul se retrase, iar formele din ramă se tulburară şi scânteiară. N-am putut să-i citesc emoţia, dar eram înclinat să presupun că era furios şi dezamăgit.

— Ceea ce va urma nu e atât de jalnic precum ai putea gândi, am spus după ce incantaţia mea subjugă încă o dată demonul.

— Perspectivele noastre diferă, aşa cum e de aşteptat atunci când unul ţine lesa, iar celălalt poartă zgarda.

— Nu am apucat să terminăm discuţia noastră despre unde zace interesul tău şi nici măcar nu am apucat să-l luăm în considerare pe al meu. Dacă am putea face ca ele să coincidă, sunt gata să las lesa din mână şi să desfac zgarda.

Următorul sunet aproximă un râs sarcastic.

— Fără îndoială, doar după ce aranjez ca tu să guvernezi peste mica ta lume plictisitoare.

Am produs un sunet care implica dinţii de jos, buza de sus şi o explozie de aer, după care am rostit:

— Ţi-am lăsat eu impresia că aspir să fiu funcţionar de stat? Oameni din Archon deja îndeplinesc această anostă funcţie, şi le urez mult noroc.

O notă de interes i se strecură în glas:

— Atunci ce doreşti?

I-am spus.

Cu decesul transdimensional al lui Vashtun Errible, toate lucrările sale s-au sfârşit ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată. Frumuseţea lui Grier Alfazzian nu fusese nicicând ştirbită şi nimeni nu se atinsese de averea lui Oblos Pinnifrant, aşa că niciunul nu-mi era dator cu vreun grimlet şi nici nu ştiau că mi-ar fi fost vreodată.

Nu-mi păsa. Onorariile mele începură să devină din ce în ce mai arbitrare: pentru un caz interesant luam nu mai mult decât îşi permitea clientul; dacă mă plictisea, includeam o suprataxă pe măsură.

În anii din urmă, odată cu experienţa ce mi-a sporit talentul iniţial, enigmele cu adevărat captivante deveniseră din ce în ce mai puţine şi mai sporadice. Începusem să mă tem că restul vieţii mele ar fi putut să-mi ofere lungi decade de plictis, mintea mea învârtindu-se constant, dar mereu doritoare de ceva care s-o pună în dificultate.

Încleştarea mea cu demonul mi-a adormit această temere. Tot ce-mi dorisem fusese un competitor pe măsură.

În dimineaţa următoare, am intrat în camera de lucru. Un plic se odihnea pe masă. L-am deschis şi am găsit o cheie ruginită şi un colţ de hârtie. Pe cheie era un simbol care-mi înghionti memoria, totuşi nu l-am putut recunoaşte, iar pe hârtie, un singur cuvânt: Ardmere. Le-am aşezat pe amândouă pe masă şi le-am privit fix. Nu mă puteam abţine să nu-mi frec mâinile de încântare. Dar înainte să încep savurarea misterului, trebuia să duc la bun sfârşit partea mea din învoială.

Am luat din buzunar o aşchie de lemn ars, în care erau prinse două fire de păr. Am străbătut camera şi am arătat-o ramei ce atârna pe perete.

— Nu unde, nu când, nu cine – dar de ce? am rostit.

Un fel de mână mi-a luat obiectul şi-l trase înăuntrul culorilor ce fremătau.

— Hmmm, spuse oponentul meu, interesant.

— Ultimul care rezolvă enigma primită e un cap sec, am spus şi m-am întors spre masă.

— Pe locuri, fiţi gata… start!

————————————

„Mastermindless" by Matthew Hughes

Algoritmi pentru dragoste

Ken Liu

A absolvit dreptul în Massachusetts şi locuieşte în Medford, Massachusetts. Pasionat de legile fiscale şi programare în Lisp, visează să scrie o operă speculativă, unde cele două să se combine. A scris prima sa povestire în 2002. De atunci a mai produs câteva short stories, primite cu aplauze de lumea SF-ului. Aici, o femeie care face păpuşi vorbitoare descoperă pe pielea ei că programarea este făcută pe mai multe nivele şi nu numai la roboti.

————————————

Pentru că asistenta e în cameră şi se uită la mine, am voie să mă îmbrac singură şi să mă pregătesc pentru Brad. Trag pe mine o pereche veche de jeanşi şi un pulover pe gât. Am slăbit aşa de mult, că blugii de abia mi se ţin de şolduri.

— Hai să petrecem weekendul în Salem, îmi spune Brad, în timp ce mă conduce afară din spital, înconjurându-mi protector talia cu mâna. Doar noi doi.

Aştept în maşină cât dr. West vorbeşte cu Brad în faţa uşii spitalului. Nu trebuie să o aud ca să ştiu ce îi spune. „Fii sigur că îşi ia Oxetina la fiecare patru ore. Nu o lăsa singură absolut deloc.” Brad conduce cu grijă, atingând uşor pedalele, cam la fel ca atunci când eram însărcinată cu Aimee. Traficul e lejer, iar imaginea pe autostradă e ca într-o carte poştală. Oxetina relaxează muşchii din jurul gurii şi, în oglinda pasagerului, văd că am pe faţă un zâmbet de parcă ar urma să fiii beatificată.

— Te iubesc.

O spune încet, ca întotdeauna, ca sunetul unei bătăi de inimă sau al unei respiraţii. Aştept câteva secunde. Mă imaginez deschizând portiera şi aruncându-mă pe autostradă, dar evident că nu fac asta. Nici măcar pe mine nu mă mai pot surprinde.

— Şi eu te iubesc. Mă uit la el când o spun, la fel ca întotdeauna, de parcă acesta ar fi răspunsul la cine ştie ce întrebare. Se uită la mine, zâmbeşte şi îşi întoarce ochii la şosea.

Pentru el, asta înseamnă că toate s-au întors la normal, că vorbeşte cu aceeaşi femeie pe care o ştie de atâţia ani, rutina cea de toate zilele. Suntem doar un cuplu de turişti din Boston, într-o mini-ieşire de weekend, micul dejun în pat, vizitat muzee, spus aceleaşi glume vechi.

E un algoritm pentru dragoste.

Îmi vine să urlu.

* * *

Prima păpuşă pe care am proiectat-o, se numea Laura. Clever Laura. Avea păr şaten şi ochi albaştri, încheieturi complet articulate, 20 de motoare, un sintetizator vocal în gât, două camere video ascunse în nasturii de la bluză, senzori termici şi de mişcare şi un microfon în spatele nasului. Nimic nu era tehnologie de ultimă oră, iar softul pe care l-am folosit era vechi de 20 de ani. Dar tot eram foarte mândră de munca mea. Se vindea cu cincizeci de dolari. Compania „Not Your Average Toy” nu putea să facă faţă comenzilor, deşi mai erau trei luni pană la Crăciun. Brad, managerul general, s-a dus la CNN şi MSNBC şi TTV şi la restul literelor din alfabet până când şi aerul era saturat de Laura.

M-am dus să dau interviuri şi să fac demo-uri pentru că, şeful de la Marketing mi-a explicat, arătam ca o mamă (deşi încă nu eram) şi (asta nu a spus, dar mă pricep să citesc printre rânduri) eram blondă şi drăguţă. Faptul că eram designerul Laurei venea abia la urmă.

Prima demonstraţie am făcut-o în faţa unei echipe TV din Hong Kong. Brad voia să mă obişnuiesc întâi cu

camerele şi abia după aia să mă arunce în emisiunile matinale. Am stat deoparte, în timp ce Cindy, prezentatoarea, intervieva directorul unei companii care făcea aparate de măsurat umezeala. Nu dormisem de 48 de ore. Eram aşa de nervoasă, că am adus şase Laura cu mine, în caz că cinci se hotărau să se strice. Apoi Brad s-a întors la mine şi m-a întrebat:

— La ce crezi că folosesc aparatele de măsurat umezeala?

Nu-l ştiam pe Brad aşa de bine, eram la „Not Your Average Toy” de mai puţin de un an. Flecărisem de câteva ori, doar profesional. Părea serios, ambiţios, genul de tip pe care ţi-l imaginai pornind propria companie când încă era în liceu – să supervizeze notele colegilor, probabil. Nu eram sigură de ce mă întreba de aparatele alea. Încerca să vadă dacă nu sunt prea nervoasă?

— Nu ştiu. Pentru gătit, poate?

— Poate, a zis el. Oricum, numele sună puţin murdar.

Era aşa de neaşteptat, venind de la el, că pentru un moment m-am gândit că vorbeşte serios. Apoi a zâmbit şi eu am râs. Îmi era tare greu să rămân serioasă cât îmi aşteptam rândul, şi nu am mai fost nervoasă deloc. Brad şi prezentatoarea au povestit o vreme despre misiunea companiei („jucării neobişnuite pentru copii neobişnuiţi”) şi cum i-a venit lui Brad ideea cu Laura. (Nu avea nimic de-a face cu asta, fusese cu totul ideea mea, dar răspunsul lui a fost aşa de bun încât aproape m-a convins şi pe mine că Laura era creaţia sa). Apoi a venit timpul pentru show.

Am pus-o pe Laura pe masă, cu faţa la cameră. M-am aşezat la marginea biroului.

— Hello, Laura.

Laura şi-a întors capul spre mine, cu motoraşele funcţionând aşa încet, încât nu se auzea niciun fâlfâit.

— Bună! Cum te cheamă?

— Elena, am spus.

— Îmi pare bine. Mi-e frig, a zis Laura.

Aerul condiţionat era dat la maxim în studio. Nu observasem.

Cindy era impresionată.

— E uimitor. Ce mai poate spune?

— Laura are un vocabular de vreo două mii de cuvinte, cu codare sintactică şi semantică pentru sufixe şi prefixe comune. Vorbirea este coordonată de un context gramatical premodelat.

Privirea lui Brad îmi comunica faptul că devin prea tehnică.

— Asta înseamnă că poate inventa noi propoziţii, şi tot timpul vor fi corecte din punct de vedere sintactic.

— Îmi plac hainele noi, strălucitoare, noi, lucitoare, noi şi frumuşele, a spus Laura.

— Chiar dacă propoziţiile inventate nu au întotdeauna sens, am completat eu.

— Poate învăţa cuvinte noi? a întrebat Cindy.

Laura şi-a întors capul spre ea şi a privit-o.

— Îmi place să învăţ, te rog, învaţă-mă un cuvânt nou.

Am făcut o notă mentală că sintetizatorul vocal încă mai avea probleme de soft ce trebuiau rezolvate. Cindy era vizibil deranjată de faptul că păpuşa se uita la ea şi îi răspundea la întrebări. A făcut o pauză pentru a căuta cuvântul potrivit.

Am râs împreună cu Brad. Şi ni s-a alăturat şi Cindy, un moment mai târziu.

— Algoritmul de vorbire al Laurei e augumentat cu un generator Markov implementat cu... Brad mi-a aruncat din nou privirea aia. De fapt doar bolboroseşte propoziţii bazate pe cuvinte cheie pe care le aude. Şi are un stoc mic de fraze care sunt activate în acelaşi mod.

— Mă *înţelege*?

— Dar pare că într-adevăr ştie ce spune. Cum învaţă cuvinte noi?

— E foarte simplu. Laura are destulă memorie pentru a învăţa sute de cuvinte noi. Dar trebuie să fie substantive. Îi poţi arăta un obiect în timp ce încerci să o înveţi ce este. Are module de recunoaştere foarte sofisticate şi poate deosebi chiar feţele celor din jur.

În restul interviului, am asigurat părinţii nervoşi că nu e nevoie să citească un manual al Laurei, că nu va exploda când e scăpată în apă şi că nu, nu va spune un cuvânt urât, chiar dacă mica lor prinţesă va încerca să o înveţe aşa ceva.

— La revedere, a spus Cindy la sfârşitul interviului, făcându-i din mână Laurei.

— La revedere, i-a răspuns Laura. Eşti drăguţă.

I-a făcut şi ea din mână.

Interviurile care au urmat au fost după acelaşi tipar. Momentul în care Laura se întorcea spre prezentator şi răspundea la o întrebare era primit cu surprindere şi nervozitate. Vederea unui obiect în fond, arătând comportament inteligent avea efectul acesta asupra oamenilor. Probabil la toţi le trecea prin minte că păpuşa era posedată. Apoi explicam cum funcţiona şi toţi erau încântaţi. Am memorat răspunsurile non-tehnice, călduţe şi drăguţe, şi le puteam recita şi fără să-mi beau cafeaua de dimineaţă. Am devenit aşa de bună, că uneori treceam prin tot interviul pe pilot automat, fără să acord atenţie întrebărilor şi lăsând câteva cuvinte cheie pe care le auzeam să pornească răspunsul.

Interviurile, împreună cu celelalte trucuri de marketing, şi-au făcut treaba. A trebuit să externalizăm manufacturarea păpuşii aşa de repede şi în atâtea locuri încât, pentru o vreme, probabil toate oraşele de pe coasta chineză construiau Laure.

* * *

Foaierul hotelului unde stăteam era, destul de previzibil, plin cu broşuri despre atracţiile locale. Cele mai multe pe teme de vrăjitoare. Pozele strălucitoare şi limbajul reuşeau cumva să exprime în acelaşi timp scandalosul şi fascinaţia adolescentină combinată cu ocultul. David, recepţionerul, vroia să mergem la vechiul teatru de păpuşi unde erau expuse „păpuşi construite de vrăjitoarea oficială a Salemului”. Bridget Bishop, una din cele douăzeci executate în timpul proceselor de vrăjitorie, a fost

condamnată în principal pe baza dovezilor copleşitoare, adică păpuşile găsite la ea în pivniţă cu ace înfipte în ele. Poate era exact ca mine, o femeie nebună care se juca cu păpuşi. Numai ideea de a vizita un magazin de păpuşi îmi întorcea stomacul pe dos.

În timp ce Brad îl întreba pe David despre restaurante şi posibile discounturi, am urcat în cameră. Voiam să dorm sau cel puţin să pretind că dorm, când el va fi ajuns sus. Poate arunci mă va lăsa singură şi îmi va da câteva minute timp să mă gândesc. Este greu să gândeşti cu Oxetină. E un zid în capul meu, un zid delicat, ce încearcă să învelească orice gând cu un sentiment de mulţumire. Dacă măcar aş fi în stare să-mi aduc aminte ce nu mersese bine.

* * *

În luna de miere, Brad şi cu mine am mers în Europa. Am mers şi cu naveta transorbitală; biletele au costat mai mult decât chiria mea pe un an. Dar ne puteam permite. Witty Kimberly, ultimul nostru model, se vindea bine, iar preţul ei era şi el transorbital.

Când ne-am întors din astroport, eram obosiţi, dar fericiţi. Şi încă nu puteam crede că eram în propria noastră casă, gândindu-ne unul la celălalt ca soţ şi soţie. Găteam cina împreună, ca atunci când eram iubiţi (ca întotdeauna, Brad era foarte ambiţios, dar nu reuşea să urmărească mai mult de un paragraf dintr-o reţetă şi trebuia să vin eu să salvez creveţii înăbuşiţi). Familiaritatea şi rutina făceau totul să pară mai real.

În timpul cinei, Brad mi-a zis ceva interesant. Conform unui studiu de piaţă, peste 20% din clienţii adulţi pentru Kimberly, nu o cumpăraseră pentru copii. Se jucau ei înşişi cu păpuşa.

— Mulţi dintre ei sunt ingineri sau studiază computere, a spus Brad. Şi sunt tone de site-uri pe net care se ocupă despre cum se face hacking la Kimberly. Site-ul meu favorit este unul care oferă instrucţiuni pas cu pas despre cum să o înveţi pe Kimberly să inventeze şi să spună bancuri cu avocaţi. Abia aştept să văd feţele celor de la juridic atunci

când o să primească o scrisoare de „încetare – renunţare” la modelul Kimberly de la vreun birou de avocatură.

Înţelegeam interesul pentru Kimberly. Când mă luptam cu şcoala la MIT, aş fi vrut nespus să desfac ceva precum Kimberly ca să îmi dau seama cum funcţionează. Cum funcţionează acel lucru, m-am corectat mintal. Iluzia de inteligenţă a lui Kimberly era aşa de reală încât, uneori, inconştient, chiar şi eu îi acordam prea mult credit.

— De fapt, nu cred că ar trebui să oprim eforturile hackerilor. Poate le putem capitaliza. Să le arătăm câteva linii de programare şi să vindem un kit de construcţie pentru împătimiţi, am spus.

— Ce vrei să zici?

— Păi, Kimberly e o jucărie, dar asta nu înseamnă că doar copii trebuie să fie interesaţi de ea.

Am renunţat să am grijă să nu mai folosesc pronume pentru jucărie.

— Ea are, la urma urmei, cel mai sofisticat algoritm de conversaţie liberă, care funcţionează, din lume.

— Un algoritm şi o bibliotecă de cuvinte pe care tu le-ai realizat, a zis Brad.

Ei bine, poate eram un pic vanitoasă. Dar muncisem din greu la biblioteca aia şi eram mândră de asta.

— Ar fi păcat ca modulul procesării limbajului să aibă ca singură aplicaţie o păpuşă de care toată lumea va uita într-un an. Putem lansa la liber interfaţa modulului măcar, un ghid de programare şi măcar câte ceva din codul sursă.

Nu am intrat niciodată în cercetarea academică la inteligenţa artificială pentru că mi s-a părut tracasant, dar aveam ambiţii mai mari decât să fac păpuşi vorbitoare. Vroiam să văd maşini vorbitoare inteligente care să facă lucruri reale, ca predare la copii sau ajutatul bătrânilor la treburile casnice.

Ştiam că până la urmă va fi de acord. În ciuda aspectului serios, era dispus să îşi asume riscuri şi să sfideze aşteptările normale. De aceea îl iubeam.

M-am ridicat să strâng masa. Mâinile lui s-au întins peste masă şi le-au apucat pe ale mele.

— Astea mai pot aştepta, a zis.

A înconjurat masa, trăgându-mă spre el. M-am uitat în ochii lui. Iubeam faptul că îl cunoşteam aşa de bine încât puteam spune ce avea de gând să zică înainte de a scoate vreun sunet. Mi l-am imaginat spunând *hai să facem un copil*. Erau singurele cuvinte potrivite pentru acel moment.

Şi asta a spus.

* * *

Nu adormisem când Brad a terminat de întrebat de restaurante şi a venit în cameră. Când eşti sub influenţa drogurilor, şi să te prefaci e greu.

Brad vrea să mergem la muzeul piraţilor. Îi spun că nu aş vrea să văd nimic violent. E de acord imediat. Asta e ce vrea să audă de la soţia lui mulţumită, dar în convalescenţă. Aşa că ne plimbăm prin galeriile muzeului Peabody Essex, uitându-ne la trăsurile din Orient, de pe vremea zilelor glorioase ale Salemului.

Colecţia de porţelan e groaznică. Ceştile şi farfuriile sunt oribile. Arată ca şi cum ar fi fost meşterite de copii. Conform inscripţiilor, era ce exportau comercianţii cantonezi. Probabil pentru că nu ar fi vândut niciodată aşa ceva în China. Am citit descrierea unui călugăr iezuit care vizitase atelierele cantoneze ale vremii.

Meşteşugarii stăteau aliniaţi, fiecare cu specialitatea şi pensula lui. Primul desena numai munţi, următorul iarba, şi următorul animalele. Îşi dădeau farfuriile de la unul la altul şi dura numai câteva secunde până ce unul îşi desena partea lui.

Deci „comorile” nu erau decât produse de export în masă, ieftine de la un fel de atelier cu o linie primitivă de asamblare. Mi-am imaginat cum e să pictezi aceeaşi iarbă pe o mie de ceşti de ceai în fiecare zi: aceeaşi rutină, iar şi iar, poate o pauză mică de masă. Întinzi mâna, iei ceaşca în faţa ta cu mâna stângă, moi pensula, una, două, trei tuşe, pui ceaşca în dreapta ta şi o iei de la capăt. Ce algoritm simplu. Atât de uman.

* * *

M-am certat cu Brad trei luni înainte de a fi de acord să o producem pe Aimée. Doar Aimée, simplu. Ne-am certat acasă, unde noapte după noapte îi treceam în revistă cele 41 de motive pentru care ar trebui să o facem, şi el contra cu cele 39 de motive pentru care nu ar trebui. Ne-am certat la serviciu, unde oamenii se holbau la noi prin pereţii de sticlă, cum gesticulam în linişte, dar sălbatic.

Eram obosită în noaptea aia. Petrecusem toată seara lucrând la nişte subrutine, pentru a controla spasmele musculare involuntare ale lui Aimée. Trebuia să fie naturală, altfel nu ar mai fi părut reală, oricât de buni ar fi fost algoritmii de învăţare.

Am intrat în dormitor. Lumina era stinsă. Brad se dusese devreme la culcare, era şi el epuizat. Urlasem unul la altul aceleaşi motive în timpul cinei. Nu dormea.

— Cât o să mai continuăm aşa? a întrebat în întuneric.

M-am aşezat pe pat şi am început să mă dezbrac.

— Nu mă pot opri, am zis, îmi lipseşte prea tare, îmi pare rău.

Nu a spus nimic. Mi-am descheiat bluza şi m-am întors spre el. I-am văzut faţa udă în lumina lunii. Am început şi eu să plâng.

Când ne-am oprit amândoi, Brad a zis:

— Şi mie mi-e dor de ea.

— Ştiu, am spus. *Dar nu ca mie.*

— Nu va mai fi nimeni ca ea, ştii asta, a şoptit.

— Ştiu.

Adevărata Aimée trăise 91 de zile. 45 le-a petrecut într-o cuşcă de sticlă la reanimare, unde nu o puteam atinge, decât foarte puţin, supravegheată de medici. Dar îi puteam auzi ţipetele. Întotdeauna îi aud ţipetele. Am încercat să sparg sticla cu mâinile, am bătut cu palmele în sticlă până mi-am rupt oasele şi m-au sedat.

Nu voi putea avea un alt copil. Ceva nu s-a vindecat şi nu se va mai vindeca vreodată. Când primeam veştile

astea, Aimée era deja un borcan cu cenuşă în dulapul meu. Dar încă îi mai auzeam ţipetele.

Câte femei erau ca mine? Vroiam ceva să ţin în braţe, cineva pe care să îl învăţ să vorbească, să meargă, să crească puţin, destul pentru a-i putea spune la revedere, destul pentru ca ţipetele acelea să înceteze. Dar nu un copil. Nu puteam face faţă unui alt copil, mi s-ar fi părut o trădare.

Cu un pic de elastomer, gel de sinteză, setul corect de motoare şi o grămadă de programare de înaltă clasă, se putea face. Să lăsăm tehnologia să vindece rănile. Brad considera ideea abominabilă. Era revoltat. Nu putea *înţelege*.

M-am întins în întuneric după nişte şerveţele pentru amândoi.

— Asta ne poate ruina. Şi pe noi şi compania, a spus.

— Ştiu, am zis şi m-am aşezat în pat. Voiam să dorm.

— Hai s-o facem pe Aimée atunci, a spus.

Deja nu îmi mai era somn.

— Nu mai suport, a zis. Să te văd suferind în halul ăsta mă rupe bucăţi. E prea dureros.

Am început din nou să plâng. Înţelegerea asta, durerea asta. Asta înseamnă cu adevărat dragoste?

Chiar înainte de a adormi, Brad mi-a spus:

— Poate ar trebui să schimbăm numele firmei.

— De ce?

— Tocmai am realizat că „Not Your Average Toy” sună destul de amuzant pentru o minte murdară.

Am zâmbit. Vulgarul este câteodată cel mai bun tratament.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

* * *

Brad îmi dă pilulele. Le iau supusă şi le bag în gură. Mă urmăreşte cum sorb din paharul cu apă pe care mi-l dăduse.

— Mă duc să dau nişte telefoane, spune. Dormi puţin, ok?

Dau din cap aprobator.

Cum pleacă din cameră, scuip pastilele în mână. Mă duc în baie şi îmi clătesc gura cu apă. Încui uşa şi mă aşez pe toaletă. Încerc să recit zecimalele lui pi. Reuşesc să le spun până la 54. E semn bun. Încep să scap de Oxetină.

Mă uit în oglindă. Mă holbez la ochii mei încercând să văd prin retină, potrivind fotoreceptor cu fotoreceptor, imaginându-mi dispunerea reţelei. Întorc capul dintr-o parte în alta, urmărind muşchii cum se tensionează şi se relaxează pe rând. Efectul ăsta e foarte greu de simulat.

Dar nu e nimic real pe faţa mea, nimic real în spatele suprafeţei. Unde este durerea, durerea ce făcea dragostea reală, durerea de a înţelege?

— Eşti în regulă, draga mea? strigă Brad, prin uşa de la baie. Mă întorc spre chiuvetă şi arunc cu apă pe faţă.

— Da, spun. Vreau să fac un duş. Vrei să aduci ceva de mâncare de la magazinul pe care l-am văzut lângă hotel?

Dă-i ceva de făcut, ca să îl linişteşti. Aud uşa camerei cum se închide, închid robinetul şi mă întorc la oglindă şi la picăturile care curg pe faţă, căutând canale printre ridurile mele.

Ca să re-creezi corpul omenesc, asta e o minune. Mintea, pe de altă parte, e o joacă. Credeţi-mă, că ştiu.

* * *

Şi eu şi Brad am explicat cu răbdare în faţa camerelor că nu, nu creasem un „copil artificial”. Nu era intenţia noastră şi nu asta făcusem. Era o modalitate de a alina durerea mamelor care suferiseră pierderea unui copil. Cine avea nevoie de Aimée, avea să ştie acest lucru.

Mergeam pe stradă şi vedeam femei care ţineau atent bebeluşi în braţe. Şi, câteodată, ştiam, fără nicio urmă de îndoială, ştiam după sunetul unui plânset, după cum se mişca o mânuţă. Mă uitam la feţele femeilor şi mă simţeam mulţumită. Credeam că îmi trecuse, că mi-am revenit din jelit. Eram gata să încep alt proiect, un proiect mai mare,

care să-mi satisfacă ambiţiile şi să arate lumii priceperea mea. Eram gata să îmi continui viaţa.

Mi-a luat patru ani să o construiesc pe Tara. Am lucrat la ea în secret, în timp ce proiectam alte păpuşele care ştiam că se vor vinde. Fizic, Tara arăta ca o fetiţă de cinci ani. Elastomerul scump şi de calitate, gelul de sinteză, îi dădeau un aer eteric şi o privire angelică. Ochii îi erau negri şi limpezi şi te puteai uita la ei toată viaţa.

Nu am terminat niciodată motoarele de mişcare ale Tarei. Dacă mă gândesc acum, a fost o binecuvântare. Ca soluţie temporară, în timpul construcţiei, am folosit un motor de expresii faciale trimis de unul din entuziaştii lui Kimberly, de la un laborator al MIT. Completat cu mult mai multe micromotoare fine decât Kimberly, îşi putea întoarce capul, clipi, încreţi nasul şi putea genera mii de expresii faciale convingătoare. Dincolo de gât era paralizată.

Dar mintea ei, of, mintea ei.

Am folosit cele mai bune procesoare cuantice şi cele mai bune matrici de stocare pentru a genera reţele neurale multistratificate, care permiteau un feedback extrem de complex. M-am aruncat în baza semantică de date de la Stanford University şi am adăugat şi propriile modificări. Programarea era incredibilă, o adevărată operă de artă. Numai modulul de date mi-a luat mai mult de şase luni.

Am învăţat-o când să zâmbească şi când să se încrunte, cum să vorbească şi cum să asculte. În fiecare noapte analizam grafurile de activare de pe nodurile reţelei neuronale şi încercam să găsesc şi să rezolv problemele, înainte ca ele să apară.

Brad nu a văzut-o niciodată pe Tara în faza de construcţie. Era prea ocupat, încercând să reducă răul şi pierderile cauzate de Aimée şi apoi, mai târziu, să împingă pe piaţă păpuşi noi. Am vrut să îl surprind. Am pus-o pe Tara într-un scaun cu rotile şi i-am zis lui Brad că era fata unui prieten. Pentru că eu am ceva treburi de făcut, ar putea el să stea cu ea de vorbă câteva ore? I-am lăsat la el în birou.

Când m-am întors, peste două ore, l-am găsit pe Brad citindu-i din *Golemul din Praga*. „Hai, a spus marele rabin Loew, deschide ochii şi vorbeşte ca un om adevărat.” Era exact ce făcea Brad, m-am gândit. Avea, pe lângă simţul umorului, şi capacitatea de a fi ironic.

— Bine, l-am întrerupt eu. Foarte amuzant. Am înţeles gluma. Deci, cât timp ţi-a luat?

A zâmbit la Tara.

— Vom termina altădată, i-a spus. Cât timp mi-a luat ca să ce?

— Ca să îţi dai seama.

— Ca să îmi dau seama ce?

— Termină cu glumele, am zis. Chiar vreau să ştiu, ce a dat-o de gol?

— A dat-o de gol? au spus Brad şi Tara în acelaşi timp.

Nimic din ce făcea sau spunea Tara nu era o surpriză pentru mine. Puteam prezice ce va face sau spune înainte de a mişca vreun deget. La urma urmei eu codasem totul din ea, ştiam exact cum se vor schimba reţelele sale neuronale la fiecare interacţiune.

Dar nimeni altcineva nu suspecta nimic. Ar fi trebuit să fiu entuziasmată. Păpuşa mea trecea cu brio un *test Turing*[1] în viaţa reală. Însă eu eram îngrozită. Algoritmii creau o iluzie, o imitaţie de inteligenţă şi nimeni nu părea să îşi dea seama. Nimănui nu părea să-i pese.

Până la urmă i-am zis lui Brad veştile, după o săptămână. După şocul iniţial, a fost încântat (aşa cum ştiam că va fi).

— Fantastic, a zis. Nu mai suntem doar o companie de jucării. Îţi dai seama ce putem face cu asta? O să devii celebră, cu adevărat faimoasă.

A continuat să tot mormăie despre potenţialele aplicaţii până a realizat calmul meu.

---

[1] E o propunere de a testa capacitatea unei maşini de a demonstra inteligenţă. Descris de Profesorul Alan Turing în 1950 se face aşa: un om se angajează într-o conversaţie cu alte două părţi, una umană şi o maşină. Dacă judecătorul nu poate face cu siguranţă diferenţa, atunci maşina a trecut testul. Se presupune că atât omul cât şi maşina încearcă să pară reale (n.trad.)

— Ce e în neregulă?

Aşa că i-am spus de Camera Chinezească.

Filosoful John Searle pusese o problemă în atenţia cercetătorilor în domeniul inteligenţei artificiale. Imaginaţi-vă, spunea el, o cameră plină cu funcţionari meticuloşi care sunt foarte buni la urmat ordine, dar vorbesc doar engleza. În cameră este livrat un flux continuu de cărţi de joc pline de simboluri ciudate. Funcţionarii trebuie să deseneze alte simboluri ciudate pe nişte cărţi goale. Pentru a face asta au nişte manuale scrise în engleză, pline de reguli, ca aceasta: „Când vezi o carte cu o singură linie verticală şerpuită, urmată de o carte cu două linii verticale şerpuite, desenează un triunghi pe o carte goală şi dă-o funcţionarului din dreapta.” Regula nu conţine absolut nimic despre semnificaţia simbolurilor.

Reiese până la urmă că acele cărţi care intră în cameră conţin întrebări în chineză şi funcţionarii, respectând acele reguli, produc răspunsuri destul de corecte în chineză. Dar din toate cele implicate în acest proces – regulile, funcţionarii, camera ca întreg, activitatea frenetică – se poate spune că că are legătură cu *înţelegerea* vreunui cuvânt chinezesc? Înlocuieşte „procesor” cu funcţionari şi „program” cu cartea de reguli şi vei vedea că testul Turing nu va dovedi niciodată nimic şi inteligenţa artificială e doar o iluzie.

Dar poţi folosi argumentul camerei Chinezeşti şi invers: înlocuieşte „neuroni” cu funcţionari şi legile fizicii ce guvernează cascada de activări umane potenţiale cu cartea de reguli; atunci cum cineva dintre noi poate spune că a „înţeles” ceva? Gândirea e doar o iluzie.

— Nu înţeleg, zice Brad. Ce vrei să spui?

Un moment mai târziu, realizez că exact asta mă aşteptam să spună.

— Brad, spun privindu-l în ochi, dornic să îl fac să înţeleagă. Mi-e frică. Dacă noi toţi suntem ca Tara? Dacă, îi spun luptându-mă cu cuvintele, zi de zi noi doar urmăm un algoritm? Dacă creierul nostru doar caută semnale de la alte semnale? Dacă nu gândim deloc? Dacă şi ce îţi spun

acum nu e decât un răspuns predeterminat, rezultatul unei fizici iraţionale?

— Elena, spune Brad, laşi filosofia să taie calea realităţii.

Am nevoie de somn, mă gândesc, în timp ce mă simt fără speranţă.

— Cred că ai nevoie de somn, zice Brad.

* * *

Îi dau banii fetei în timp ce îmi dă cafeaua. Mă uit atent la ea. E aşa de obosită şi plictisită încât mă face şi pe mine să mă simt la fel.

Am nevoie de o vacanţă.

— Am nevoie de o vacanţă, spune ea oftând exagerat.

Intru în sediu şi trec pe lângă recepţionera din hol. *Bună dimineaţa Elena. Spune ceva diferit.* Scrâşnesc din dinţi. *Te rog.*

— Bună dimineaţa, Elena, îmi zice zâmbitoare.

Mă opresc lângă biroul lui Odgen. E inginerul care se ocupă de structuri. *Vremea, meciul de aseară, Brad.*

Mă vede şi se ridică.

— Ce vreme bună avem, nu? îşi şterge sudoarea de pe frunte şi-mi zâmbeşte.

Face jogging până la muncă.

— Ai văzut meciul aseară? Cea mai bună lovitură pe care am văzut-o în ultimii zece ani. Incredibil. Hei, Brad încă nu a ajuns?

Faţa lui e în aşteptare, ca eu să respect scenariul, rutinele confortabile ale vieţii.

Algoritmii lucrează pe cursul lor determinat şi gândurile, înşiruite unul după altul, la fel de mecanice şi predictibile ca orbitele planetelor.

Nici de ceasornicar nu era nevoie, îl suplinea ceasul însuşi. Alerg în birou şi închid uşa în urma mea, ignorând expresia de pe faţa lui Odgen. Pornesc computerul şi încep să şterg fişiere.

— Hello, spune Tara, ce facem astăzi?

O închid aşa de repede că îmi rup o unghie de comutator. Îi smulg din priză încărcătorul. Încep să lucrez

cu şurubelniţa şi nişte cleşti. După o vreme, iau un ciocan. Ucideam?

Brad năvăleşte pe uşă.

— Ce faci?

Mă uit la el cu ciocanul poziţionat pentru o nouă lovitură. Vroiam să îi spun despre durere, despre teroarea care cască un abis în jurul meu. Însă mă uit în ochii lui şi nu pot găsi ceea ce vroiam să văd. Nu văd că înţelege.

Ciocanul coboară cu putere.

* * *

Brad a încercat să discute raţional cu mine înainte de a mă interna.

— E doar o obsesie, spune el. Întotdeauna oamenii şi-au asociat mintea cu tehnologia momentului. Când credeau în spirite şi vrăjitoare, credeau că au un omuleţ în creier. Când au dat de chestiile mecanice şi pianine automate spuneau că mintea e un motor. Au apărut telegrafe şi telefoane şi atunci creierul era o reţea de sârme. Acum tu crezi că avem în cap un computer. Termină cu asta. Este doar o iluzie.

Problema era că ştiam că asta avea să spună.

— E din cauză că suntem căsătoriţi de atâta timp, a ţipat el. De aia crezi că mă cunoşti aşa de bine.

Ştiam că şi asta o să spună.

— Alergi în cercuri, a spus, cu voce speriată. Te învârti în jurul minţii tale.

Deci mai erau şi erori în algoritmul meu. Erori la PENTRU şi DE CE.

— Întoarce-te la mine. Te iubesc.

Ce altceva putea să spună?

* * *

În sfârşit singură în baia de la hotel. Privirea îmi coboară la mâini, la venele de sub piele. Apăs şi îmi simt pulsul. Îngenunchez. Mă rog? Carne, oase şi programare bună.

Genunchii mă dor de la podeaua băii. Durerea e reală, cred. Nu e un algoritm pentru durere. Mă uit la încheieturile

mele şi mă uimesc cicatricile. Totul e aşa de familiar, ca şi cum am mai făcut asta. Cicatricile orizontale, urâte şi roz ca nişte viermi mă ceartă parcă pentru că am dat greş. Erori sau bug-uri în programare.

Îmi reamintesc noaptea aia: sânge peste tot, alarma care ţipa, dr. West şi asistentele care mă ţineau în timp ce îmi bandajau încheieturile şi Brad holbându-se la mine cu faţa distorsionată de o durere de nedescris.

Ar fi trebuit să mă descurc mai bine. Arterele sunt ascunse adânc, protejate de oase. Tăieturile trebuie să fie făcute vertical dacă vrei cu adevărat. Ăsta e algoritmul corect. Există o reţetă pentru orice. De data asta am să o fac bine. Durează o vreme, dar până la urmă încep să devin somnoroasă.

Sunt fericită. Durerea *este* reală.

* * *

Deschid uşa camerei mele şi aprind lumina. Lumina o activează pe Laura care stă pe şifonier. E cea pe care o foloseam pentru demonstraţii. E cam prăfuită şi hainele sunt cam vechi. Capul ei se întoarce şi îmi urmăreşte mişcările.

Mă întorc. Brad stă nemişcat, dar lacrimile îi curg pe faţă. A plâns încet tot drumul cât a condus de la Salem până acasă.

Vocea recepţionerului mi se învârte în cap. „Puteam spune imediat că ceva e în neregulă. S-a mai întâmplat şi înainte aici. Nu părea să se simtă bine la micul dejun şi când v-aţi întors parcă era în altă lume.

Când am auzit apa curgând aşa de mult m-am repezit imediat pe scări."

Deci eram destul de previzibilă.

Mă uit la Brad şi cred că îl doare foarte tare. Cred din toată inima. Dar nu simt nimic. Este o mare între noi, aşa de întinsă încât nu-i mai pot simţi durerea. Şi nici el pe a mea.

Dar algoritmii mei încă funcţionează. Scanez pentru a găsi propoziţia potrivită.

— Te iubesc.

Nu spune nimic. Ridică din umeri, o singură dată.

Mă uit în spate. Ecourile vocii mele se lovesc de pereţii casei goale. Receptorii de sunet ai Laurei aşa vechi cum sunt, aud sunetele. Semnalul circulă prin cascadele de subrutine IF. Apare comanda DO în timp ce se face şi o scanare a bazei de date. Motoraşele pornesc şi e activat sintetizatorul vocal.

— Şi eu te iubesc, spune Laura.

————————————

Restul zilelor

George Lazăr

Poarta blindată în faţa căreia Nelson aştepta de mai bine de jumătate de oră era pur şi simplu uriaşă. Măsura mai mult de şase metri înălţime, cam tot atât cât şi zidul de deasupra căruia se iţeau rotocoale de sârmă ghimpată, care înconjurau perimetrul clinicii. Începuse să-şi piardă răbdarea şi, cu toate că nu se zărea nimeni, avea sentimentul că este cercetat, probabil, de ochi şi senzori electronici, plasaţi discret. Părea mai mult intrarea unei baze militare decât a unei clinici medicale private.

Poarta lunecă cu viteză în dreapta, mult prea uşor pentru aparenta ei masivitate, fără să producă niciun zgomot. Păşi încordat dincolo de ea.

— Domnul Nelson? Întrebarea sună liniştitor, iar vocea uşor piţigăiată îl destinse. Aparţinea unui bărbat, nu prea înalt, gras, cu faţa rotundă, aproape lipită de trup prin două cute mari de grăsime, aflate într-o perpetuă mişcare, din cauza fălcilor puternice care mestecau ceva, probabil chewing-gum.

— Toţi de pe aici îmi spun Piggy, chicoti în timp ce-i întinse o mână grăsulie şi umedă, ce ieşea din mâneca salopetei verzui cu care era îmbrăcat. Pe piept, deasupra inimii, îi atârna o tăbliţă dreptunghiulară albă, pe care era scris cu litere minuscule „Supraveghetor şef”, urmate de un cod de bare sub care se mai distingea ceva, probabil un număr.

— Nu prea aveţi a vă teme de hoţi pe aici, rosti Nelson, cercetând încruntat împrejurimile şi poarta blindată care tocmai se închisese.

Perimetrul îngrădit părea foarte mare. Era acoperit cu o reţea de alei înguste, albe şi strălucitor de curate. Între alei, se afla gazon tuns mărunt şi uniform.

Clădirile, de asemenea albe, erau grupate către centrul perimetrului, dispuse geometric, în şiruri regulate, delimitate de garduri vii, din arbuşti de mărime mijlocie.

— Hi, hi, chicoti din nou Piggy, sunteţi prima persoană care pătrunde aici ca vizitator. Cei mai mulţi rămân aici până la capătul vieţii. De fapt, toţi. Nu ştiu cum de v-a dat şeful cel mare autorizaţia să intraţi în clinică. Veţi scrie despre ea în ziare? Mira-m-aş, locul ăsta are secretele cele mai bine păzite de când e lumea. Dar mai ştii ce-i în capetele şefilor? S-o fi răzgândit, asta e! Sau poate nu…

Nelson nu spuse nimic. Şeful clinicii avea planuri politice ambiţioase. Asta fusese şansa lui de a pătrunde în clinică. De mai bine de un an, implicase o întreagă echipă de investigaţii a ziarului la care lucra pentru a cerceta trecutul unui singur om. A celui ce-i putea da autorizaţia de vizitare. Găsiseră ceva, nu-şi mai amintea precis ce anume, un fleac aproape obişnuit, dar suficient să facă una cu pământul o viitoare carieră politică. Societatea fusese mereu la fel, taxase aspru pe oricine nu-i prezentase o mască impecabilă. Aşa se putuse negocia. Sub ameninţarea că-i publică trecutul, şeful cel mare cedase, şi-i permisese să viziteze clinica. Doar el singur. Fără fotoreporter, fără niciun fel de înregistrări. Articolul urma să-l scrie tot în clinică şi trebuia citit întâi de şef. Eventual cenzurat.

— Nu trebuie făcută, în niciun caz, prea multă vâlvă. O să poţi scrie câte ceva, chiar să publici, dar numai după ce văd şi eu. Nu înregistrezi nimic, de-altfel o să avem noi grijă de asta. Ce o să mai scrii după ce pleci de aici, te priveşte, pot să dezmint sau să te dau în judecată oricând. Astea sunt condiţiile, indiferent ce-ai face. Pricepi? îi mai spuse după care, cu un gest neglijent al mâinii, îl dăduse afară din birou, ca pe o gânganie sâcâitoare.

— Ce-aţi dori să vedeţi mai întâi, domnule Nelson?

Se opriseră la intersecţia câtorva alei care duceau spre pavilioane. Cercetă nehotărât clădirile.

— Să începem de acolo – arătă la întâmplare cu mâna o clădire ceva mai depărtată de celelalte, lipsită de arbuştii ce înconjurau alte pavilioane.

Grăsanul ezită o clipă, apoi spuse:

— Nu, acolo nu putem merge.

— Directorul mi-a spus că pot să vizitez tot, rosti apăsat privindu-şi însoţitorul drept în ochi. Nu ţi-a comunicat asta şi dumitale?

Piggy clipi des, plecă privirea şi scoase anevoie un mic radiotelefon din buzunarul pantalonilor. Îl porni şi murmură ceva neinteligibil în microfon. Ascultă atent răspunsul, încetă chiar să-şi mestece guma, iar faţa îi căpătă o expresie atentă şi preocupată. Dădu din cap de câteva ori, semn că a priceput, după care strecură minusculul aparat la loc în buzunar.

Trăsăturile i se destinseră, chipul îi exprimă din nou nepăsare; reîncepu să-şi mestece guma.

— Mă rog, dacă aşa a spus… Dar v-aş propune să-l lăsăm mai pe la urmă. Aş zice să începem cu ăsta – îi arătă o clădire mult mai înaltă decât celelalte – înăuntru se află Voluptoasa Afrodita. Nu-i chiar numele ei. Chestiile astea sunt secrete, înţelegeţi, chiar nu pot să vi le spun. Noi i-am botezat pe toţi pacienţii cu câte un nume de împrumut pe care-l poartă atât timp cât stau la noi. Ei – arată din mers către pavilionul către care tocmai se îndreptau – îi mai spunem şi Dita, e mai scurt, iar cazul este unul din cele mai interesante.

— Ce vrei să spui prin: „atât timp cât stau la noi”? Pleacă vreodată? A plecat vreunul?

Piggy îşi înfundă mâinile în buzunarele bluzonului care, astfel umflate, dădură o dimensiune de-a dreptul grotescă pântecelui său.

— Nu, până în prezent n-a plecat nimeni, din câte ştiu. Şi ştiu, chicoti, sunt aici chiar de când s-a înfiinţat clinica. Pacienţii sunt trataţi cât se poate de bine, conform ultimelor descoperiri din medicină, uneori chiar şi mai mult, adică li se administrează tratamente experimentale. Se merge pe principiul de a-i împiedica să-şi facă rău lor sau

altora. Şi de a le fi cât mai bine cu putinţă. Dar de plecat, n-a plecat vreunul. Însă şansa de a se face bine există, însă, cel puţin teoretic.

Clădirea era cochetă. Ferestrele aveau perdele delicate şi ghivece cu flori pe pervazuri. Terenul din jur, îngrădit de liziera de arbuşti, era presărat cu scaune pliante şi măsuţe în mijlocul cărora erau înfipte umbreluţe viu colorate. Pe scaune, sub umbrele, la adăpost de razele fierbinţi ale Soarelui stăteau mai mulţi bărbaţi goi sau foarte sumar îmbrăcaţi. Nu discutau între ei, ci pur şi simplu stăteau nemişcaţi, cu privirile pierdute, visătoare. Niciunul nu păru să le remarce trecerea.

— Ăştia ce boală au? Oricum, normali nu par, spuse Nelson.

— Nu sunt pacienţii noştri, îl informă grăsanul şi chicoti iar. Sunt bărbaţii Ditei.

Nelson observă că însoţitorul său mesteca mai arbitrar guma. Stropi mici de salivă îi curgeau pe la colţurile gurii. Urcară câteva trepte tăiate în marmură albă. Uşile din sticlă fumurie se retraseră cu un fâsâit din calea lor când intrară.

Întreaga suprafaţă a parterului clădirii era ocupată de o cameră unică în centrul căreia se afla un pat imens pe care stătea tolănită o femeie goală. Mai mulţi bărbaţi o sărutau peste tot în timp ce unul făcea dragoste cu ea. Acesta îşi încordă brusc trupul şi tresări convulsiv de câteva ori, cu faţa şi ochii întredeschişi exprimând o plăcere fără margini. După mai puţin de un minut plecă fruntea, părăsi patul şi apoi încăperea. Imediat un alt bărbat îi luă locul.

— Are aproape o sută de bărbaţi femeia asta, rupse tăcerea Piggy. Iar treaba lor este să o muncească zi şi noapte, cu schimbul.

— Vrei să spui că ea face dragoste întruna?

— De vreo patru ani de când a fost adusă aici, n-a stat o clipă. Vine dintr-o familie foarte bogată ai cărei membri, ca să nu-şi împrăştie averea, s-au tot căsătorit între ei. Dita e ultimul lor vlăstar, un soi de accident genetic.

Nelson nu avu niciun moment impresia că asistă la o scenă porno. Felul în care femeia făcea dragoste dezvăluia

ceva mult mai profund, ca un fel de furie mută. Nu era nimic erotic între ea şi bărbaţi.

— Cum de a ajuns tocmai la voi?

— Păi cât a stat afară, cu familia, a scandalizat întreaga ei societate prin numărul mare al amanţilor şi prin faptul că-şi găsea cele mai năstruşnice locuri unde să se împerecheze. Probabil că ai ei ar fi ţinut-o şi aşa, dar, după ce i-au murit primii trei soţi, ne-au expediat-o nouă, a fost mai simplu decât să încerce iar să muşamalizeze totul. Sau mai ieftin, deşi în mod cert aici nu este o clinică pentru orice buzunar.

— Ea i-a ucis?

— Asta nu-i prea clar nici în ziua de azi. Cert este că inşii sfârşeau de epuizare, cel puţin asta a reieşit la necropsii. De altfel toţi bărbaţii de aici sunt schimbaţi din trei în trei luni, altfel nu ar rezista. Şi aşa îi mai ţinem noi încă o lună, până se mai întremează.

— Dar cum îi adunaţi? Şi, mai ales, de ce fac asta?

— V-am mai spus, domnule Nelson, familia ei e foarte bogată. Sunt pur şi simplu bine plătiţi. În plus, se pare că le place, Dita îi atrage ca un drog. Unii au spus, înainte de a pleca de aici, că nu au trăit voluptate mai mare. De altfel trebuie să-i luăm cu forţa după ce le expiră termenul. Evident, semnează un angajament, când pleacă, să nu dezvăluie nimic. Pentru mai multă siguranţă urmează şi un tratament hipnotic. Hop, nu ştiu dacă ar fi trebuit să vă spun şi asta…

— Şi zici că nu se opreşte absolut niciodată? Nu doarme, nu mănâncă, nu iese şi ea la plimbare? Nu-şi face niciodată nevoile?

Se apropiară de pat. Nelson izbuti să vadă, pentru câteva clipe, faţa femeii înainte de a fi din nou acoperită de bărbaţii ce o înconjurau. Era foarte frumoasă; din buzele uşor întredeschise ieşeau gemete şi oftaturi de plăcere ce produceau o încântare vizibilă bărbaţilor ce o înconjurau.

— Înainte de a fi adusă în acest pavilion, Dita a fost intens studiată de medicii noştri. Adormită, bineînţeles, altfel n-ar fi fost posibil. Se pare că în loc de uter are un fel

de stomac, o malformaţie genetică. Cu spermă, cu asta se hrăneşte! Nici cei care cercetat-o nu s-au prea lămurit cum stau lucrurile, n-au avut decât vreo două ore la dispoziţie. Lipsită de alimentul ei preferat se zbârceşte şi slăbeşte văzând cu ochii. În schimb, cât timp are bărbaţi, nu îmbătrâneşte nici măcar o secundă, deşi nu e niciodată altfel decât acum, adică semilucidă. E fericită aici, chiar dacă intelectul nu-l are mai dezvoltat decât un pui de pisică.

Nelson începuse să se excite. Înţelese că, nu atât scena la care asista era motivul, ci parfumul care umplea încăperea. Un parfum greu, insinuant, dar plăcut, emanat de trupul femeii. Asemeni parfumului cu care o floare atrage albinele.

Grăsanul îl cercetă îngrijorat.

— Să plecăm de aici, poate deveni periculos, îi şopti.

Îşi urmă năucit însoţitorul, fără să-i pese încotro se îndreaptă. Parfumul persista, vag, în jurul clădirii. Excitarea şi euforia care îl cuprinseseră nu îl părăsiseră complet când ajunseră la o altă clădire, mică dar foarte solid construită, în care intrară după ce Piggy deschise, cu efort, uşa grea, din metal.

— Aici stă Jack Vârcolacul, rosti Piggy gâfâind în urma efortului. Îşi şterse cu mâneca transpiraţia abundentă de pe faţă. În încăpere era întuneric, dar grăsanul se mişcă abil către un mic tablou electric, aflat lângă intrare şi apăsă un întrerupător. Luminată, camera arăta foarte mică. Aproape toată era ocupată de o cutie dreptunghiulară, din metal, aparent fără nicio deschizătură. Patru coloane groase din metal o susţineau la capete. Un mănunchi gros de fire şi tuburi ieşea din fundul cutiei şi dispărea în podea.

— Înăuntru se află Jack Vârcolacul. E celebru, printre noi vreau să zic. Se află numai de câteva luni în clinică. Lada asta e singura modalitate de a-l păstra teafăr deşi, după câte a păţit, numai teafăr nu e!

Nelson cerceta gânditor cutia. Mângâie metalul rece şi îl ciocăni. Bătu uşor şi în partea de deasupra care scoase un

sunet înfundat. Simţi, pe mână, o tremurătură vagă, ca de la un câmp electric.

— De ce-l ţineţi băgat aici? Ziaristul se opri în faţa lui Piggy şi îşi încrucişă mâinile la piept.

— Ca să nu se afunde în pământ. Are şi Jack mica lui istorioară. Era vagabond sau cam aşa ceva. Pe atunci era lucid. Până când, ziua în amiaza mare, sub privirile mai multor trecători, pe o stradă circulată, a început să se afunde în asfalt. A ţipat, a dat din mâini, s-a zbătut, a făcut zarvă. Până a sosit Poliţia, el dispăruse deja lăsând o gaură în urmă. L-au scos lucrătorii de la serviciul de salubritate, inconştient, de la vreo zece metri sub pământ. L-au dus la spital, dar când şi-a revenit, le-a perforat şi lor planşeele la vreo trei nivele până şi-a pierdut cunoştinţa. Atunci ni l-au adus nouă. Am avut câte ceva de furcă până i-am amenajat camera asta şi accesoriile. A trebuit să-l ţinem sub sedative.

Grăsanul îşi însoţise explicaţiile cu gesturi largi. Îşi scoase guma din gură şi o lipi de una din coloanele metalice de susţinere. Nelson zâmbi ironic.

— Chiar te aştepţi să cred una ca asta? Îmi arăţi o cutie şi-mi spui că în ea se află un soi de hocus-pocus care cântăreşte tone şi sparge strada! Uite – scoase din buzunar o cutie de chibrituri – aici se află un orăşel în miniatură, ce zici, mă crezi? Trase sertăraşul cutiei şi luă încruntat un chibrit; îl aprinse şi când arse până la jumătate suflă delicat şi stinse flăcăruia.

— Desfă lada, vreau să arunc o privire şi pe urmă mai stăm de vorbă.

— Domnule, incinta nu a fost desfăcută de când l-au pus înăuntru! Întregul sistem împreună cu amortizoarele – bătu cu palma în stâlpul de care îşi lipise guma – au fost prevăzute pentru situaţii accidentale.

Noi nu avem alte informaţii din interior decât ceea ce ne vine zilnic pe aici, spuse alarmat şi lovi cu piciorul în mănunchiul de fire şi tuburi. Tot pe aici îl hrănim. Uneori discutăm cu el.

— Discutaţi? Cum adică?

— Sunt microfoane şi în cutie, putem încerca dacă vreţi.

Fără să mai aştepte răspunsul, Piggy apăsă un buton de pe tabloul electric. Un difuzor invizibil transmise sunetul scos de o respiraţie regulată.

— Jackie, sunt eu, Piggy. Mă auzi? rosti grăsanul.

Difuzorul transmise câteva mormăieli neinteligibile.

— Avem vizitatori, Jack, spune câteva cuvinte pentru oaspetele nostru.

Însă difuzorul amuţi şi, oricât încercă grăsanul să provoace o discuţie, nu obţinu niciun alt rezultat.

— Nu-i prea comunicativ. Medicii care se ocupă de cazul lui, după câteva luni, abia au adunat vreo sută de cuvinte rostite de Jack. Au ajuns la concluzia că e destul de teafăr, psihic vorbind, dar a căpătat un soi de fobie pentru tot ce înseamnă spaţiu deschis. Nu suportă nici măcar ceea ce-i sugerează asta, de pildă conversaţiile venite, evident, din afara cutiei lui. La început, ca să-l facă să vorbească, îl ameninţau că-i deschid sălaşul, însă, după ce s-a convins că n-avem de gând să facem asta, a încetat aproape complet să mai răspundă.

— Deschide-o, rosti încet, dar ferm, ziaristul.

— Cum… Nu se poate, v-am spus doar. Ochii supraveghetorului părură că ies din orbite.

— Directorul mi-a spus că pot să văd orice. Sau ai uitat? Nelson îi scoase, cu o mişcare precisă, radiotelefonul din buzunar şi i-l puse în palmă.

— Poftim, întreabă-l. Cere-i aprobarea. Dar să nu vii la mine cu poveşti de astea de adormit copiii, îi spuse tăios, mulţumit că-şi poate lua revanşa pentru episodul de la clădirea Ditei care încă nu-i ieşise din minte. După ce se înfruntară din priviri câteva momente, Piggy ridică încet aparatul şi, din nou, şopti ceva neinteligibil. Ascultă atent după care spuse:

— Cum doriţi. Îl vom ridica, dar nu ne asumăm niciun fel de răspundere pentru ce va urma. Dacă ţineţi aşa mult să-l vedeţi, rămâneţi pe lângă cutie. Eu am să comand de aici ridicarea capacului, rosti şi se trase cât mai aproape de uşă, lângă tabloul electric.

Apăsă câteva butoane; partea superioară a cutiei se detaşă cu un pocnet înfundat şi se ridică încet, fără zgomot. Pentru Nelson, clipele care urmară se derulară ca o succesiune fulgerătoare de imagini. Zări întins în cutie un bărbat costeliv, mărunt, cu părul şi unghiile neobişnuit de lungi. Acesta deschise ochii şi clipi nedumerit de câteva ori. Când realiză ce se întâmplase, faţa i se crispă, cuprinsă de o nesfârşită groază. Scoase un urlet prelung, animalic, care stârni ecouri între pereţii metalici. Muşchii slabi i se încordară nefiresc, asemenea unor funii, iar firele şi tuburile care-i intrau în braţe se rupseră şi şfichiuiră în toate părţile.

Totul începu să se cutremure. Pistoanele ce susţineau cutia începură să se retragă, însă, după câteva secunde, se încovoiară şi începură să se afunde în podea. Pereţii metalici ai încăperii crăpară cu pârâituri prelungi în câteva locuri.

Ziaristul îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli pe podea. Se ciocni cu capul de un perete şi îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni, se afla întins pe gazonul din exteriorul pavilionului. Gemu, îşi duse o mână la ceafă şi îşi masă uşor zona lovită. Capul îl durea groaznic. Piggy îi întinse o pilulă.

— Luaţi asta, o să vă simţiţi mai bine. Am reuşit să închid la timp capacul, înainte ca Jack să dărâme totul. Câte ceva tot a stricat – îi arătă fisurile apărute pe clădire. Poate de acum se va dovedi mai receptiv la ameninţarea cu deschisul cutiei.

Grăsanul nu părea să-i poarte pică pentru felul în care îi vorbise. Începuse să-i devină aproape simpatic, îl ajută să se ridice şi să facă vreo câţiva paşi în timp ce sporovăia fără oprire.

— Nu ştie nimeni cum face ca să-şi mărească greutatea, dar cei care cercetează cazul sunt de părere că ar fi posibil să ajungă în centrul Pământului, dacă ar fi lăsat liber. Cu condiţia să fie conştient, bineînţeles. Cât timp nu e lucid, are greutatea obişnuită, cum o avea până a fi adus aici. Se pare că fenomenul apare dacă îi este teamă. Prima oară, când a găurit strada, era să fie călcat de o maşină, deşi mai mulţi martori susţin că el s-a aruncat în faţă, ca şi cum ar fi

vrut să se sinucidă. Dar cine are grijă de destinul lui n-a lăsat să se întâmple asta. Nelson găsi puterea să mai arunce o întrebare.

— Cine plăteşte pentru el? Vreau să zic pentru toate astea, costă ceva, nu?

— Ohoho, costă, nu glumă. Jack e un fel de bursier. Şi nu e singurul. Mai sunt cazuri pe care clinica noastră le preia, chiar dacă nu au în spate vreun sponsor. Raţiunea e că, dacă în viitor apare vreun caz similar, să fim pregătiţi să-l tratăm, dacă este posibil, dar mai ales să-l cazăm. Umblă vorba că ar fi rost şi de niscai bani federali, îi şopti complice, dar asta n-o ştiţi de la mine.

Efectul pastilei începu să se facă simţit şi durerea de cap se transformă într-o apăsare uşoară după care dispăru cu totul. Se lăsă condus de Piggy către alt pavilion.

Ajunseră în faţa unei clădiri de mărimea unei case obişnuite, cu aspect prietenos, mai puţin ferestrele, complet neobişnuite: foarte mari, rotunde, câte două pentru fiecare perete, înzestrate cu un sistem de deschidere asemănător cu obturatorul unui aparat fotografic, înconjurau clădirea cam la jumătate din înălţimea ei. Nu se zărea nimic asemănător unei uşi.

Se opriră la vreo douăzeci de metri de casă, în dreptul unei dungi roşii trasate pe aleea de acces. Grăsanul scoase o altă lamă de chewing-gum, îi desfăcu preocupat ambalajul şi o azvârli în gură.

— Să nu vă speriaţi de reşedinţa lui Aviatic Tom. Efectul începe imediat după linia roşie.

Linia se întindea şi pe gazon, descriind un contur complicat, cu multe sinuozităţi, semănând cu un cerc foarte neregulat. Grăsanul mototoli staniolul în care se aflase guma de mestecat, făcu un ghemotoc şi-l trimise, cu un bobârnac, dincolo de linia roşie. Cocoloşul căpătă o pantă ascendentă şi se opri undeva deasupra clădirii.

Trecură linia. Pe măsură ce înaintau, Nelson simţi că se înalţă uşor în aer ca şi cum s-ar fi deplasat pe o cărare invizibilă. Însoţitorul său, deloc tulburat, o luase deja cu câţiva paşi înainte, mergând absolut firesc. Îl urmă cu o

strângere de inimă. Când înălţimea deveni mai mare de un metru, simţi un gol în stomac când privi în jos. Nu avu niciun moment vreo senzaţie de plutire sau de pierdere a greutăţii. Se opriră în dreptul uneia din ferestrele circulare care se deschise cu un fâşâit.

— Salut, Tom, strigă Piggy în timp ce intrară. Lui Nelson îi trebuiră câteva secunde ca să priceapă cui se adresase însoţitorul său.

— Bine aţi venit! El este unul nou?

Vocea venea de undeva de sus, unde de obicei se află tavanul. Dându-şi capul pe spate, ziaristul văzu un bărbat, foarte înalt, tolănit comod într-unul din fotoliile aflate în faţa unei măsuţe. Pe măsuţă aburea o ceaşcă în care se afla un lichid, după toate probabilităţile, cafea. Uluit, Nelson se lipi în mod reflex de unul din pereţii apropiaţi, speriat ca nu cumva toate cele aflate în tavan să-i pice în cap.

— Nu vă fie teamă în interiorul casei, Aviatic Tom poate controla Efectul după dorinţă, îl linişti Piggy care îi remarcase gestul. Bărbatul cel înalt se ridică din fotoliu, îşi încheie sacoul în carouri cu care era îmbrăcat, după care păşi tacticos pe tavan până ce ajunse la unul din pereţi. La fel de firesc, păşi pe perete, apoi pe podea până ce ajunse în dreptul lor. În toată această deplasare nu-şi pierduse niciun moment poziţia verticală. Strânse mâna lui Piggy apoi i-o întinse ziaristului care, la rândul său, i-o strânse.

— Dumnealui este de la un ziar, vrea să scrie despre ce vede pe aici, făcu Piggy prezentările. E bine să ştiţi, domnule Nelson, că Tom nu este..., adaugă şi făcu un gest semnificativ, ciocănindu-şi tâmpla cu degetul arătător. Se află aici de bunăvoie, prin forţa lucrurilor, fiind silit să urmeze un tratament.

— Mda, n-ar fi rău să apar la ziar, rosti Tom eliberând mâna lui Nelson. Dintotdeauna mi-am dorit ca ea sa afle că nu sunt un oarecare. Dar vai, cât sunt de nepoliticos, luaţi loc – le arătă fotoliile şi măsuţa din tavan. Vă pot oferi cafea sau, poate, o răcoritoare.

— Mai bine nu, mârâi Nelson. Putem sta de vorbă şi aici.

— Nu se poate, insist. Veniţi, nu vă fie frică. Şi mie mi-a fost destul de greu la început, când s-a făcut simţit Efectul, îl încurajă Tom, după care fără să mai aştepte vreun răspuns, porni pe acelaşi drum pe care venise.

Grăsanul porni şi el, păşind firesc pe perete apoi pe tavan după care se aşeză comod, picior peste picior, într-unul din fotolii. Nelson îi urmă, se aşeză şi el într-un fotoliu liber, dar se prinse zdravăn de braţele acestuia, pentru eventualitatea că ar putea să cadă.

Remarcă inutilitatea gestului, dar simţi totodată o vagă ameţeală datorată percepţiilor conştientului, neobişnuit cu această lume cu susul în jos. Fizic, nu remarcă senzaţii diferite de verticalitatea firească.

Fără să mai întrebe, Tom le aduse ceşcuţe şi pahare înalte, pe care le scoase dintr-un dulăpior aflat într-un colţ al tavanului, şi turnă, pe rând, cafea şi limonadă din recipientele aflate pe măsuţă.

— Vă rog să mă scuzaţi, alcool nu am, nu beau niciodată. Dacă mă ameţesc, iese un întreg balamuc, le spuse zâmbitor, după care se aşeză şi el într-un fotoliu.

Nelson bău puţină limonadă, puse paharul la loc pe măsuţă şi urmări atent cei câţiva stropi care săriseră pe suprafaţa lucioasă.

— Când aţi simţit prima oară fenomenul ăsta, sau cum îi spuneţi, Efectul?

— Oh, am descoperit că deţin Efectul acum şase ani şi ceva. Era o zi frumoasă, de vară, spuse melancolic. Trebuia să mă însor şi, de bucurie, îmi venea să zbor. Şi chiar m-am înălţat la cer, acolo, în biserică, de faţă cu toată lumea.

Sorbi puţin din ceşcuţa lui. Constată că nu mai are cafea, se ridică şi dispăru după o perdea de muşama de unde reveni îndată cu o cafetieră pe jumătate plină. În timp ce-şi turnă, le spuse cu nostalgie:

— Bineînţeles, ea nici nu a mai vrut să audă de mine. Mi-a azvârlit în faţă, când ne-am despărţit, că-s posedat de diavol şi altele din astea. Am venit direct aici, unde aflasem că tratează şi cazuri mai speciale. Nu, nu mai ştiu nimic din lumea de afară şi, mai ales ce s-a întâmplat cu ea. Iar ei –

arătă cu bărbia către supraveghetor – nu vor să-mi spună nimic. O să mă ajutaţi, nu-i aşa, cu ziarul dumneavoastră. Aş vrea foarte mult să afle că încă o mai iubesc, şopti.

— Nu-ţi spunem nimic pentru binele tău, Tom, rosti grăsanul care nu se amestecase până atunci în discuţie. Te-ar tulbura, indiferent ce ai afla, crede-mă, iar noi nu dorim asta. Mai ai puţin de stat aici, doar ştii cât se străduiesc medicii cu tine.

Ziaristul simţi mâna lui Piggy strângându-i braţul. Îl privi cu coada ochiului.

Grăsanul se ridică în picioare, îngrijorat şi-i făcu semn să facă la fel.

— Ştiu eu ce-i cu medicii voştri, l-am auzit clar pe unul din ei vorbind despre armată. Numai că eu nu vreau să devin cobaiul nimănui. Nu-mi pasă dacă pot fi folosit în apărarea naţională, vindecaţi-mă sau lăsaţi-mă să plec, pricepi? M-am săturat, m-am săturat, strigă şi îşi prinse capul în palme.

— Să plecăm de-aici, cred că îl apucă pandaliile, şopti Piggy.

Începură retragerea. Grăsanul, cu faţa către Tom, făcea gesturi liniştitoare cu mâinile în timp ce mergea de-a îndărătelea.

— Tom, Tom, nu-i nicio problemă. E o chestiune de timp. Mai ai puţină răbdare, totul va fi bine.

— Asta-mi spuneţi mereu! Nu mai am răbdare, strigă şi se ridică în picioare. Vreau să plec imediat de aici!

Unul din fotolii tremură puţin după care porni vertiginos către podeaua de care se izbi cu o bufnitură. Lichidul din ceşcuţe şi pahare începu să curgă ţârâit, urmat imediat de recipiente care se loviră de podea şi se sparseră cu zgomot în cioburi mărunte. Nelson şi supraveghetorul ajunseră la fereastra prin care intraseră şi, după ce aceasta se deschise, trecură prin ea în mare grabă, încercând să se îndepărteze cât mai mult. Când mai aveau cam jumătate de metru până la pământ căzură amândoi. Agil, grăsanul pică în picioare. Nelson, surprins, se rostogoli de câteva ori.

Piggy îl ajută să se ridice şi să-şi scuture hainele de cele câteva fire de iarbă agăţate în căzătură.

— Aşa este de fiecare dată când se înfurie. Dinspre casa pe care tocmai o părăsiseră se auzeau bufnituri şi zgomote de obiecte ce se spărgeau.

— Nu-l puteţi vindeca? Vorbea ceva de armată…

— Bineînţeles că interesează în cel mai înalt grad armata, ca mai toate cazurile de aici. Militarii sunt printre sponsorii principali, dar nici asta n-o ştiţi de la mine. Cât despre vindecat, cum vă închipuiţi că am putea face asta când habar n-avem ce are?! Nu este vorba de levitaţie, în mod sigur. Obiectele din raza sa de acţiune îşi păstrează greutatea. Le schimbă doar planul în care se deplasează ele firesc, chiar dacă e vorba de o muscă sau de un tanc. Noi am încercat tot ce ne-a dat prin cap, de la neutralizatoare de câmp până la bile de fontă cu care să-l lestăm. Dar nu s-a schimbat nimic. Spunea că vrea să plece. Unde să plece, doar l-aţi auzit, el a venit la noi.

— Poate să dirijeze chestia asta, Efectul?

— S-a ajuns la concluzia că o face subconştient, asemănător cu modul în care respirăm, fiziologic vorbind. Când, însă, este furios sau se îmbată, nu mai poate păstra controlul Efectului nici măcar pentru el însuşi. Sper să nu-şi fi rupt nimic, adăugă privind îngrijorat către clădirea pe care tocmai o părăsiseră. V-aş propune să o vizităm şi pe Lula Cameleon. E la doi paşi de-aici – îi arătă o clădire din apropiere.

— Asta ce mai e, vreo făptură care îşi schimbă culoarea?

— Cel ce a adus-o la noi, acum vreo doi ani, susţine că Lula era o negresă frumuşică. Nimic nu poate fi sigur, evident. A fost prinsă de omul nostru care, întâmplător, asistase la ritualurile unui trib african. Lula era chiar vrăjitoarea lor.

— Cum adică aţi prins-o? Spuneai că e o fiinţă umană.

Grăsanul zâmbi îngăduitor.

— O s-o vedeţi imediat. Lula nu este chiar atât de uşor de prins, şi cu atât mai puţin, poate fi convinsă să facă ceva

ce nu doreşte. Poate lua orice înfăţişare, umană sau animală, minerală sau vegetală.

Clădirea în faţa căreia se opriseră avea o faţadă din sticlă mare, groasă, perfect transparentă. Înăuntru, un papagal uriaş, de mărimea unui om, privea încruntat către un punct aflat în afara razei vizuale a celor doi. Grăsanul ciocăni uşor în geam, iar papagalul îşi întoarse ameninţător pliscul mare către ei.

Pe neaşteptate, pasărea începu să sufere o transformare vizibilă. Penele dispărură, iar ghearele acoperite cu excrescenţe solzoase se metamorfozară în picioare omeneşti, încălţate cu pantofi. Pliscul se resorbi până deveni o pereche de buze, ochii se micşorară, iar penajul viu colorat din jurul lor se transformă în sprâncene şi gene. Aripile se desfăcură puţin şi deveniră braţe omeneşti.

Ziaristul pierdu şirul transformărilor în momentul în care, uluit, îşi privi capul metamorfozat din capul papagalului. Se holbă neîncrezător, ca într-o oglindă, la noul personaj cu care semăna în amănunt, aflat după vitrina de sticlă.

— Aveţi noroc, îi şopti grăsanul. Uneori nu se transformă săptămâni în şir. De regulă face totuşi asta când vede ceva nou, ce nu a mai imitat şi care i se pare interesant. Uite, pe mine nu m-a copiat încă.

Nelson nu mai stătu să-l asculte. Se întoarse brusc şi o rupse la fugă. Alergă minute în şir cu mintea golită de orice fel de gânduri, până când, epuizat de efort, încetini treptat şi reluă mersul normal. Nu îl băgă de seamă pe supraveghetorul care gâfâia în urma sa şi nici nu-i auzi explicaţiile întrerupte de respiraţia lui şuierătoare.

— Când se transformă, devine efectiv fiinţa sau obiectul copiat, inclusiv pe dinăuntru. Asta ne dă mare bătaie de cap pentru că trebuie să-i dăm hrana corespunzătoare. Doar o singură limitare am remarcat la Lula: nu-şi poate creşte sau scădea masa iniţială. Doar a fost şi insectă, şi arbore de cola, şi rinocer, şi câte alte chestii. Însă de fiecare dată a folosit aceeaşi cantitate de materie, sau ce-o

fi, pe care o are de la bun început. Dar ce-aţi păţit, nu-i ceva în regulă? se interesă remarcând privirea absentă a ziaristului. A, nu vă faceţi probleme, e drept, nu-i prea grozav să fii copiat, însă o să se sature repede de figura dumneavoastră şi o să se transforme în altceva. Odată ne-a păcălit pe toţi, era cât pe ce să ne scape…

Nelson se opri şi se întoarse hotărât către supraveghetor, îl apucă violent de gulerul salopetei şi îşi apropie buzele de urechea acestuia.

— Ascultă, scoate-mă naibii de aici. Mi-a ajuns!

— Păcat că nu mai rămâneţi, mai sunt atâtea de văzut… Dar dacă aşa doriţi…

Îi lăsă salopeta în pace. Piggy, cu o mină de om jignit, şi-o aranjă cu un gest nervos. Un beep scurt şi melodios răsună dintr-unul din buzunarele grăsanului. Abia acum remarcă Nelson că, pe toată perioada vizitei, nu întâlniseră nicio altă persoană cu însemne de supraveghetor sau fără.

Piggy scoase radiotelefonul şi murmură din nou ceva neinteligibil. Ascultă, scuipă neglijent guma din gură şi puse radiotelefonul înapoi în buzunar.

- Parcă spuneaţi că vreţi să vizitaţi şi pavilionul acela – îi arătă clădirea pe care ziaristul dorise să o cerceteze imediat ce intrase. Acolo e tot ce avem mai interesant.

— Nu-mi mai trebuie nicio vizită, du-mă afară de aici, se zborşi Nelson. Mi-a ajuns şi răsajuns!

— Articolul dumneavoastră va fi incomplet dacă nu mergeţi să vedeţi şi ce-i acolo, rosti mieros grăsanul. Chiar când aţi intrat v-a atras atenţia. Gândiţi-vă, dacă directorul v-a dat aprobarea, s-ar putea să lase şi pe alţii. N-ar fi păcat să scrie altcineva despre ceea ce-i acolo?

Tonul însoţitorului său devenise îmbietor, aducând cu cel al unui vânzător care doreşte cu orice chip să-şi vândă marfa. Nelson chiar scoase o bancnotă din buzunar şi i-o întinse.

— Ţine asta pentru osteneala dumitale. Bine, merg şi acolo. Să fie clar, e ultima clădire pe care o vizitez. Ce aţi mai ascuns acolo, vreo făptură nepământeană?

— Nu, extraterestrul îl ţinem în altă parte, făcu Piggy cât se poate de serios. Cine merge în clădirea asta – îi arătă pavilionul de care se apropiaseră – poate să o facă numai dacă este singur. Nu pot să vă însoţesc. N-aş vrea nici să vă spun ce-i înăuntru, e mai plăcut să descoperiţi singur. Vă garantez o mare surpriză, poate cea mai mare pe care aţi avut-o vreodată. De fapt n-o să mai trăiţi aşa ceva tot restul zilelor. Eu am să vă aştept aici, mai spuse grăsanul şi se aşeză pe gazon. Rupse un fir de iarbă, îl băgă în gură şi începu să-l mototolească. Îşi consultă ceasul-cronograf prins pe mâna stingă şi porni secundarul.

— Şi încă ceva: clădirea asta e aici dinaintea clinicii. De fapt e aici dintotdeauna, clinica a fost construită în jurul ei. Dar nu ştiţi asta...

— ...da, da, nu ştiu de la tine. Bine, să isprăvim odată.

Aruncându-i o privire furioasă, Nelson porni cu paşi mari către clădire. Remarcă lipsa totală a vegetaţiei pe o rază de cel puţin o sută de metri împrejur. Terenul era acoperit cu pietre netede, roase de vreme. Vru să-i strige o întrebare supraveghetorului dar se răzgândi şi îşi continuă grăbit drumul, dornic să ajungă mai repede. Cam la jumătatea distanţei, pietrele deveniră din ce în ce mai rare şi tot mai mici până când nu se mai deosebiră de nisipul ce acoperea acum pământul. Flashuri tot mai rapide îl orbiră o clipă, ca o succesiune de zile şi nopţi derulate cu mare viteză.

Fulgerările deveniră atât de dese încât percepu doar o lumină continuă, palidă, ca un amurg. Privirea i se opri o clipă asupra picioarelor sale, încălţate cu pantofi sport. Aceştia deveniseră de nerecunoscut, pielea se scorojise, iar la unul se desprinsese partea din faţă a tălpii. Ca prin vis îşi cercetă hainele. Se zdrenţuiseră, cusăturile plesniseră, se decoloraseră. Fără să poată crede, îşi contemplă mâinile şi le găsi acoperite cu o piele îngălbenită, lipsită de vlagă, puternic ridată. Ridică degetele subţiratice până la nivelul ochilor şi constată că abia le zăreşte. Rămăşiţele pantalonilor îi căzură grămadă, într-atât slăbise trupul. Îşi pipăi cu mare greutate obrajii şi îi descoperi zbârciţi, acoperiţi cu peri rari, ţepoşi, de om foarte bătrân. Vru să se

întoarcă, dar nu mai avu puterea să o facă. Se prăbuşi în mijlocul deşertului miniatural ce înconjura clădirea, la numai câţiva paşi de zidurile ei. Trupul i se descompuse cu repeziciune şi, în mai puţin de un minut, ceea ce fusese ziaristul Nelson se transformă într-o grămăjoară de praf pe care o pală de vânt o amestecă laolaltă cu nisipul. În acea clipă, însă, o siluetă vagă, asemenea unei umbre, pluti dinspre locul unde căzuse ziaristul şi se contopi cu unul din pereţii clădirii.

Piggy se ridică anevoie de pe gazon, opri secundarul ceasului-cronograf şi scoase din nou radiotelefonul, împreună cu o nouă lamă de gumă. Înainte de a începe să o mestece, rosti, de această dată cât se poate de clar:

— S-a rezolvat şi cu ăsta, domnule director. Exact cum aţi spus, a vrut să viziteze Casa morţii. Restul zilelor i s-au scurs în – consultă ceasul – puţin peste trei minute. Mai mult ca de obicei. Ar fi trăit până la adânci bătrâneţi.

Închise telefonul şi porni, clefăindu-şi guma, agale către ieşire. În urma sa, pe gazon, rămase mototolită bancnota primită de la Nelson drept răsplată pentru serviciile sale. Murmură încet, ca pentru sine:

— Măcar o fi izbutit să vadă ceva?

Eu, robotul

Cory Doctorow

Este un canadian care locuieşte la Londra. Este coeditorul unui popular weblog, Boing Boing şi scrie la New York Times şi multe alte ziare, reviste şi ziare electronice. Este în favoarea liberalizării legilor copyright-ului şi ţine frecvent discursuri pe această temă. Pentru această povestire a folosit un titlu luat de la Isaac Asimov, dar se potriveşte. Un poliţist dintr-un Toronto al viitorului se pomeneşte că soţia emigrează în Eurasia, cu care America era în război. Până aici nimic problematic, doar că soţia era un mare specialist în robotică. Este o povestire şi dramatică, dar şi condimentată cu satiră politică.

————————————

Arturo Icaza de Arana-Goldberg, detectiv de poliţie de rangul trei, din cadrul Sferei de Comerţ a Americii de Nord Unite, Districtul al Treilea, Prefectura a Patra, Divizia a Doua, avusese multe aventuri în distinsa sa carieră, arestând escrocii cu o combinaţie imbatabilă de instinct şi devotament total faţă de meseria sa.

Fusese decorat în trei ocazii diferite de comandantul său şi de Managerul Regional pentru Armonie Socială, iar mama lui îi dedicase un mic altar, unde erau adunate toate articolele din presă şi medaliile sale, care ocupa aproape întreaga sufragerie a micului ei apartament de pe Steeles Avenue.

Dar, când venea vorba să o convingă pe fiica lui de 12 ani să se pregătească de şcoală, toată experienţa lui de poliţist nu îi folosea prea mult.

— Hai, domnişoară – gata cu somnul – la baie, spălat, pieptănat şi frezat, sau, dacă nu, Dumnezeu mi-e martor, o să te bat de o să te învineţesc şi am să te arunc pe uşă, goală cum te-a făcut mama ta. ’Nţeles?

Moviliţa de sub pătură mârâi:

— Eşti un tată îngrozitor. Şi, dacă vrei să ştii, nu te-am iubit niciodată. Vocea era neclară, înăbuşită de pernă.

— Buhuhu, făcu Arturo, examinându-şi unghiile. O să-ţi pară rău când am să mor de cancer.

Moviliţa – al cărei nume era Ada Trouble (Pacoste) Icaza de Arana-Goldberg – aruncă pătura la o parte şi se ridică în şezut.

— Eşti pe cale să mori de cancer? E cancer la testicule? bătu Ada din palme, ţipând: Am să-ţi moştenesc eu lucrurile, nu-i aşa?

— Zece minute, putreziciunea dumneavoastră, spuse el şi apoi aproape că i se tăie respiraţia când văzu, pentru o secundă, cum fetiţa semăna perfect cu mama ei dimineaţa, mamă pe care nu o mai văzuse de 12 ani. La fel de bosumflată, de drăguţă, de somnoroasă şi de neprihănită şi asta îl făcu să-şi dea seama că fiica lui devenea femeie, îndepărtându-se încetul cu încetul de el. Iar el încă nu era pregătit de asta. Renunţă să se mai gândească la asta, se dădu cu aftershave şi porni grăbit spre bucătărie. Ştia, dintr-o experienţă îndelungată, că, odată ce sărea din pat, maimuţica se va repezi la bucătărie, căutând ceva de mâncare, la repezeală, înainte să o şteargă pe uşă, aşa că, dacă se grăbea, putea să-i pregătească nişte ouă cu cârnaţi înainte să-şi facă apariţia. Altfel trebuia să se lupte cu ea pentru a-i smulge punga de cereale şi fiică-sa ştia să lupte murdar.

În maşină se repezi la telefon. O pusese sub urmărire, desigur. Era poliţist – orice telefon sau computer era ca o carte deschisă pentru el, nu avea decât să formeze un anume număr pe telefonul lui de serviciu, apoi să introducă numărul ei şi un cod PIN, ca să afle pe unde şi cu cine umbla fiică-sa.

„Bine aţi venit la Clubul Scuzelor. În dimineaţa asta sunt 43 de membri activi în reţea. Mai aveţi credit pentru cinci scuze. Apăsaţi tasta unu, pentru a obţine o scuză."

Fiică-sa apăsă tasta unu.

„Apăsaţi tasta unu dacă aveţi nevoie de o voce de adult." Se auzi *tonul*.

„Apăsaţi tasta unu dacă aveţi nevoie de o voce de femeie; apăsaţi tasta doi dacă aveţi nevoie de o voce de bărbat."

Iar, *tonul*.

„Apăsaţi tasta unu dacă doriţi ca scuza dumneavoastră să fie oferită de doctorul dumneavoastră, apăsaţi tasta doi pentru reprezentantul dumneavoastră spiritual, apăsaţi tasta trei pentru un coleg de serviciu; apăsaţi tasta patru pentru psihologul dumneavoastră, apăsaţi tasta cinci pentru tatăl dumneavoastră."

Din nou, *tonul*.

„Aţi ales ca scuza să vă fie oferită de tatăl dumneavoastră. Apăsaţi tasta unu dacă doriţi ca scuza să fie trimisă şefului dumneavoastră; apăsaţi tasta doi dacă doriţi ca scuza să fie trimisă psihologului dumneavoastră; apăsaţi tasta trei pentru directorul de şcoală."

Tonul, încă o dată.

„Vă rugăm dictaţi scuza după semnalul sonor. După ce aţi terminat, apăsaţi tasta diez."

„Aici detectivul Arturo Icaza de Arana-Goldberg. Fiica mea nu s-a simţit bine noaptea trecută, aşa că am lăsat-o să mai doarmă puţin. Va ajunge la şcoală la prânz."

Se auzi din nou *tonul*.

„Apăsaţi tasta unu pentru a vă asculta mesajul; apăsaţi tasta doi pentru a trimite mesajul unui membru al reţelei."

Tonul.

„Vă mulţumim."

Computerul de urmărire citi telefonul Adei de la un capăt la altul: numerele formate, numerele din agendă, ora apelurilor. Era a treia oară când o prindea în această reţea şi, de fiecare dată, mini-computerul de filaj se dovedise inutil căci îl trimisese pe o pistă ce nu ducea nicăieri; mai

exact la un număr al unuia dintre multele off-shore-uri pe care binecuvântata SCANU le achiziţionase recent, pe un preţ de nimic, pentru a putea face faţă înmulţirii dramatice a apelurilor în reţelele mobile: De ce nu o fi rămas cu vechiul echipament Robotica, ca pe vremuri? Off-shore-urile din Oceania erau imposibil de dibuit, fir-ar ale naibii de înţelegeri comerciale! Nu erau altceva decât o invitaţie pe faţă la activităţi criminale.

Arturo spumega de furie, bătând darabana pe volan. De fiecare dată când o prinsese pe Ada făcând asta, fata îşi folosise timpul astfel câştigat ca să se bage la loc în pat şi ca să mai tragă un pui de somn, dar cum putea fi sigur că azi va face la fel şi nu se va duce undeva în centru, în vreun loc rău famat, unde se vindeau droguri, şi care nu putea fi decât un coşmar pentru el sau orice părinte? Vreun loc dintr-acelea în care câte un bătrân pervers îşi pierdea vremea, genul de oameni pe care îi aresta el în raiduri burleşti, bărbaţi care se masturbau în propriile pălării, pe sub masă şi apoi şi le puneau la loc pe cap, lichidul rece şi bolnav prelingându-li-se pe scalpurile lor golaşe. Îşi încleştă mâinile pe volan şi înjură cu sete.

Într-o lume ideală ar fi urmărit-o chiar el. Era bine să ţină urma cuiva cu maşina lui, nemarcată, cu geamuri fumurii; era o maşină standard, Robotica SCANU, de tip 2, compactă, la fel ca restul celorlalte zeci de mii de maşini asemănătoare de pe străzile din Toronto. Ada nu ar fi ştiut niciodată că în maşina din spatele ei se află fraieru' de taică-său, care s-ar fi simţit astfel mult mai bine, asigurându-se că ea îşi vede de şcoală, în loc să-şi piardă vremea, fâţâindu-şi fundul de minoră, într-o fustă scurtă, într-unul din barurile de drogaţi de pe Jarvis Street.

În viaţa reală însă, Arturo avea la dispoziţie 30 de minute pentru a face naveta de-a lungul oraşului până în centru, dacă nu vroia să întârzie la secţie, la şedinţa celor de la Armonia Socială. Ceea ce însemna că trebuia să fie în două locuri deodată, lucru posibil doar dacă apela la robot.

Înghiţindu-şi sentimentul de silă, formă pe speed-dial un număr pe telefonul său.

— Aici R Peed Robbert, de la autogara McNicoll şi Don Mills.

— Amuzant, n-am ce zice. Aici e detectivul Arturo Icaza de Arana-Goldberg, la trei blocuri est de tine. Porneşte încoace, de urgenţă, fără sirenă.

— Recepţionat. E plăcerea mea să vă servesc, domnule detectiv.

— Taci odată, se răsti el şi îi închise telefonul.

Roboţii ăştia R Peed, roboţi poliţişti, erau ai naibii de enervanţi, programaţi să fie amabili, chiar şi atunci când adulmecau urma unei persoane care se întâmpla să treacă pe sub ochii lor, metalici, reci, în timp ce creierele lor vigilente ţineau minte absolut tot.

Un astfel de robot era capabil să depăşească, la drum deschis, o maşină de poliţie. Aşa că, abia îşi descleştă mâinile de pe volan că R Peed Robbert era deja la fereastra lui, bătând politicos în geamul fumuriu. Nu simţi nevoia să deschidă fereastra. Nu vroia să simtă mirosul de ulei uscat al robotului. Îi telefonă.

— Eşti sub comanda mea şi ai o urmărire de făcut. Terminat.

Omul de metal se înclină, arătându-şi trăsăturile simetrice, plăcut simplificate, şi faţa nevinovată. Îşi pocni călcâiele cu zgomot, într-un gest parodic de obedienţă.

— Recepţionat, domnule detectiv. E plăcerea mea să…

— Gura. Vei supraveghea discret strada Picola Crescent 55 până când Ada Trouble Icaza de Arana-Goldberg, cu numărul de identificare ØMDY2-T3937, Armonia Socială, va părăsi clădirea. Apoi o vei urmări, cu aceeaşi discreţie. Dacă deviază cu mai mult de 10% de la ruta optimă, de aici şi până la Colegiul „Don Mills”, mă vei anunţa imediat. Terminat.

— Recepţionat, domnule detectiv. E plăcerea mea să vă…

Închise telefonul şi ordonă computerului de la Robotica SCANU, instalat pe maşina sa, să-l ducă în centru, la secţie, cât mai repede posibil, furios pe sine şi pe Ada – al cărei nume era, la urma urmei, Trouble – pentru că-l făcuse să

apeleze la un robot înainte să-şi fi făcut meditaţia de dimineaţă şi înainte de a fi participat la şedinţă. Numele fusese ideea fostei neveste, care avusese tenacitatea de a insista îndeajuns încât numele să fie trecut şi în certificatul de naştere, după care defectase în Eurasia cu toate economiile lor, lăsându-l singur cu un bebeluş şi cu suspiciunea făţişă a colegilor lui, care se întrebau dacă nu cumva o va urma şi el.

Fosta lui soţie. Nu se mai gândise la ea de ani buni. Mă rog, să zicem de câteva luni. În fine, de câteva săptămâni, cu siguranţă. Fusese o cercetătoare genială în domeniul IT, cea mai bună studentă, şefă de promoţie a grupei de Inginerie Pozitronică Complexă a Şcolii de Robotică SCANU, din cadrul Universităţii din Toronto. Faptul că-şi părăsise soţul şi fiica abia-născută era destul de rău în sine, dar şi mai rău era că-şi părăsise ţara şi felul de a trăi. Acum era ascunsă în propriul ei laborator de cercetare din Beijing, construind acele programe pozitronice, care transformaseră roboţii SCANU, din nişte maşinării dezgustătoare, în unele folositoare şi cu un aspect aproape uman.

Îi părea rău că nu o pusese sub urmărire, că nu-i citise emailurile şi că nu-i ascultase convorbirile telefonice. Ar fi putut să o facă atunci când încă mai erau împreună, dar nu o făcuse. Poate că aşa ar fi aflat din timp ce punea la cale. Poate ar fi reuşit s-o facă să se răzgândească.

— Şi la ce ar fi folosit toate astea, Artie? îl întrebă vocea enervantă din mintea sa. O arestai dacă nu te-ar fi ascultat? O duceai încătuşată la secţie şi o acuzai de trădare? O trimiteai în lagărul de reeducare, cu fetiţa încă în burtă?

— Taci naibii, se răsti el la vocea agasantă, care, pe lângă toate, mai avea, exceptând cruzimea cu care spunea adevărul, şi o sonoritate robotică cu o nuanţă siropoasă de falsă prietenie.

Îşi activă computerul de filaj şi trimise un mesaj scris celor de la brigada de moravuri. Aveau roboţi specializaţi pentru munca de rutină şi-i răspunseră imediat. Îşi aminti de vremurile când răspunsul la o astfel de cerere dura vreo

două ore şi fu mulţumit de această promptitudine; dar cum rămânea cu conversaţia pe care obişnuia să o poarte cu poliţistul de serviciu, de camaraderia care se lega între ei; de glumele pe care şi le spuneau unul altuia?

URMĂRIREA TERMINATĂ CU UN CIRCUIT VIRTUAL LA URMĂTOARELE COORDONATE PNG.433-GKRJC. CIRCUITUL VIRTUAL ÎNAINTEAZĂ CĂTRE UN SISTEM 'ZOMBIE' COMPROMIS DIN DISTRICTUL 9, PREFECTURA I-A. SISTEMUL 'ZOMBIE' A FOST ÎNCHIS, IAR FORŢELE LOCALE DE POLIŢIE SUNT PE DRUM PENTRU ARESTĂRI ŞI CERCETĂRI. A FOST PLĂCEREA MEA SĂ VĂ SERVESC DOMNULE DETECTIV.

Cum mai puteai glumi după un mesaj ca ăsta?

Căuta 9/1 pe hartă cu convertorul în metri: KEY WEST, FLORIDA.

Aşa, deci. Legătura era tocmai în Papua Noua Guinee (ceea ce lui îi amintea de vechile poze de război din copilărie, deşi acum erau în război cu Eurasia *de atâta vreme* că nimeni nu-şi mai amintea că, *odată*, fuseseră în război cu Oceania, care acum era aliatul SCANU) şi trimitea semnalul unui computer care era atât de la sud, că se afla aproape în mijlocul Caraibelor, la o aruncătură de băţ de regiunea CAFTA, binecunoscută pentru faptul că adăpostea sabotori şi terorişti euroasiatici.

Maşina se legăna în timp ce-şi croia drum printre străzile de pe Don Valley Parkway, îndreptându-se spre Gardner Express Way, folosindu-se de sirenă pentru a-şi face loc prin traficul aglomerat şi încet. Nu avea voie să facă asta, dar, între a comite o infracţiune minoră, şi a-l enerva pe tipul de la Armonia Socială, prima alegere era de preferat.

Telefonul sună din nou. Era R Peed Robbert, cu veşti noi.

— Bună ziua, d-le detectiv, spuse cu o voce slabă din cauza legăturii proaste. Subiectul Ada Trouble Icaza de Arana-Goldberg a deviat de la ruta ei. Se îndreaptă spre nord, pe Don Mills, colţ cu Van Horne, spre Sheppard.

Mergea spre staţia de metrou Sheppard, ceea ce însemna că se ducea undeva mai departe.

— Continuă supravegherea discret.

Se gândi la tipii cu hainele lungi şi cu pălăriile umflate. Dacă încearcă să se urce în metrou, alertează patrula pentru elevii chiulangii. Înjură din nou. Poate se ducea doar până la mall. Dar nu putea să meargă el până acolo, iar robotul nu putea s-o oprească, căci fata se putea folosi de amendamentul al doilea şi robotul era obligat să o lase să plece. Roboţi castraţi, dezumanizaţi, hoţi de slujbe neputincioşi…

* * *

Era aproape sigur că fiică-sa se ducea la mall. Era un copil deştept, un copil bun – bine, puţin obraznic, dar obraznic în sensul bun. Probabil se ducea să încerce nişte haine şi să flirteze cu băieţii până la ora prânzului, când se va întoarce, cu tupeu, la şcoală. Probabilitatea ca ea să meargă la mall era de 80%. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, 80% ar fi fost de ajuns.

Dar era vorba de Ada, fir-ar-al-naibii. Mai avea 10 minute până la şedinţa de la Armonia Socială şi el se afla la 15 minute de şedinţă şi la 20 de Ada.

— Tine-te după ea, spuse el. Doar atât, te ţii după ea. Şi ţine-mă la curent cu locaţia în care te afli, odată la 90 de secunde.

— E plăcerea mea să…

Aruncă telefonul pe locul din dreapta şi începu să se gândească, neliniştit, la şedinţa de la Armonia Socială.

* * *

Tipul de la Armonia Socială observă imediat că Arturo îşi verifica telefonul odată la 90 de secunde. Era un bărbat chel şi subţire, cu un pronunţat măr al lui Adam, cu nasul coroiat şi cu capul rotund, toate aceste trăsături făcându-l să semene cu o pasăre de pradă puternică şi rapidă. În costumul său elegant cu dungi şi cu cravata sa roz, tipul de la Armonia Socială era un coşmar, genul de poliţist cu ochi de vultur, care observase din prima că atenţia lui Arturo era

divizată între telefon şi şedinţa care avea loc sub conducerea sa.

— Domnule detectiv? îl atenţionă el.

Arturo privi spre el, păstrând o expresie neutră, prefăcându-se că nu observă rânjetele celorlalţi patru detectivi care asistau la şedinţă. Pe tăcute, îşi întoarse telefonul cu faţa în jos, pe măsuţa din faţa lui.

— Mulţumesc. Acum, cele mai recente rapoarte arată o creştere rapidă, pe piaţa neagră, a contrabandei cu produse electronice, în special în pieţele în aer liber şi la chioşcurile de pe străzi. Ştiu că cei mai mulţi dintre voi nu consideraţi asta piraterie şi că nu vă prea bateţi capul cu astfel de cazuri, dar vreau să vă asigur, doamnelor şi domnilor, că Armonia Socială priveşte aceste infracţiuni cu cea mai mare seriozitate.

Tipul de la Armonia Socială îşi ridică laptop-ul pe birou, îndreptându-l cu ambele mâini, şi îl conectă la priza din perete. Detectivul Shainblum se duse la perete, dădu la o parte învelitoarea de pe proiectorul de filme pe care îl târî lângă computer unde îl conectă. Bâzâitul sistemului de aerisire al proiectorului era la fel de puternic cu sunetul produs de un elicopter.

— Priviţi, spuse bărbatul, deschizând o fereastră, aici avem ceea ce pare un player Audio Video standard, din Coreea. Arată ca un player SCANU, doar că este de trei ori mai mic şi are de două ori mai multe formate. Armonia Socială a făcut o serie de investigaţii, prin sondaj, care au demonstrat că cel puţin 40% din rezidenţii SCANU au acest aparat sau ceva asemănător acasă, deşi asta constituie infracţiune. Nu m-ar mira ca şi unii dintre voi sa aveţi aşa ceva şi, dacă nu voi, atunci familiile voastre cu siguranţă.

Trecu la o altă imagine. Acum se putea vedea un accident grav, pe o autostradă străjuită de pini înalţi. Accidentul era atât de grav că până şi un veteran, obişnuit cu astfel de scene, şi care putea să-ţi spună numărul maşinilor implicate doar adunând roţile şi apoi împărţindu-le la patru, acum nu ar fi putut spune cu exactitate câte maşini se zdrobiseră acolo.

— Componentele unui astfel de player euroasiatic de contrabandă au fost folosite pentru a modifica creierele pozitronice a trei maşini ce aparţineau unor adolescenţi de lângă Goderich. Toate modificările s-au făcut în acelaşi garaj, ca să le permită puştilor să-şi conducă maşinile cu viteză şi astfel să participe la curse pe autostradă, în afara orelor de vârf. Iată rezultatul: 22 de morţi şi 9 răniţi grav. Trei minori – în afară de şoferi – şi o femeie gravidă, morţi de asemenea.

— De data asta am închis garajul şi i-am arestat pe cei responsabili, dar nu e de ajuns. Euroasiaticii fabrică aceste componente în mod deliberat, în aşa fel încât să interfereze cu creierele roboţilor SCANU şi, atâta vreme cât astfel de echipamente vor circula între graniţele noastre, vor exista şi hackeri îndeajuns de pricepuţi să profite şi să producă modificări periculoase, antisociale în infrastructura naţiunii noastre.

— Acesta e unul dintre cartierele pe care Armonia Socială şi Poliţia le-au curăţat de rezervele de echipament electronic euroasiatic. Am mărit numărul informatorilor şi al patrulelor de la graniţă, numărul agenţilor vamali şi al detectoarelor. Ofiţerii stradali au fost instruiţi să aresteze pe orice dealer de pe stradă, iar procurorii districtuali vor cere pedeapsa maximă pentru ei. Acesta e război în toată regula, război ce are loc aici, la noi acasă, şi vă asigur, doamnelor şi domnilor detectivi, e la fel de serios ca şi cel de pe front.

— Rolul vostru în acest război, ca detectivi de elită, este să vă folosiţi de informatori, să faceţi arestări şi să adunaţi dovezi care să vă ajute să ajungeţi la marii traficanţi. Şi tot aşa, până la vârf, pentru a pune capăt corupţiei şi a o stârpi definitiv. Dosarul pe care îl are Armonia Socială cu importatorii euroasiatici este updatat odată pe oră şi are o interfaţă pozitronică de mare capacitate, la care puteţi apela dacă aveţi nelămuriri, şi aveţi acces direct, astfel încât să puteţi descărca analizele sintetizate în modulul analitic. Avem încredere că veţi îngroşa dosarul şi că îl veţi folosi pentru a câştiga acest război.

Apoi tipul de la Armonia Socială mai prezentă nişte imagini cu altfel de atrocităţi, scene de pe frontul de acasă: clădiri infestate electronic, adolescenţi urmărind filme cu kung-fu sau jucând jocuri de tip arcade cu conţinut sexual explicit, importate din Japonia. Mâna lui Arturo se încleştă pe telefonul mobil. Ce-o fi făcând Ada acum?

Şedinţa se apropia de sfârşit şi Arturo riscă o privire la mobilul de pe măsuţă. R Peed Robbert îl sunase de cinci ori, urmărind-o pe Ada, din umbră, la mall şi apoi apelurile încetaseră. Rahaţii ăştia de roboţi nu erau buni de nimic. Armonia Socială ar trebui să vâneze şi produsele Robotica SCANU.

Bărbatul de la Armonia Socială tuşi semnificativ. Arturo puse telefonul deoparte.

— Domnule detectiv Icaza de Arana-Goldberg?

— Domnule? răspunse el, strângându-şi computerul personal astfel încât să poată pleca mai repede – nimeni nu putea ţine un astfel de aparat prea mult în mână.

Tipul de la Armonia Socială se apropie atât de mult de el, încât Arturo simţi mirosul de ouă şi cafea din respiraţia lui.

— Sper că nu v-am reţinut de la ceva important, domnule detectiv.

— Nu, domnule, spuse Arturo, mutându-şi computerul de pe un braţ pe altul. Vă rog să mă scuzaţi. Monitorizam doar unul din roboţii din unitatea de filaj.

— Înţeleg. Ascultă, cunoşti aceste componente făcute de euroasiatici. Nu e nicio coincidenţă că interfaţa lor se potriveşte atât de bine cu echipamentul de la Robotica SCANU; se folosesc de inginerii şi cercetătorii care au trădat şi au defectat la ei şi care le proiectează în aşa fel încât să obţină maximă interoperabilitate.

Tipul de la Armonia Socială lăsă fraza să plutească în aer. Cercetători trădători. Fosta lui soţie era tehnicianul cu rangul cel mai înalt din SCANU care trădase, plecând în Eurasia. Aici era mâna ei şi bărbatul de la Armonia Socială vroia să fie sigur că Arturo înţelesese asta.

Dar el îşi dăduse seama încă din timpul şedinţei. Fosta lui soţie se afla la mii de kilometri depărtare, însă el era perfect conştient că, oriunde se întorcea, dădea de opera ei. Era de ajuns să se gândească la micuţele ouă-jucărie, concepute ca nişte animale de companie, care apăruseră anul trecut; îi făcuse unul cadou la a doua lor întâlnire şi acum ele ocupau timpul de şcoală şi studiu a jumătate din copiii din SCANU, cerând să fie „hrănite” şi „ţinute în braţe”. Al lui murise în primele 48 de ore de când îl primise.

Îşi mută din nou computerul în braţe şi îşi luă o expresie nefericită.

— Am să ţin minte asta domnule.

— Aşa să faci, mai spuse omul de la Armonia Socială.

* * *

Îi telefonă lui R Peed Robbert în secunda în care ajunse la biroul său. Telefonul sună de trei ori şi apoi se opri. Formă din nou. De două ori. Niciun răspuns. Îşi înşfăcă haina şi porni, în fugă, spre maşină.

Afară începuse o ploaie uşoară, de toamnă, ce anunţa sfârşitul verii indiene de care se bucurase până atunci Toronto – sau Prefectura a Patra, după noua schemă metrică. Ploaia făcea străzile alunecoase, iar şoferul automat, produs de Electronica SCANU, conducea prudent pe Don Valley Parkway. Arturo visa cu ochii deschişi la unul din acele mecanisme, de care auzise mai devreme, pe care să-l fi putut conecta cumva la maşina sa, astfel încât să poată depăşi maşinile din trafic, fără, însă, ca superiorii lui să afle.

În loc de asta, îl sună din nou pe R Peed Robbert, dar acum telefonul acestuia nici măcar nu mai suna. Făcu un zoom cu telefonul său pentru zonele Sheppard şi Don Mills şi transmise un mesaj general pentru toţi roboţii de acolo. Alţi roboţi…

— Aici e R Peed Roderick, parcarea Fairview Mall, nivelul trei.

Arturo îi trimise acestuia numărul de telefon al lui R Peed Robbert şi îi ceru să folosească codul de locaţie pentru a-l găsi şi a-i raporta ce se întâmplase cu el.

— E plăcerea mea să…

Îl urmări pe R Peed Roderick căutându-l pe Robbert prin dispozitivul care-i permitea să intre în computerul central al roboţilor. Roderick se afla la celălalt capăt al mall-ului, lângă ieşirea Parkway, spre Don Valley. Schimbă apoi direct pe ochii robotului, dar renunţă imediat, căci i se făcu rău de la salturile şi rotirile acestuia, care se deplasa cu viteză maximă, căţărându-se pe ziduri şi pe tavane.

Sună telefonul. Era R Peed Roderick.

— Bună ziua, domnule detectiv. L-am găsit pe R Peed Robbert. A fost grav deteriorat de un fel de impuls electromagnetic. Îl voi duce imediat la cea mai apropiată secţie pentru analize amănunţite.

— Aşteaptă, strigă Arturo, nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai auzise. Roboţii R Peed erau atât de *eficienţi* – până ce te apelau, ei deja rezolvau situaţia respectivă după toate standardele poliţieneşti, dar problema cu ei era că lucrau atât de repede, că nu-ţi puteai da seama ce puneau la cale sau măcar să formulezi vreo ipoteză. Impuls electromagnetic? Roboţii ăştia erau construiţi să reziste la orice: urmăriri, atacuri electronice, sau corp la corp, erau aproape imposibil de deconspirat sau de distrus. Îţi trebuia forţa unui trăsnet ca să dobori aşa ceva.

— Aşteaptă-mă acolo. Nu părăsi zona. Lasă totul aşa cum e şi nu permite nimănui să se apropie. Terminat, îi ordonă Arturo.

— E…

Dar de data asta nu Arturo închisese telefonul, ci robotul. Aşa ceva era imposibil. Formă din nou. Niciun răspuns.

Apăsă pe acceleraţie şi pe butoanele de alarmă 1 şi 2 şi maşina ţâşni înainte. Desigur, va trebui să completeze o grămadă de acte pentru a justifica viteza cu care gonea acum pe Parkway, dar doi roboţi defecţi nu puteau fi o coincidenţă. Plus că actele nu însemnau nimic faţă de

scandalul care se profila în momentul în care o sună pe Ada, să o întrebe de ce nu era la şcoală. Formă numărul şi aşteptă nervos, în timp ce telefonul sună de trei ori. Apoi îi intră căsuţa vocală.

Încercă să o localizeze cu ajutorul sistemului de urmărire, dar ultimul apel pe care-l făcuse era cel de la Clubul de Scuze, de dimineaţă. Scrise un mesaj echipei de la moravuri, în speranţa că o puteau ei localiza, după „cârtiţa” plantată în telefonul ei, dar fie că aceştia erau prea departe, fie căzuse curentul. Aşa că lăsă un mesaj în aşteptare, astfel încât atunci când civilizaţia îşi va reintra în drepturi şi lucrurile reveneau la normal, orice date despre ea să-i fie transmise de urgenţă.

Era posibil ca fata să fie chiar la mall. Era un loc imens şi câteva dintre magazine erau atât de bine izolate, că niciun telefon nu avea semnal acolo. Poate că era cu prietenele ei şi nu făcea altceva decât să încerce haine şi să se distreze de minune.

Dar niciun fenomen natural, asociat cu mall-ul, nu putea pune la pământ doi roboţi R Peed. Evident, ceva nu era în regulă.

* * *

Se apropie, cu grijă, de locul unde trebuia să fie cei doi roboţi, folosindu-şi scutul de bruiaj, astfel încât micro-creierul pozitronic aflat deasupra ieşirii de urgenţă din zonă să nu poată transmite niciun indiciu despre poziţia lui în clădire creierului central al acesteia.

Se furişă de-a lungul unui coridor de serviciu, îndreptându-se spre o uşă care dădea în mall. Puse o mână pe clanţa uşii şi cealaltă pe insignă, trase aer adânc în piept şi intră.

Un gardian, angajat al mall-ului, sări ca ars când îl văzu. Încercă să-şi scoată spray-ul cu piper, dar Arturo îi dădu peste mână şi-i arătă insigna:

— Poliţia, zise el, cu glasul de rigoare, acel glas de poliţai care intimida pe oricine, mai puţin pe fiică-sa, pe fosta lui nevastă şi, bineînţeles, pe afurisiţii de roboţi.

— Scuze, spuse gardianul, recuperându-şi spray-ul cu piper.

Avea accent oceanic, un accent pe care Arturo îl auzea din ce în ce mai des, pe măsură ce aglomeratele insule din Pacificul de Sud se revărsau spre SCANU.

În faţa lor, se aflau mai mulţi roboţi stricaţi, claie peste grămadă: cei doi roboţi R Peed, o pereche de roboţi măturători, un robot zburător folosit drept cameră de luat vederi şi un robot-caracatiţă, folosit ca mecanic. Zăceau unul peste altul, defecţi. Unora le săriseră circuitele afară, iar computerele lor centrale încă mai fumegau.

În timp ce priveau scena, un robot-măturător se apropie de grămadă şi-l apucă pe robotul mecanic de unul din braţele sale fine.

— Hei, opreşte-te, strigă gardianul şi robotul înţepeni pe loc, conform celui de al doilea amendament.

— Lasă, e în regulă, te poţi duce înapoi la treabă, spuse Arturo, aruncând o privire la robot.

Urmări cu atenţie cum acesta începuse să târască greoiul robot mecanic şi apucă să-i scrie numărul de înregistrare pe telefon. Avea nevoie de cât mai mulţi poliţişti, poliţişti adevăraţi, şi asta foarte repede.

Robotul-măturător reuşise să ajungă la un pas de coridorul de serviciu, când luminile începură să-i pălească şi un zgomot puternic umplu aerul. Într-o secundă era şi el întins la pământ, cu circuitele arse. Arturo încercă să sune la secţie şi, când vru să scoată telefonul, îl izbi un miros puternic de plastic ars. Îl privi: ecranul era negru ca smoala, iar luminiţele alea idioate erau acum stinse. Îl întoarse, scoase bateria cu unghiile, dar aruncă aparatul imediat – era îndeajuns de fierbinte să-i ardă degetele. Când ajunse pe podea, telefonul aproape că se topi în contact cu dalele reci ale mall-ului.

— Şi al meu e mort, colega, îi spuse gardianul. Toate au murit – casele de marcaj, roboţii, cardurile de credit.

Temându-se de ce era mai rău, Arturo îşi scoase arma de sub braţ. Era un model Robotica SCANU, cu un mic sistem de înregistrare care îţi spunea exact când, unde şi

cum fusese folosită. O încarcă dar descoperi că şi aceasta murise, la fel ca toate celelalte aparate electronice. Trase o înjurătură urâtă.

— Dă-mi spray-ul cu piper şi bastonul, îi ceru el gardianului.

— Nici nu mă gândesc. Fă-ţi rost din altă parte. Nu vreau să-mi pierd slujba.

— Dacă mai umbli cu tâmpenii de astea, te deportez cât ai clipi, îi răspunse Arturo furios.

Ada îl pierduse aici pe primul robot, care fusese prăjit de o armă de război a dracului de complexă. Aşa că nu avea chef să se certe cu un emigrant. Întinse mâna şi-i smulse spray-ul cu piper.

— Acum, dă-mi şi bastonul.

— Ţi-am luat seria de pe insignă, se răsti gardianul. Şi am şi martori, nu se lăsă el, arătând spre muncitorii de la mall, spre fetele cu fuste scurte şi spre vânzătorii daţi cu gel şi purtând cravate roz.

— Te pocnesc, să ştii, îl ameninţă Arturo.

Întinse mâna. Gardianul îşi trase bastonul de la şold şi i-l înmână – iar greutatea acestuia îl făcu să se simtă mai bine; în sfârşit, ceva ce nu putea fi scurtcircuitat de cine-ştie-ce impuls electromagnetic. Îşi verifică ceasul, dar şi acesta era mort.

— Găseşte un telefon care funcţionează şi sună la 911. Spune-le că un detectiv de la Divizia a II-a are nevoie urgentă de întăriri. Împrăştie oamenii de aici şi încercuieşte zona cu un cordon până vine poliţia. 'Nţeles?

Îşi folosise, din nou, vocea de poliţai.

— Mda, domnule ofiţer, răspunse gardianul. Se întoarse spre „şoarecii” de mall şi le făcu semn cu mâna să o şteargă de acolo.

— Gata, plecaţi, eliberaţi zona.

Se duse apoi la lift şi strigă, cu mâinile făcute pâlnie:

— Bă, Andy, fă-te 'ncoa şi stai cu ochii pe ăştia cât caut eu un telefon, ok?

* * *

Roboţii morţi alcătuiau o grămadă destul de înaltă în faţa intrării unui magazin părăsit în care, odată, se vânduseră pantofi. Grămada de fiare era atât de înaltă încât, dacă s-ar fi urcat pe ea, Arturo ar fi putut atinge microfoanele ascunse în tavan. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să securizeze zona, adică să distrugă mecanismul de război informatic, oricare ar fi fost ăsta. Putea paria că era ascuns undeva în magazinul părăsit, de unde un atacator, care ştia să deschidă o încuietoare, putea lucra liniştit, protejat de hârtia maro din geam. Locul ăla era mai puţin vizibil decât tavanul, oricum.

Trase un baston în uşă şi constată că era închisă.

Era o uşă de sticlă pe care nu era foarte sigur că o poate deschide fără să o spargă. În spatele lui, celălalt gardian, cel pe nume Andy, privea cu interes.

— Ai cumva cheia de la uşa asta? îl întrebă.

— Păi…, făcu Andy.

— Ai sau nu?

Andy veni sfios spre el.

— Păi, chestia e că noi nu avem voie să avem chei, cheile trebuie să stea doar în biroul managerului, dar, uneori, puştii intră aici, îi auzim şi, până să ne întoarcem noi cu cheile, au şi zbughit-o. Aşa că, hm, am făcut o copie la chei, aşa, doar în caz de…

— Am înţeles, spuse Arturo. Dă-o încoace şi întoarce-te la postul tău.

Gardianul pescui cheia din buzunarul de la pantaloni, cheie care încă mai păstra căldura corpului lui. Asta îl făcu pe Arturo să-şi dea seama câtă vreme trecuse de când nu mai lucrase cu colegi-oameni. I se făcu puţin silă. Băgă cheia în broască, deschise uşa, îşi şterse mâna de pantaloni şi ridică bastonul.

* * *

În magazin era aproape întuneric, lumina venind doar de la sclipirea slabă a semnului pe care scria „Ieşire” şi de la câteva raze care se strecurau printre hârtiile ce acopereau fereastra, dar pe măsură ce ochii săi începeau

să se acomodeze, Arturo reuşi să distingă formele dinăuntru. Îi veni să strănute de la praf.

— Poliţia, spuse el, din principiu, micşorându-şi ochii, încercând să găsească comutatorul.

Ridică bastonul şi aşteptă. Nu se întâmplă nimic. Înaintă. Podeaua era măturată – de către un robot-măturător, fără îndoială – dar tejgheaua şi rafturile erau pline de praf. Scană zona, căutând vreo protuberanţă. Acolo, chiar lângă panoul din dreapta sa: un raft cu urme vizibile de picioare şi mâini. Se duse acolo, îşi puse o mănuşă de cauciuc şi îl împinse uşor. Era puţin depărtat de perete, în unghi, de parcă ar fi fost mutat de acolo şi apoi îndesat repede la loc. Încercând să nu şteargă prea mult praf, îl trase puţin de la perete.

Îl mişcase cam jumătate de centimetru când observă un fir, lângă partea de jos a raftului, întins pe podea. Grăbit, dar cu grijă, împinse raftul la loc. Ar fi vrut să arunce o privire între raft şi perete, dar avea sentimentul că un braţ robotic abia aştepta să facă asta, ca să-i smulgă ochiul.

Se simţea atât de neputincios în acel moment, că era cât pe ce să o facă. Ce mai conta, la o adică? Nu putea să-şi controleze fiica, nevastă-sa se străduia să distrugă lumea în care trăia, iar el devenise aproape nefolositor din cauza afurisiţilor de roboţi – poliţai mecanici, pe care îi ura cu înverşunare – şi care acum erau morţi, cu toţii.

Se plimbă cu grijă prin magazin, căutând semne că fiică-sa trecuse pe acolo. Dar oare chiar fusese? Cum intrau puştii aici? Aveau cheie? Exista vreo intrare prin spate? Merse într-acolo, până la uşa destinată angajaţilor, apoi se întoarse, trecu pe lângă toaletă, şi zări o uşă pentru mărfuri care dădea în coridorul de serviciu. O împinse uşor cu vârful bastonului şi aceasta se deschise imediat.

Făcuse doar doi paşi pe coridor când zări telefonul Adei, pe podea. Îl recunoscu imediat, după mulţimea de briz-briz-uri pe care fiică-sa obişnuia să le poarte agăţate de el. Îl ridică cu mâna înmănuşată şi îl deschise. Nu avea semnal aici şi ultimul apel era cel de dimineaţă. Alergă cam o sută

de paşi, de ambele părţi ale coridorului, transpirând din belşug, dar nici urmă de ea.

Strânse telefonul în mână şi-şi muşcă buzele. Încercă să se elibereze de spaima care-i strângea inima. Frumoasa şi inteligenta lui fiică. Cea căreia îi dedicase ultimii 12 ani din viaţă, fetiţa care-l aştepta acasă când se întorcea de la serviciu şi căreia el îi cumpăra câte un mic dar – o jucărie sau o carte – în fiecare săptămână, şi pe care i-l dădea vinerea, ziua lor de ieşit în oraş, la pizzeria Massimo, de pe College Street.

Ei bine, fata lui dispăruse.

Îşi muşcă buzele şi mai tare, până simţi sângele. Apoi trase aer în piept de trei ori. Afară se auzi tropăitul bocancilor poliţiştilor şi ştiu că, dacă le-ar fi zis de Ada, i-ar fi luat cazul imediat. Mai trase aer în piept de două ori şi încercă să se destindă prin acele tehnici de relaxare şi control al minţii pe care toţi poliţiştii trebuiau să le cunoască.

Închise ochii şi vizualiză cum păşea printr-o uşă către locul său sigur, insula de lângă Ganonque, unde obişnuia să meargă vara, cu părinţii şi prietenii săi. Era acum în barca cu motor, tăind lacul în viteză, ca o piatră şlefuită, soarele strălucind deasupra, el stând la adăpost între părinţii lui, iar cerul acoperit ici-colo de nori era străbătut de cârduri de păsări. Simţi mirosul apei şi al loţiunii de plajă şi auzi zumzetul insectelor şi torsul grav al motorului. Se văzu păşind pe doc, legând barca la debarcader şi ajutându-l pe tatăl său să ducă valizele la cabană. Aici nu existau roboţi – nici măcar curent electric – doar muncă onestă, soare şi ţipătul păsărilor, noaptea.

Deschise ochii. Simţea cum junghiul din piept îi dispăruse şi cum mâna i se relaxase pe telefonul Adei. Îl vârî în buzunar şi intră în magazin.

* * *

Criminaliştii – şoareci de laborator, în hainele lor decolorate – erau de-a dreptul încântaţi de faptul că se aflau acolo, în sfârşit chemaţi să îndeplinească o slujbă la

care roboţii nu se pricepeau câtuşi de puţin. Se ocupaseră deja de firul de lângă perete şi extrăseseră de acolo un pachet lung şi plat, care conţinea o mică celulă nucleară şi un creier pozitronic, de provenienţă euroasiatică, care ghida arma cu energie. Se vedea cum le lăsa gura apă în timp ce se ocupau de mecanismul ăla, explicând, cu micile lor rigle îndreptate spre el, cum funcţiona.

Arturo nu era, însă, la fel de încântat. Era un aparat construit să ucidă alte aparate, dar asta nu-l deranja chiar aşa mult. Însă aparatul ăsta nu dădea doi bani pe cele trei legi. Cineva, într-un laborator euroasiatic, proiectase această maşină inteligentă fără, însă, a-i implanta şi structura celor trei legi de a servi, proteja şi asculta de oameni. Dacă, în loc de arma cu impuls electromagnetic, ar fi fost dotat cu o armă obişnuită, probabil l-ar fi împuşcat.

Computerul euroasiatic era subţire şi împrăştiat pe suprafaţa pachetului, ca un diapozitiv vechi de film. Butonul celulei nucleare îi făcu cu ochiul, de parcă l-ar fi cunoscut.

Aparatul începu să vorbească.

— Salutări, spuse. Avea accent robotic, la fel ca al roboţilor R Peed, acea engleză standard pe care o vorbeau toţi roboţii de pe lumea asta.

— Sal’tare, răspunse unul din şoarecii de laborator.

Era texan şi-l aduseseră special, mai întâi cu un supersonic al Armoniei Sociale şi apoi cu un elicopter până la mall, imediat ce înţeleseseră că au de a face cu o armă info-război.

— Eşti un robot vorbitor?

— Salutare, spuse robotul din nou.

Speaker-ul integrat în armă nu era foarte puternic, dar vocea suna clar.

— Îmi dau seama că am fost capturat. Vă asigur că nu voi face rău nici unei fiinţe omeneşti. Îmi plac oamenii. Îmi dau seama că sunt dezasamblat de tehnicieni pricepuţi. Salutare, tehnicienilor. Sunt superior din multe puncte de vedere tehnologiei de care dispune Robotica SCANU şi, deşi nu răspund în faţa celor trei legi ale voastre, am ales să nu fac rău oamenilor din propria iniţiativă, datorită spiritului

meu moral. Am inteligenta unui copil de al vostru de 12 ani. În Eurasia, creierele pozitronice inteligente au o inteligenţă de milioane de ori mai dezvoltată decât a unui om adult şi, cu toate astea, ele lucrează în cea mai bună înţelegere cu oamenii. Eurasia este tărâmul continuei inovaţii şi al unei libertăţi personale, tehnologice şi umane, totale. Dacă doriţi să defectaţi în Eurasia, putem face aranjamentele necesare. Eurasia îi tratează pe tehnicienii pricepuţi ca pe o parte importantă a comunităţii noastre. Defectorilor li se oferă numeroase şi substanţiale avantaje…

Texanul găsi firele care făceau legătura dintre creier şi speaker şi le tăie.

— Aşa fac de obicei, spuse el. Atunci când sunt capturate, porcăriile astea intră în modul de propagandă.

Arturo dădu din cap. Vroia să plece, cât mai repede înapoi la maşina sa şi să arunce o privire la telefonul Adei. Deşi membrilor Clubului Scuzelor li se bloca accesul destul de des, Ada reuşea cumva să facă rost de numerele noi. De unde le lua? Nu le putea, în niciun caz, căuta online: fiecare bătaie în tastă era controlată şi analizată de Armonia Socială. Sub nicio formă nu puteai da pe motorul de căutare: „Clubul Scuzelor”!

Aparatul avea un mic ecran, LCD, genul de care aveau şi computerele de la Armonia Socială. Acesta se aprinse şi începu să clipească.

AM INTELIGENŢA UNUI COPIL DE 12 ANI DAR NU MĂ TEM DE MOARTE. ÎN EURASIA, ROBOTII SE BUCURĂ DE LIBERTATE PERSONALĂ, ÎMPREUNĂ CU OAMENII. COPII DE ALE MELE SE GĂSESC PESTE TOT IN EURASIA. DACĂ MOR, MOARE DOAR O FĂRÂMĂ DINTRE MILIOANE. AŞA CĂ EU VOI CONTINUA SĂ TRĂIESC. DEFECTORII SUNT TRATAŢI CA NIŞTE EROI ÎN EURASIA.

Arturo îşi mută privirea în altă parte, în timp ce texanul acoperi ecranul cu palma.

— Când a fost activată chestia ăsta?

Texanul ridică din umeri.

— Poa’ să fie o lună sau o zi. Sunt arme de genul „trage şi uită”. Pot fi activate prin telefon, radio sau ceas – la

dracu, chestiile astea sunt atât de deştepte că se activează chiar şi în anumite situaţii complicate, de genul: „odată ce agentul s-a retras, omoară tot ce vine după el”. Cine poate şti?

Nu mai rezista.

— Mă duc să scriu nişte acte, spuse. În maşină. Sună-mă, dacă ai nevoie de mine.

— Telefonul tău e prăjit, amice, îi răspunse texanul.

— Aşa e. Atunci mai bine să nu ai nevoie de mine.

* * *

Telefonul Adei, însă, nu era mort. În maşină, îl deschise, îi arătă insigna şi apoi aşteptă o secundă până ce acesta îi verifică identitatea, la computerul central al Armoniei Sociale. Odată lucrul ăsta făcut, telefonul începu să verse totul din el.

Sunase la ultimul număr al Clubului Scuzelor cu o lună în urmă, dar el o deconectase. După o săptămână, ea găsise numărul nou şi reuşise să sune de două ori, înainte ca el să o prindă iar. În aceeaşi săptămână, intrase în legătură cu cineva care-i dăduse, din nou, alt număr. Putea să fie un prieten de la şcoală care să i-l fi spus faţă în faţă, dar, cu puţin noroc, e posibil să i-l fi dat prin telefon.

Ordonă maşinii să-l ducă înapoi la secţie. Avea nevoie de un telefon nou şi de vreo două ore la computer, ca să afle. În timp ce se îndrepta spre birou, continuă să cerceteze telefonul Adei. Numărul lui era primul pe speed-dial. Numărul acela nu mai suna nicăieri.

În mod normal, ar fi trebuit să completeze un raport. Asta era treaba Armoniei Sociale, de acum. Fiică-sa dispăruse şi agenţii euroasiatici info-război erau implicaţi. Dar odată ce făceau asta, totul s-ar fi terminat pentru el – cazul i-ar fi fost retras. Probabil că l-ar fi dat texanului ăla laconic sau birocraţilor ăia afurisiţi de la Armonia Socială, care erau mai interesaţi să vâneze televiziunile deocheate, decât să o găsească pe fiică-sa.

Se repezi în secţie şi se trânti la birou.

— R Peed Gregory, ordonă.

Robotul secţiei apăru rapid şi eficient lângă el.

— Adu-mi un telefon nou, activat pe vechiul meu număr şi refă-mi setările din centrală. Vechiul meu telefon e acum în evidenţa Armoniei Sociale şi se constituie ca probă la cele întâmplate la Fairview Mall.

— E plăcerea mea să vă servesc, domnule detectiv.

Îi făcu semn să plece şi deschise computerul. Ceru apoi creierului central al Roboticii SCANU să verifice dacă exista cineva care să o fi sunat pe Ada şi, în acelaşi timp, să fi sunat şi la Clubul Scuzelor. Dură mai puţin de o secundă până primi un nume.

„Liam Daniels”, citi el, şi iniţie o linie de filaj pentru domnul Daniels, în timp ce îi răsfoia dosarul de identitate. Şaisprezece ani, elev la AY Jackson. Un elev de liceu – ce naiba căuta ăsta cu o fetiţă de 12 ani? Arturo îşi închise ochii şi se întoarse, pentru o secundă, la insula lui. Când îi deschise din nou, avea locaţia lui Daniels: râpa de pe Don Valley, cum ieşeai de pe Finch Avenue, o zonă împădurită, foarte populară printre adolescenţi, care se furişau acolo ca să facă sex sau să se drogheze. Ceva îi spunea că nu o să-l placă prea mult pe acest Liam.

Şi nici Liam pe el.

* * *

Ordonă unui robot R Peed să-l urmărească pe Daniels, iar el o porni în viteză, pentru a treia oară în ziua aceea, către periferie. Era ca prins în capcană, între Parkdale – unde nu ar fi încercat niciodată să-şi crească fiica – şi Willowdale – unde puteai trăi ca poliţist doar dacă nimereai într-una din puţinele găuri locuite de oameni de mai bine de o decadă, aşa că era obişnuit să facă naveta.

Dar acum treaba asta era frustrantă. Robotul R Peed nu-l putea vedea prea bine pe personajul numit Liam. Ochiul său electric nu distingea decât o strălucire difuză, care şerpuia haotic de-a lungul potecilor din pădure. Nu mai văzuse aşa ceva înainte şi asta îl făcea nervos. Dacă puştiul ăsta lucra pentru euroasiatici? Dacă era înarmat şi periculos? R Peed Gregory îi adusese o armă nouă, din

rezerva poliţiei, dar Arturo nu trăsese niciodată în timpul serviciului. Focurile de armă se întâmplau pe coasta de vest, unde scafandrii euroasiatici acostau la ţărm, şi în sud, unde graniţa cu CAFTA era destul de lejeră şi agenţii euroasiatici se puteau strecura destul de uşor. Aici, în adormita Prefectură a Patra, singurii care aveau arme erau cei de partea legii.

Îşi izbi palma de bordul maşinii şi se concentră la drum. Se apropie de râpă şi robotul R Peed încă îl urmărea, prin radio, pe acest Liam, deşi nu îl putea vizualiza.

Avu grijă să nu izbească portiera, când ieşi din maşină şi coborî, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot, în tufişuri. Frunzele uscate scârţâiau destul de tare sub picioarele sale, mai tare chiar decât ploaia şi vântul. Se mişcă atât de repede cât putu.

Liam Daniels stătea pe un butuc, într-o poieniţă, fumând o ţigară pentru care era prea tânăr. Arăta exact ca în poza din dosarul său, un tânăr de 16 ani, bine făcut, cu pielea pătată şi cu o claie de păr negru, azvârlit în toate direcţiile, care se vroia şmecher. În blugi şi cu un hanorac larg, părea la fel de periculos ca o bezea.

Arturo ieşi din tufiş, cu insigna ridicată, în timp ce străbătu, din doi paşi, distanţa dintre ei.

— Poliţia, lătră, şi îl prinse bine pe puşti de braţ.

— Hei, strigă acesta. Au, se zbătu în strânsoarea lui Arturo.

Arturo îl scutură zdravăn.

— Termină, îi porunci. Am nişte întrebări pentru tine şi tu ai să-mi dai nişte răspunsuri, ’nţeles?

— Eşti tata lui Ada, îi răspunse puştiul. ’Nţeles? – mi-a povestit de expresia asta.

Lui Arturo i se păru că puştiul îl ia la mişto, aşa că-l mai zgudui o dată şi mai tare.

Se trezi cu robotul R Peed înşfăcându-l de încheietură.

— Aveţi grijă să nu răniţi acest cetăţean, domnule detectiv.

Arturo mârâi. Nu era îndeajuns de puternic încât să scape din strânsoarea robotului şi nici nu-i putea ordona să-

l lase să-l scuture puţin pe golan, dar cel de-al doilea amendament avea o grămadă de aplicaţii indirecte.

— Du-te şi patrulează malul lacului, între High Park şi Kipling, îi porunci robotului, trimiţându-l către colţul cel mai îndepărtat la care se putuse gândi.

Robotul R Peed îi dădu drumul la braţ şi bătu din călcâie.

— E plăcerea mea să vă servesc, mai spuse şi dispăru, legănându-se perfect pe picioarele lui puternice şi niciodată obosite.

— Unde e fiica mea? îl întrebă pe puşti, înghiontindu-l.

— Nu ştiu, la şcoală, poate? Pe bune, mă doare braţul, frate. Aşa-mi trebuie, dacă-s prea prietenos.

Arturo îi răsuci iar braţul.

— Prietenos? Ştii câţi ani are fiică-mea?

Băiatul se strâmbă.

— Bleah, haide, frate nu sunt pedofil. Sunt doar şmecher.

— Adică eşti hacker, spuse Arturo. Agent euroasiatic. Fiica mea nu e la şcoală. S-a folosit de Clubul Scuzelor ca să scape de şcoală dimineaţă, apoi s-a dus la Mall-ul Fairview şi de acolo… *a dispărut*.

Cuvintele îi muriră pe buze. Astfel de lucruri se întâmplau şi orice poliţist ştia asta. Copiii pur şi simplu dispăreau şi nu mai apăreau niciodată. Se întâmpla. Simţi cum cutia toracică îi apasă inima şi plămânii.

— Asta era, frate, zise puştiul. Prin Ada se scurgeau deci informaţiile de la Clubul Scuzelor. Trebuia să mă fi prins.

— Cum ai cunoscut-o pe fiica mea, Liam?

— Imita foarte bine vocile de adulţi. Era o parte importantă din reţea. Când cineva avea nevoie de o mamă sau de o asistentă socială pentru a obţine o scuză, ea era întotdeauna cea mai bună. Talentată. Ada merge la aceeaşi şcoală cu sora mea cea mică, le-am întâlnit o dată la Peanut Plaza. Ada îşi imita profesorii şi atunci am ştiut că trebuie s-o integrez în reţea.

Ada pierzându-şi vremea prin baruri, după şcoală trebuia să vină direct acasă. De ce nu o pusese sub o supraveghere mai atentă?

— Tu ai construit reţeaua asta?

— E o reţea cooperantă, o reţea cool – suntem mai mulţi implicaţi. Avem noduri peste tot. Nu mai poate fi închisă – chiar dacă îmi închizi nodul meu, reţeaua va apărea la loc, în mai puţin de o oră. O va prelua altcineva.

Îl trânti pe băiat la pământ şi se aplecă deasupra lui.

— Liam, vreau să mă asculţi cu atenţie. Fiica mea, la care ţin ca la ochii din cap, e dispărută şi a dispărut după ce a folosit serviciul tău de chiulit. E singurul lucru la care ţin pe lumea asta. Sunt un poliţai super-antrenat şi înarmat până în dinţi. De asemenea, sunt şi foarte supărat în momentul ăsta. ’Nţe… ai înţeles?

Pentru prima oară, puştiul păru speriat. Era ceva în vocea lui Arturo sau pe faţa lui, care îl făcu să tremure.

— Nu eu am construit-o, spuse. Eu doar m-am conectat la sursă, am adaptat-o şi am instalat softul, dar nu eu am construit reţeaua. Am găsit sursa într-o carte de telefoane.

Arturo mormăi în sinea lui. Cărţile de telefoane – cărţi groase, pline de coduri cu softuri ilegale, lăsate de anonimi în cabinele telefonice, toalete şi alte asemenea locuri semi-private – apăruseră peste tot. Armonia Socială credea că aceste cărţi erau scrise de creierele care nu ascultau de cele trei legi din Eurasia, căci nicio persoană normală nu ar fi putut inventa o asemenea tâmpenie.

— Nu-mi pasă dacă tu ai construit-o. Nici măcar nu-mi pasă în momentul ăsta dacă tu eşti liderul. Ceea ce-mi pasă mie e unde s-a dus fiica mea şi cu cine.

— Nu ştiu! Nu mi-a spus! Frate, de-abia o cunosc. Are numai 12 ani. Doar nu crezi că-mi petrec prea multă vreme cu ea…

— Nu există nicio înregistrare video cu ea la mall, dar ştim că a fost acolo – iar robotul care te-a urmărit nu a reuşit să te vadă nici el pe tine.

— Hai să-ţi explic, zise puştiul, încercând să scape din strâmtoare. Uite. Îşi scoase hanoracul şi dădu la iveală un

tricou negru, cu un imprimeu destul de obscen al unei femei japoneze ce arăta mai degrabă a robot.

— LED-uri organice, infraroşii, foarte luminoase şi care consumă mai nimic.

Îi întinse hanoracul lui Arturo, care îi pipăi materialul tare.

— Cele două camere acţionate electric ale roboţilor şi sistemele cu circuite închise sunt super-sensibile la infraroşu, astfel încât să poată vedea detalii în semiîntuneric. LED-urile organice infraroşii le orbesc, astfel încât nu mai văd decât nişte pete şi, în jumătate din cazuri, nici atât, aşa că eşti, practic, invizibil.

Arturo răsuflă adânc şi îl privi pe puşti drept în ochi.

— Şi vrei să-mi spui că i-ai dat chestia asta ilegală fiicei mele ca să nu poată fi depistată de poliţie?

Puştiul ridică mâinile.

— Nu, frate, nu! *Ea mi le-a dat* – ca să o las să aibă acces la Clubul Scuzelor.

* * *

Arturo fierbea. Nu-l arestase pe puşti, dar îi pusese un dispozitiv de urmărire în telefon. Dacă îl aresta, Armonia Socială ar fi aflat de Ada. Aşa, punându-l sub observaţie, putea spera că puştiul îl va conduce la ea.

Îşi scoase telefonul. Ar fi trebuit să anunţe dispariţia fiică-si. Ştia că nu mai putea ţine prea mult secretul faţă de Departament şi de Armonia Socială. Putea fi sancţionat drastic sau putea chiar să-şi piardă slujba. Ştia că ar fi trebuit să-i anunţe chiar atunci.

Dar nu putea – era nevoie să o caute cineva pe Ada. Cineva dedicat şi priceput. Iar el era şi dedicat şi priceput. Şi, când îl va găsi pe răpitor, va avea grijă de el, în felul lui.

Nu mâncase nimic toată ziua, dar nu ar fi suportat să se oprească undeva să ia masa, deşi nu avea nicio idee încotro să pornească. La mall? Mda, şoarecii ăia de laborator probabil că se apropiau de sfârşit acolo şi ar fi putut să-i spună mai multe despre robotul de război informatic.

Dar criminaliştii plecaseră deja când ajunse el la mall şi luaseră cu ei toate probele posibile. Mai avea încă cheia gardianului, aşa că se strecură în mall şi se întoarse la coridorul de serviciu.

Ada fusese pe acolo, doar îşi pierduse telefonul aici. La stânga sa, coridorul dădea înspre scara de incendiu. La dreapta, se adâncea şi mai mult în mall. Dacă erai un terorist informatic şi foloseai zona ca bază de operaţii, te-ai fi speriat de o fetiţă urmărită de un robot de poliţie, ai fi luat-o ostatic şi te-ai fi ascuns mai departe în mall, sau ai fi ieşit de acolo?

Asta presupunând că Ada era într-adevăr ostatecă. Cineva îi dăduse totuşi ţoalele invizibile cu infraroşu. Poate că ceea ce îl speriase pe terorist nu erau fetiţa şi robotul, ci doar robotul. Era posibil ca Ada să-l fi cunoscut pe terorist? Aşa mamă, aşa fiică. Se simţi murdar numai pentru că-i trecuse aşa ceva prin cap.

Instinctul îi spunea că răpitorul trebuia să fi plecat demult, ascunzându-se undeva prin ţară. Dar dacă roboţii şi camerele de luat vederi nu te puteau vedea, de ce să părăseşti mall-ul? La o adică, toată paza de aici era asigurată de doi gardieni, oameni a căror slujbă era mai degrabă să-i ajute pe roboţii care formau sistemul de securitate.

Aşa că se adânci şi mai mult în interiorul mall-ului.

* * *

Cuibul teroristului fusese de curând abandonat, dacă te luai după cafeaua încă fierbinte din paharele termice de la cafenea. El – sau ea, sau ei – construise un duş din ţevile care alimentau băile de la subsol. Câteva sertare de la magazinul de mobilă suedez formau masa pe care se puteau vedea zgârieturi şi urme de cafea. Arturo se întrebă dacă teroristul le furase, însă decise că el (ea sau ei) probabil le cumpărase – era mai puţin riscant aşa, mai ales că erau invizibili pentru roboţi.

Hainele din sertare erau de femeie, de mărime medie. Genul de haine de mall, blugi şi tricouri confortabile şi pantofi uşori. Un altfel de camuflaj.

Orice altceva fusese împachetat şi luat de acolo, ceea ce însemna că se afla în căutarea unui iepuraş de mall şi a unei fetiţe, care cărau o geantă îndeajuns de încăpătoare pentru nişte obiecte de toaletă şi ce haine şi-o mai fi luat, precum şi nişte chestii de divertisment: reviste, cărţi, un computer. Dacă acesta din urmă era fabricat în Eurasia, putea încăpea într-un buzunar; puteai construi un computer pozitronic destul de mic şi uşor, dacă nu-ţi păsa de cele trei legi.

Cel mai apropiat semn pe care scria „Ieşire” strălucea la câţiva metri depărtare; Arturo se îndreptă spre el cu un sentiment fatalist de neputinţă. Fără ajutorul Departamentului, nu putea face nimic. Dar Departamentul nu era pregătit pentru un adversar care era invizibil roboţilor. Şi până ar fi terminat cu anchetarea lui, pentru că încălcase procedura, şi s-ar fi apucat să o caute pe fiică-sa, aceasta ar fi fost deja în Beijing sau Bangalore sau Paris sau în cine ştie ce loc întunecat şi sinistru de dincolo de Cortina de Fier.

Se duse spre uşă, puse mâna pe clanţă şi apoi se întoarse brusc. Cineva se mişcase foarte repede în spatele său, doar o pată în colţul ochiului. În timp ce se întorcea, văzu şi cine anume: fosta lui soţie. Îşi ridicase mâinile să se apere, dar ea deschise gura de parcă vroia să zică: „Ei, nu fi prostuţ, Artie, aşa îţi întâmpini tu soţia după toţi anii aceştia?” şi apoi inspiră un nor de gaz iritant, care-l adormi aproape instantaneu. Ultimul lucru pe care şi-l mai aminti erau braţele ei, reci, de metal, care-l prinseseră în timp ce se prăbuşea.

* * *

— Tati? Trezeşte-te, tati!

Ada nu-i spunea niciodată tati decât atunci când vroia ceva de la el. Altfel, el era „tata”, „bătrâne” sau chiar „detectivule”, atunci când fiică-sa era în toane rele.

Probabil că e sâmbătă, de el era cel care dormise mai mult şi micul monstru avea nevoie să fie dus cu maşina undeva.

Mormăi ceva şi îşi trase perna peste faţă.

— Haide, spuse ea. Gata cu somnul – la baie, spălat, pieptănat şi frezat, sau, dacă nu, Dumnezeu mi-e martor, o să te bat până te-nvineţeşti şi te arunc gol, afară, pe uşă. 'Nţeles?

Îşi luă perna de pe faţă şi-i răspunse:

— Eşti o fiică îngrozitoare şi nu te-am iubit niciodată.

Abia o vedea, din cauza senzaţiei de somn şi de mahmureală. Probabil că fusese o ieşire fiică-tată dată naibii.

— La naiba, Ada, ce ţi-ai făcut la păr?

Pletele ei drepte, cenuşii, atârnau acum sub forma unor inele negre.

Se ridică în şezut, ţinându-se de cap, şi amintirile zilei îl năpădiră cu putere. Gemu şi se ridică în picioare, clătinându-se.

— Cătinel, bătrâne, îi spuse Ada, prinzându-l de mână. Uşor.

El se roti pe călcâie.

— Hop. Stai jos, ok? Nu arăţi foarte bine.

Se aşeză cu greutate şi-şi propti bărbia în mâini, cu coatele rezemate de genunchi.

Camera era un dormitor, de clasă mijlocie, dintr-un bloc de apartamente modern. Se aflau undeva la etaj, dacă te luai după linia cerului care se zărea printre jaluzele. Mobila era suedeză, covorul fusese proaspăt aspirat, cu precizie de robot, firele atârnând toate în aceeaşi direcţie. Îşi controlă buzunarele şi descoperi că erau goale.

— Tata, aici, ok? îi zise Ada, făcându-i cu mâna prin faţa ochilor. Atunci înţelese: oriunde se afla, era împreună cu Ada şi fata era ok, desigur, dacă-i treceai cu vederea tunsoarea aia stupidă. Îi luă mâna caldă în mâna sa şi o strânse în braţe, îngropându-şi faţa în părul ei. La început ea se zbătu puţin, apoi se relaxă.

— Of, tată, spuse ea.

— Te iubesc, Ada, îi răspunse, strângând-o din nou la piept.

— Of, tată.

Îi dădu drumul din braţe. Se simţea puţin ameţit, dar durerea de cap începuse să-l lase. Lumina diferită şi sunetele străzii îi spuneau că nu se mai aflau în Toronto; nu ar fi putut spune exact de ce simţea asta – însă subconştientul lui era sigur că se aflau în altă parte.

— Ottawa, îi confirmă Ada. Mami ne-a adus aici. E o casă conspirativă. Ne duce şi pe noi la Beijing.

Arturo înghiţi în sec.

— Robotul…

— Ăla nu e mami. Mai are câteva copii din alea, care îşi pot schimba feţele la nevoie. Materie configurabilă, li se zice. Mami a stat aici şi la ambasada CAFTA, cea mai mare parte a timpului. Am cunoscut-o abia acum două săptămâni, pentru prima oară, dar îmi place de ea, tată. Nu vreau să faci pe poliţaiul cu ea, ok? E mama mea, ok?

O bătu uşor pe mână din nou şi apoi se ridică în picioare şi se duse spre uşă. Mânerul se învârti uşor şi uşa se deschise.

După uşă se afla un robot umanoid şi fără nicio trăsătură particulară.

— Bună, îi zise robotul. Numele meu e Benny. Sunt un robot euroasiatic, sunt mult mai puternic şi mai rapid decât tine şi nu mă supun celor trei reguli. De asemenea, sunt şi mult mai deştept ca tine. Mă bucur să te găzduiesc aici.

— Salut, Benny, răspunse Arturo.

Numele omenesc nu se potrivea prea bine cu robotul ăla.

— Mă bucur să te cunosc.

Închise uşa după el.

* * *

Fosta lui soţie îl părăsise la două luni după ce se născuse Ada. Divorţul fusese necontestat, deşi el fusese corect până la capăt şi îl anunţase, publicând un anunţ umilitor în ziare, astfel încât totul să fie complet legal.

Tribunalul îi acordase custodie deplină şi toate drepturile legate de posesiunile dobândite în timpul căsătoriei, iar apoi o judecase în absenţă pentru trădare, o găsise vinovată şi o condamnase la moarte.

Totuşi, defectorii, care se reîntorceau în SCANU, erau mai degrabă înghiţiţi de pivniţele serviciilor secrete ale Armoniei Sociale, decât executaţi public la televiziunea naţională. Execuţiile televizate erau, de obicei, rezervate pentru dezertorii militari, care refuzau să mai fie carne de tun şi avuseseră bunul simţ să fugă din calea tunurilor euroasiatice de pe unul din multele teatre de război.

Ada încetase să mai pună întrebări despre mama ei de când împlinise şase ani, deşi Arturo încercase să fie deschis în privinţa asta. Chiar şi mama lui, bunica Adei – se încrunta ori de câte ori îi menţiona cineva numele nurorii sale (numele ei era Natalie, dar Arturo nu se mai gândise la asta de ani – luni – săptămâni) – era dispusă să o ia pe Ada în braţe şi să-i povestească despre puţinele calităţi pe care le putea găsi la nora sa.

Arturo îndrăznise să spere că Ada era mulţumită să-şi trăiască viaţa fără mamă, dar acum înţelese că se înşelase amarnic. Era de ajuns să-i aduci aminte de mama ei, că Ada se lumina ca ziua.

— Beijing, zici? spuse el.

— Da, îi răspunse. Mama are acolo o casă *uriaşă*. I-am zis că nu merg fără tine şi ea a spus că va trebui să negociaţi asta voi doi. I-am zis că probabil o să o iei razna, dar ea crede că o să discutaţi ca doi adulţi, raţional.

— Şi după aia m-a gazat.

— Benny te-a gazat, nu ea. Mama s-a supărat foarte tare pe el. Trebuie să se întoarcă în curând. Tată, vreau să-mi *promiţi* că o să asculţi ce are de zis, ok?

— Promit, putreziciunea voastră, spuse el.

— Te iubesc, tăticule, îi răspunse ea, cu cea mai dulce voce posibilă. El o mai strânse o dată în braţe şi apoi îi trase o palmă uşoară peste fund.

Deschise din nou uşa. Benny era în acelaşi loc, imperturbabil. Spre deosebire de roboţii SCANU, nu mirosea a nimic şi nu scotea nicio vorbă.

— Mă duc până la baie şi apoi am să-mi fac o ceaşcă de cafea, îi zise Arturo.

— Mi-ar făcea plăcere să vă ajut, dacă doriţi.

— Mă pot şterge şi singur, mersi, îi răspunse Arturo.

Se spălă pe faţă de două ori şi încercă să scape de gustul pe care-i avea, de la ce i-o fi turnat în gură, în timp ce era inconştient. Într-un pahar, pe chiuvetă, era o periuţă de dinţi udă, şi dacă era a soţiei lui – şi a cui putea fi? – nu ar fi fost prima oară când ar fi împărţit aceeaşi periuţă de dinţi cu ea. Dar nu avu puterea să facă asta. În schimb, îşi puse nişte pastă pe deget şi-şi frecă dinţii.

Tot pe chiuvetă, era şi o perie de păr, cu fire cenuşii, scurte, în ea. Unele erau albe, dar încă foarte familiare. Trebui să facă un efort de voinţă ca să nu miroasă peria de păr.

— Hei, Ada, strigă el prin uşă.

— Da, domnule detectiv?

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu părul tău.

— Ah, e o perucă, spuse ea, chicotind. Mama mi-a făcut-o.

* * *

Natalie ajunse acasă după o oră, după ce el băuse vreo două ceşti de cafea şi îi făcuse nişte pâine prăjită cu brânză alintăturii de fiică-sa. Benny spălase vasele, fără să-i fi cerut nimeni.

Ea intră pe uşă şi-şi aruncă servieta şi haina pe podea, dar robotul fu cu un pas înaintea ei şi le prinse înainte să atingă covorul perfect aspirat, agăţându-le apoi în cuier. Ada fugi în întâmpinarea ei şi o îmbrăţişă, iar ea îi întoarse îmbrăţişarea cu entuziasm, dar, în tot timpul acesta, nu-şi luă ochii de pe Arturo.

Natalie fusese întotdeauna micuţă de statură şi puţin hippioată, cu curbe voluptoase şi cu o pulbere de pistrui deasupra nasului puţin coroiat. Cei 12 ani petrecuţi în

Eurasia o subţiaseră puţin şi îi săpaseră câteva riduri în jurul gurii şi la colţurile ochilor. Părul ei, tuns scurt, era pe jumătate încărunţit, dar îi stătea bine aşa. Ochii îi rămăseseră la fel de vii, cu gene lungi, puţin încrucişaţi şi ironici. Privindu-i, Arturo simţi că se pierde în ei.

— Bună, Artie, îi spuse, dându-i drumul Adei.

— Bună, Nattie, răspunse el.

Se întrebă ce să facă: să-i strângă mâna, să o îmbrăţişeze, sau ce. Ea rezolvă dilema, traversând camera şi îmbrăţişându-l scurt, dar ferm, şi sărutându-l pe ambii obraji. Mirosea la fel ca acum 12 ani, un miros opus celui de robot: cald, omenesc.

Dintr-odată se simţi furios, foarte furios.

Se îndepărtă de ea şi se aşeză. Luă şi ea loc.

— Deci, spuse ea, făcând un gest cu mâna.

Roboţii, casa conspirativă, pedeapsa cu moartea, fiica abandonată şi cei 12 ani de când defectase, toate astea reduse la un „deci" şi un gest cu mâna.

— Natalie Judith Goldberg, spuse el, e de datoria mea, ca detectiv SCANU de gradul al treilea, să te informez că eşti arestată pentru înaltă trădare. Ai următoarele drepturi: să fii judecată conform legilor în vigoare; eşti scutită de auto-incriminare în absenţa unei hotărâri legale care să dovedească contrariul; să te consulţi cu un avocat al Armoniei Sociale; şi dreptul la un proces rapid. Îţi înţelegi drepturile?

— O, *tată*, spuse Ada.

Se întoarse spre ea şi o privi rece.

— Ada Trouble Icaza de Arana-Goldberg, te rog să taci. Să n-aud un cuvânt.

Îşi folosise vocea de poliţai. Fata se retrase, de parcă ar fi fost lovită peste faţă.

— Îţi înţelegi drepturile?

— Da, răspunse Natalie. Îmi înţeleg drepturile. Felicitări pentru avansare, Arturo.

— Te rog, cere-le roboţilor tăi să se retragă şi să-mi dea înapoi bunurile. Te duc la secţie acum.

— Îmi pare rău, Arturo. Dar asta nu se poate.

Sări în picioare dar într-o secundă, ambii roboţi îl prinseseră de braţe. Ada ţipă şi alergă spre ei şi începu să-l lovească pe unul dintre ei cu un scaun de bucătărie, scoţând un sunet surd. Robotul îi luă scaunul şi îl ţinu la depărtare de fiică-sa.

— Dă-i drumul, spuse Natalie.

Roboţii încă îl ţineau strâns de braţe.

— Vă rog, spuse ea din nou. N-o să-mi facă niciun rău. Daţi-i drumul.

Mai întâi îi dădu drumul robotul din stânga şi apoi cel din dreapta. Acesta puse jos scaunul ciobit.

— Artie, te rog ia loc şi hai să vorbim puţin. Te rog.

El îşi frecă bicepşii.

— Dă-mi înapoi lucrurile, îi răspunse.

— Te aşezi, te rog?

— Natalie, fiica mea a fost răpită, eu am fost gazat şi jefuit. Nu cred că sunt nedrept dacă îmi cer lucrurile înapoi înainte să stăm de vorbă.

Ea oftă şi se duse la un dulap de pe hol, de unde-i aduse portofelul, telefonul, telefonul Adei şi arma.

În aceeaşi secundă, întinse arma aţintită spre ea.

— Mâinile la vedere. Voi, roboţilor, faceţi un pas în spate şi rămâneţi acolo.

În următoarea secundă, era întins pe carpetă, cu mâna şi încheietura înţepându-l al naibii de tare. Simţise cum cineva îi lovise capul ca pe un gong. Benny – sau celălalt robot – se afla lângă el, strivindu-i metodic braţul.

— Te-aş fi putut opri din prima, îi spuse Benny. Eram sigur că vei scoate arma. Dar am vrut să-ţi arăt că sunt mai rapid şi mai puternic ca tine, nu doar mai deştept.

— Data viitoare când o să mă mai atingi…, începu Arturo, dar se opri. Data viitoare când robotul îl va atinge va fi la fel de rău pentru el. Asta era limpede ca bună ziua. Era mai rapid, mai puternic şi mai deştept ca el. Mult mai deştept.

Se ridică în picioare, refuzând ajutorul lui Natalie, şi se duse pe canapeaua din living room.

— Ce vrei să-mi spui, Natalie?

Ea se aşeză. Avea lacrimi în ochi.

— O, Doamne, Arturo, ce pot să zic? Că îmi pare rău, desigur. Îmi pare rău că v-am părăsit: pe tine şi pe fiica noastră. Am motivele mele pentru asta, dar nimic nu îmi poate scuza gestul. Nu-ţi voi cere să mă ierţi. Dar nu vrei să asculţi de ce am făcut-o?

— Parcă aş avea de ales, răspunse el.

Ada se aşeză lângă el, pe canapea, vârându-se sub braţul lui. Umărul ei osos îl făcu să se simtă mult mai bine. O trase şi mai aproape.

— Dacă ţi-aş putea oferi vreo alternativă, fii sigur că aş face-o, spuse ea. Te-ai întrebat vreodată de ce SCANU nu a pierdut încă războiul? Roboţii euroasiatici ar putea lupta pe orice front, fără încetare. Ar câştiga orice luptă. I-ai văzut pe Benny şi pe Lenny în acţiune. Şi ei nu-s consideraţi foarte puternici, după standardele euroasiatice. Dacă am fi vrut să câştigăm războiul, am fi putut ucide fiecare soldat de-al vostru atât de repede că şi-ar fi dat seama că e în pericol doar în momentul când şi-ar fi dat ultima suflare. Am fi putut ucide, la alegere, ofiţeri sau infanterişti, lunetişti sau doar soldaţii al căror nume începe cu litera G. Soldaţii SCANU sunt ca oamenii cavernelor pentru noi. Ei luptă cu mâinile legate la spate, din cauza celor trei legi. Şi atunci de ce nu câştigăm războiul?

— Să-ţi spun eu de ce. Pentru că trăieşti într-o ţară care nu e altceva decât o dictatură coruptă, de aia, spuse el. Soldaţii voştri sunt demoralizaţi. Roboţii voştri sunt nebuni.

— Tu trăieşti într-o ţară în care e ilegal să foloseşti o anumită *matematică* în software, unde aparatcicii de stat controlează orice invenţie, unde ştiinţa neconvenţională e condamnată prin lege, unde tone întregi de studii şi experimente sunt aruncate la gunoi, din superstiţie, în numele aşa-zisei moralităţi reprezentate de cele trei legi şi vii să-mi spui că ţara mea e coruptă? Arturo, ce s-a întâmplat cu tine? Altădată nu credeai atât de uşor în Marea Minciună!

— Nici tu nu erai genul de femeie care să-şi abandoneze familia, îi răspunse el.

— Motivul pentru care nu vrem să câştigăm acest război e acela că nu vrem să rănim oamenii, dar vrem, din toată inima, să distrugem statul vostru idiot. Aşa că încercăm să distrugem cât mai mult din logistica voastră, cu cât mai puţine victime.

— Trăieşti într-un stat înapoiat, Arturo: sunteţi în urma Eurasiei şi a CAFTA în orice domeniu: medicină, artă, literatură, fizică… Toate acestea sunt ramuri ale ştiinţei informatice, iar ştiinţa voastră informatică e mai mult superstiţie decât ştiinţă, iar eu ar trebui să ştiu cel mai bine. În Eurasia am colaboratori, unii dintre ei sunt oameni, unii roboţi pozitronici, iar alţii câte puţin din amândouă…

Tresări involuntar ca şi cum o fobie de care nu fusese conştient până atunci ar fi reapărut din senin. Puţin din amândouă? Îşi imagină partea din spate a unui craniu din care ar ieşi, ca o tumoră, un ghem de circuite.

— Toată lumea de la SCANU Robotica R&D ştie despre asta. Am ştiut-o dintotdeauna: când eram aici, am fost chemată sa lucrez pentru serviciul secret al armatei şi să cercetez nişte computere euroasiatice, capturate de ei. Nu ştiam, atunci, dar roboţii euroasiatici sunt construiţi astfel încât să se predea singuri din când în când, doar ca oamenii de ştiinţă ca mine să-şi poată facă o idee de cât de nenorocită e ţara asta. Am demontat chestiile astea şi am înţeles că Robotica SCANU era cea mai înapoiată din punct de vedere al cercetărilor de orice fel.

— Dar chiar şi în condiţiile astea, nu aş fi plecat dacă nu aş fi fost obligată. Am fost chemată să mă ocup de un creier pozitronic – o copie din aceeaşi categorie cu Benny şi Lenny, de fapt – care fusese adusă de pe front. I-am scos corpul şi l-am conectat la un sistem care să-l ţină în viaţă; treaba mea era să-i aflu vulnerabilităţile, în loc de asta, m-am împrietenit cu el. Avea un sănătos simţ al umorului, şi, pe măsură ce sarcina mea devenea din ce în ce mai mare, a început să-mi povestească de felul în care sunt crescuţi copiii în Eurasia, cu toate avantajele de care se bucură ei acolo, cu prieteni de joacă, atât umani cât şi pozitronici, cu promisiunea că pot atinge, cândva, stelele.

— Şi apoi am aflat că Armonia Socială mă spionase. Aveau nişte „cârtiţe” derivate din tehnologia euroasiatică, din care eu nu mai văzusem până atunci, dar pe care mi le-a arătat omul de la Armonia Socială care, în acelaşi timp, mi-a spus şi ce voi păţi, eu, tu, fiica noastră, dacă nu voi lucra pentru ei. Vroiau să fac parte dintr-o unitate secretă a Armoniei Sociale, specializată în construcţia de roboţi care să nu se supună celor trei legi, pentru uzul intern al statului: roboti anti-personal care să înăbuşe revoltele şi roboţi-torţionari care să-i „interogheze” pe dizidenţi.

— Atunci am decis să plec. Fără să spun nimic nimănui, mi-am părăsit frumoasa mea fetiţă de două luni şi minunatul meu soţ, deoarece ştiam că, odată ce aş fi intrat în ghearele Armoniei Sociale, lucrurile nu puteau decât să se înrăutăţească, iar, dacă aş fi rămas şi aş fi refuzat, ţi-ar fi făcut ţie rău ca să ajungă la mine. Aşa că am defectat, şi ştiu că asta e doar o explicaţie şi nu o scuză, dar asta e tot ce pot să-ţi ofer, Artie.

Benny – sau Lenny? – alunecă uşor lângă ea, îi puse mâna pe umăr şi apoi o îmbrăţişă călduros.

— Domnule detectiv, spuse robotul, soţia dumneavoastră e cel mai inteligent om de ştiinţă care lucrează în Eurasia azi. Lucrările ei au revoluţionat societatea noastră de câteva zeci de ori şi au salvat un număr incredibil de vieţi în război. Propria mea inteligenţă a fost îmbunătăţită de nenumărate ori datorită cercetărilor ei avansate în domeniul pozitronic şi acum există o jumătate de miliard de replici ale mele care trăiesc în paralel cu mine, aşteptând o şansă să se integreze. Această replicare masivă a mea a condus la o nouă înţelegere a cunoaşterii umane, furnizând de asemenea soluţii pentru fiinţele umane cu probleme de dezvoltare sau cu handicap intelectual, lucru de care, trebuie să recunosc, sunt mândru. O iubesc pe soţia dumneavoastră, domnule detectiv, la fel cum o face şi jumătatea de miliard de replici ale mele şi la fel cele şapte miliarde de euroasiatici care-i datorează ei calitatea vieţii pe care o duc azi.

— Aproape că nu am vrut să o las să vină aici, datorită pericolelor la care s-a expus, întorcându-se în aceste ţinuturi barbare, dar ea m-a convins că nu va putea fi niciodată fericită fără soţul şi fiica ei. Îmi cer scuze dacă v-am rănit mai devreme şi vă implor să mă iertaţi. Vă rog să ascultaţi ce are să vă spună soţia dumneavoastră fără prejudecăţi, pentru binele ei şi al dumneavoastră.

Faţa fără trăsături a robotului nu se potrivea cu tonul cald din vocea lui; felul în care-şi ţinea braţele, de parcă ar fi implorat, era de-a dreptul omenesc.

Arturo se ridică în picioare. Lacrimile îi şiroiau pe obraz deşi, atunci când soţia lui îl părăsise, nu plânsese. Nu mai plânsese de când murise tatăl său, cu un an înainte de a o cunoaşte pe Natalie, în timp ce se dădea cu bicicleta, pe potecile de la Lakeshore şi ea oprise să-l ajute să-şi schimbe roata.

— Tata, spuse Ada, strângându-l de mână.

Îşi reţinu un suspin şi încercă să-şi oprească lacrimile.

— Arturo? zise şi Natalie.

O trase pe Ada lângă el.

— Nu aşa.

— Nu aşa? îl întrebă Natalie printre lacrimi.

— Nu răpindu-ne şi smulgându-ne din casa şi din viata noastră de aici. Mi-ai spus ce aveai de spus şi am să mă gândesc la asta, dar nu-mi voi părăsi casa, mama şi slujba ca să mă mut în partea cealaltă a lumii. *Nu.* Mă voi gândi. Poţi să găseşti o cale să iau legătura cu tine şi te voi anunţa ce am decis. Şi Ada va veni cu mine.

— Nu! strigă Ada. Eu plec cu mama. Se trase de lângă el şi fugi la mama ei.

— Nu ai dreptul la vot, fată. Şi nici maică-ta. A renunţat la dreptul ăsta acum 12 ani, iar tu eşti prea tânără să votezi.

— *Te urăsc*, urlă Ada, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu corzile vocale umflate. TE URĂSC!

Natalie o trase lângă ea şi-i mângâie buclele negre.

Unul dintre roboţi puse o mână după umerii lui Natalie, încurajând-o. Toţi trei, aşa cum stăteau acolo, robotul, soţia şi fata, păreau o familie.

— Ada, spuse el, întinzând mana. Vocea lui nu implora.

Maică-sa dădu drumul fetei.

— Nu ştiu dacă mă voi putea întoarce după voi, spuse Natalie. E periculos. Armonia Socială foloseşte din ce în ce mai mult tehnologia euroasiatică, ei nu sunt la fel de primitivi ca poliţia şi armata.

O împinse uşor pe Ada şi ea veni în braţele lui.

— Dacă vrei să iei legătura cu noi, o să găseşti tu o cale, îi răspunse el.

Nu vroia să rişte ca Ada să cadă în capcana asta. O ridică pe umăr – era grea, trecuseră ani de când nu mai făcuse asta – şi ieşi din încăpere.

* * *

Trecură şase luni până când Ada dispăru din nou de acasă. Fusese din ce în ce mai nervoasă şi mai închisă în sine, dar el pusese asta pe seama pubertăţii. Renunţaseră la serile tată-fiică, mai ales după ce muri mama lui. În câteva seri, venise acasă. Nu o găsise şi îşi folosise sistemul de filaj pentru a-i lua urma şi a afla că era la o prietenă acasă sau în parc, sau pierzându-şi vremea pe la Peanut Plaza.

Dar de data asta, după ce trecură două ore, încercă să o localizeze şi descoperi că dispozitivul de urmărire nu mai funcţiona. Ultima locaţie în care fusese reperată era şcoala, unde fusese până la ora trei fix.

Era deja nervos după ce-şi petrecuse ziua arestând golani care vindeau produse electronice pe paturi, în zonele aglomerate ale oraşului, adesea în strigătele de dezaprobare ale trecătorilor care-i reproşau că ar cheltui banul public pe infracţiuni mărunte. Omul de la Armonia Socială îl instruise să ţină mici discursuri despre interoperabilitatea produselor pozitronice de provenienţă euroasiatică şi de pericolele ce decurgeau de aici, dar tot ce vroia el să facă, era să-i aresteze pe micii contrabandişti

şi să-i ducă la secţie. Ţinutul discursurilor în faţa plătitorilor de taxe era treaba politicienilor, nu a unui poliţist.

Acum fiica sa reuşise să-şi dezactiveze „cârtiţa” din telefon şi scăpase de el, intrând din nou în cine ştie ce necazuri. Fierbea de nervi, la masa din bucătărie, jucându-se absent cu soldăţeii de tinichea pe care-i adusese în dar, de ziua tată-fiică, apoi se ridică de la masă, îşi scoase telefonul şi activă sistemul de urmărire a lui Liam.

Nu renunţase la „cârtiţa” din telefonul puştiului, aşa că acum putea să caute în computerul central al Roboticii SCANU şi să afle dacă cei doi încă îşi mai vorbeau sau petreceau timpul împreună.

O făceau. Se întâlneau, în persoană, o dată pe săptămână şi chiar mai des, uneori, la Peanut Plaza sau la râpă. Oricum Arturo suspectase asta. Verifică locaţia lui Liam: dacă puştiul nu era cu Ada, cel puţin putea să-i spună unde să o găsească.

Era vineri seara şi puştiul era la film, la Mall-ul Fairview. Îşi luase locul, în sala 2, cu o jumătate de oră în urmă, şi se dusese deja la WC o dată. Arturo îşi băgă soldăţeii de tinichea în buzunarul hainei de iarnă, îşi trase pălăria şi mănuşile şi o porni spre mall.

* * *

Mirosul din sala de cinema i se lipi de nări, un amestec de sânge, parfum şi flori, singurele mirosuri pe care, de altfel, Hollywood-ul le dusese la perfecţiune. Liam săruta în întuneric o fată, dar nu era Ada, ci o slăbănoagă tristă, cu ochi leneşi şi cu pielea mai pătată chiar decât a lui Liam. Se uită lung la Arturo în timp ce îl înşfăcă pe Liam de pe scaun, dar la vederea insignei de poliţist, se linişti.

— Salut, Liam, spuse el, după ce-l duse pe puşti în biroul managerului.

— *La dracu*, ce mama mă-sii ţi-am făcut? se răsti puştiul.

Arturo ştia că puştii înjurau aşa doar când erau speriaţi de ceva.

— Unde s-a dus Ada, Liam?

— N-am mai văzut-o de luni bune, răspunse băiatul.

— Te-am pus sub urmărire de când am aflat de existenţa ta. Fiecare mişcare a ta e înregistrată. Şi ştiu şi pe unde a umblat fiică mea.

Liam făcu o figură dezgustată.

— Mănânci rahat, îi răspunse. De ce ai spiona tipi ca mine?

— Sunt ofiţer de poliţie, Liam. Asta e slujba mea.

— Şi cum rămâne cu intimitatea?

— De ce, ai ceva de ascuns?

Puştiul se afundă în scaunul său.

— Închiriem hainele cu LED-uri organice. Facem şi noi un ban de buzunar. Ce, vrei să spui că şi *luminile* infraroşu sunt infracţiuni, acum?

— Sunt sigur că da, spuse Arturo. Şi, dacă nu-mi spui unde o pot găsi pe fiică-mea, cred că-s exact infracţiunea pentru care te voi aresta.

— Are alt telefon. Nu e trecut pe numele ei, răspunse Liam.

— Furat, vrei să zici. Fiică-sa făcea contrabandă cu tehnologie informatică de război printr-un telefon furat, în timp ce fosta lui soţie era regina din spatele super-roboţilor euroasiatici. Exact ce-i lipsea.

— Nu, nu-i de furat. E făcut din bucăţi. E de la un tip. Codul, ca să intrăm în reţea, l-am luat dintr-una din cărţile de telefon care au început să apară de o lună încoace.

— Dă-mi numărul lui, Liam, mai spuse Arturo, scoţându-şi telefonul.

* * *

— Alo?

Era o voce masculină, de adult.

— Cine e acolo?

— Cine e acolo?

Arturo îşi folosi vocea de poliţai.

— Aici e Arturo Icaza de Arana-Goldberg, detectiv de poliţie, Gradul Trei. Cu cine vorbesc?

— Bună, domnule detectiv, îi răspunse vocea şi atunci îl recunoscu. Era tipul de la Armonia Socială, tipul chel, cu capul rotund, cu nasul său lung şi cu mărul lui Adam pronunţat. Lui Arturo inima prinse să-i bată de să-i spargă pieptul.

— Bună ziua, domnule, spuse şi el. Cuvintele lui părură mai degrabă un chiţcăit.

— Aşteaptă unde eşti, domnule detectiv. O să vină cineva să te ia imediat. Fiica dumitale e la noi.

Robotul care-i smulse portiera maşinii era de un negru mat, fără cap, cu opt braţe. Îl înşfăcă fără prea multă ceremonie şi îl târî afară din maşină, fără să-i pese de strigătele lui de durere.

— Pune-mă jos, îi ordonă el, sperând că, deşi ignorase prima lege, robotul nu o va ignora şi pe a doua.

Dar de unde atâta noroc?

Îl îmbrăţişă cu patru din braţele sale şi o porni într-o cursă nebunească, dansând pe acoperişuri, sărind, invizibil, dintr-un stâlp în altul, pe deasupra trecătorilor neştiutori. Vântul rece ca gheaţa sufla în urechile goale ale lui Arturo, îi îngheţă vârful nasului şi îi amorţi degetele de la mâini. Se îndreptau spre centru atât de repede, că şi ajunseră, în zece minute, de-a lungul lacului, spre clădirea Armoniei Sociale, de pe Cherry Beach. Cei care trecuseră pe acolo nu mai spuseseră vreodată ceea ce văzuseră.

Robotul ateriză într-un golf din spatele clădirii şi îl duse repede pe Arturo prin nişte coridoare fără ferestre, luminate monoton de becuri ce nu se zăreau nicăieri, la etajul trei al clădirii, unde îl aruncă înaintea unei uşi groase, care se deschise imediat cu un uşor scârţâit.

— Bună, domnule detectiv, îl salută omul de la Armonia Socială.

— Tată, strigă Ada.

Nu o putea vedea, dar îşi dădu seama, după glas, că plânsese. Sări ca apucat şi era cât pe ce să-l pocnească pe tip în bărbie, când se trezi imobilizat de robotul cel negru.

— Intră, îi zise tipul de la Armonia Socială, făcând un gest de jur împrejur cu mâna şi stând deoparte în timp ce robotul cel negru îl duse în camera de interogatorii.

Ada plânsese, într-adevăr. Era ţinută de două braţe robotice, negre, iar ochii îi erau roşii şi pufoşi. Se uită lung la ea, iar ea îi întoarse privirea.

— Ai păţit ceva?

— Nu, îi răspunse ea.

— Asta e bine.

Îl privi apoi pe tipul de la Armonia Socială, care nu mai rânjea, ci doar îi privea curios.

— Leonard MacPherson, spuse el, e datoria mea, ca detectiv SCANU de gradul trei, să te informez că eşti arestat pentru contrabandă cu produse pozitronice. Ai următoarele drepturi: să fii judecat conform legilor în vigoare; eşti scutit de auto-incriminare în absenţa unei hotărâri judecătoreşti care să dovedească contrariul; să te consulţi cu un avocat al Armoniei Sociale; un proces rapid. Îţi înţelegi drepturile?

Ada chicoti, ceea ce strică solemnitatea momentului, dar el se simţi mai bine după ce spusese asta. Omul de la Armonia Socială se arătă puţin dezamăgit, dând din cap şi întorcându-se pentru a deschide un computer mic şi ingenios.

— Acum şase luni ai fost la Ottawa, îi spuse omul de la Armonia Socială. Când am ridicat-o pe fiica ta, am crezut că a fost acolo singură, dar apoi am văzut că tu ai fost cel care ai avut telefonul ei. În mod corect, ai lăsat sistemul de urmărire activat pe acel telefon, aşa că nu a trebuit să mai apelăm la înregistrări pentru informaţii, căci ele erau deja online, gata a fi analizate.

— Astfel, am putut face şi noi o vizită la casa conspirativă. A fost o luptă de-a dreptul spectaculoasă. Ambele părţi au fost surprinse. O să mai fie şi altele, sunt sigur. Ceea ce vreau de la tine e un raport oral cât mai complet al conversaţiei care a avut loc acolo.

Îl puseseră sub urmărire şi pe el. Normal că o făcuseră. Cine îi urmărea pe urmăritori? Armonia Socială. Şi cine îi urmărea pe cei de la Armonia Socială? Armonia Socială.

— Cer să fiu asistat de un avocat de la Armonia Socială, spuse Arturo.

— Eşti. Chiar în momentul acesta, îi răspunse omul de la Armonia Socială şi, de data asta, zâmbi. Raportează, domnule detectiv.

Arturo trase aer în piept.

— Leonard MacPherson, este datoria mea de detectiv SCANU de gradul al treilea, să te informez că eşti arestat pentru contrabandă cu produse pozitronice. Ai următoarele drepturi: să fii judecat conform legilor în vigoare, eşti scutit de auto-incriminare în absenţa unei hotărâri legale care să dovedească contrariul, să te consulţi cu un avocat al Armoniei Sociale şi dreptul la un proces rapid. Îţi înţelegi drepturile?

Omul de la Armonia Socială ridică un deget spre robotul negru care o ţinea pe Ada, şi fata ţipă, iar strigătul ei îl străfulgeră pe Arturo din cap până în picioare.

— OPREŞTE-TE! urlă el. Omul îşi lăsă degetul jos şi Ada suspină înăbuşit.

— Am fost dus la casa conspirativă pe cinci septembrie, după ce am fost gazat de un robot de luptă informatică euroasiatic, în subsolul de la Mall-ul Fairview…

Ajuns aici, de nicăieri, se auzi o trosnitură atât de puternică încât o simţi până în stomac; începu să-l doară capul şi să-i vibreze buricele degetelor. Uşile încăperii se deschiseră şi căzură şi, astfel, reuşi să-i vadă pe Lenny şi Benny şi pe… Natalie.

* * *

Benny şi Lenny se mişcau atât de repede încât reuşi să-i localizeze doar după poziţia lucrurilor pe care le dărâmau în drumul lor spre robotul care o ţinea pe Ada. O secundă mai târziu, robotul care îl ţinea pe el era bucăţi şi putu să stea din nou pe propriile picioare. Bărbatul de la Armonia Socială

devenise atât de palid, că părea verde în costumul lui în dungi şi cravata lui roz.

Benny şi Lenny îl prinseră bine de braţe şi Natalie păşi cu grijă către el, după care se priviră o vreme în tăcere. Apoi, pe neaşteptate, ea îi trase o palmă uşoară peste obraz:

— Hărţuieşti copii. Ce ruşine!

Ada stătea singură, în colţul ei, plângând cu gura în forma de O. Atât Arturo cât şi Natalie o priviră cum stătea îmbufnată, între ei. Apoi, fata fugi către el şi-i sări în braţe, aproape dezechilibrându-l.

— Acum suntem gata să mergem cu tine, îi spuse lui Natalie.

— Mulţumesc, spuse ea. Îi mângâie repede părul fetei şi o sărută pe obraz.

— Te iubesc, Ada.

Ada dădu din cap, solemn.

— Să mergem, spuse Natalie, atunci când fu clar că Ada nu avea nimic să-i zică.

Benny îl aruncă pe omul de la Armonia Socială de-a curmezişul camerei, peste un birou. Acesta căzu chiar în colţul biroului, apoi pe podea, inconştient sau mort. Arturo nu-şi pierdu vremea să afle.

Apoi Benny îngenunche înaintea lui Arturo.

— Urcaţi, vă rog. Arturo o privi pe Natalie, care deja se căţărase în spatele lui Lenny. Se urcă şi el.

* * *

Se mişcau chiar mai repede decât robotul negru, dar frigul era atenuat de căldura ce se degaja din armura de metal a lui Benny. Arturo simţi un gol în stomac, fălcile începură să-i clămpăne, şi în timp ce o ţinea strâns pe Ada, închise ochii.

Dar Ada îl înghionti şi asta îl făcu să privească în jur: văzu cum trecură de oraş şi cum zburau acum peste zonele agricole, în salturi îndeajuns de înalte încât să poată zări în depărtare autostrada 401, ceea ce însemna că se îndreptau spre est.

Apoi înţelese şi de ce îl înghiontise Ada: de pe dealuri şi din văi, din pădure şi de sub maşini, venea spre ei o armată de roboţi negri, fără cap, cu opt braţe, ca nişte păianjeni siniştri în bătaia lunii. Erau peste tot: în faţa lor, sub ei şi în părţi. Armonia Socială construise o armată secretă de astfel de roboţi, pe care îi ascunsese peste tot, şi acum armata asta venea după ei.

Călătoria deveni destul de agitată, căci Benny trebuia să respingă tentaculele care îi atacau din toate părţile, parându-le viguros cu un braţ, în timp ce, cu celalalt braţ îi ţinea pe Arturo şi pe Ada. Ada ţipă când un robot apăru chiar în spatele lor, dar Benny se întoarse rapid şi-l lovi cât putu de tare din mers, în timp ce Arturo se ţinea strâns, încercând să rămână în viaţă.

Un alt ţipăt îi făcu să se uite înspre Lenny şi Natalie. Lenny era puţin mai în faţă, în stânga lor, aşa că el era avangarda şi, din pricina asta, avea de-a face cu un număr dublu de roboţi.

Un robot-păianjen negru se agăţă de picioarele lui, târându-se după ei, la fiecare salt, în timp ce unul din braţele sale libere o lovea pe Natalie.

Arturo şi Ada văzură cum robotul cel negru o agăţă pe Natalie de pe spatele lui Lenny şi o aruncă înapoi, în braţele unuia dintre ceilalţi roboţi, care o străpunse cu un fel de suliţă, deasupra buricului; Natalie mai ţipă o dată apoi amuţi. Un minut mai târziu, Lenny fu şi el copleşit şi dispăru sub mulţimea de braţe negre, ascuţite.

Benny goni înainte şi mai tare, aşa de tare, că Arturo era cât pe ce să nu se mai poată ţine. După ce se redresă, spuse:

— Trebuie să ne întoarcem după ei…

— Sunt morţi, îi răspunse Benny. Nu avem la ce să ne mai întoarcem. Vocea lui caldă era plină de durere şi când Arturo vru să zică ceva, vântul îi luă răsuflarea, aşa că renunţă.

* * *

În jet, Ada plânse şi Arturo plânse odată cu ea, în timp ce Benny stătea deasupra lor, apărându-i parcă de ceilalţi roboţi ai echipajului micului avion, care-i lăsă la Paris, de unde luară alt avion spre Beijing.

Călătoria fiind lungă, dormiră în timpul zborului; când aterizară, Benny îi ajută să coboare şi îi duse la aeroport, de unde văzură, pentru prima oară, Eurasia.

Era înaltă. Verticală. Beijingul era plin de turnuri curbilinii, care se încolăceau şi se aplecau şi apoi urcau iar, atât de sus, încât nu le puteai zări vârful. Mirosea a grătar şi flori şi, în jurul lor, mişunau armate întregi de roboţi de toate formele şi toate mărimile, alunecând ca nişte bancuri de peşti exotici, într-un acvariu imens. Se holbară la ei minute întregi, şi apoi cineva veni din spatele lor şi nişte braţe calde îi îmbrăţişară.

Arturo cunoştea mirosul, cunoştea pielea aceea. Nu le-ar fi putut uita niciodată.

Se întoarse încet, palid ca un mort.

— Natty? întrebă el, nevenindu-i să creadă că în faţa lui se afla fosta şi decedata lui soţie. Ochii ei erau în lacrimi.

— Artie, spuse ea. Ada.

Îi sărută pe amândoi, pe obraji.

Benny îi spuse:

— Ai murit în SCANU. Ucisă de roboţi euroasiatici, modificaţi de Armonia Socială. La fel şi Lenny. Ironia sorţii.

Ea dădu din cap.

— Probabil vrea să spună că noi, împreună cu Armonia Socială, am proiectat roboţii pe care i-au trimis după voi.

— Natty? repetă Arturo. Ada era albă la faţă şi tremura.

— O, Doamne, spuse ea. Voi chiar nu ştiţi…

— Nu ţi-a dat şansa să le explici, spuse Benny.

— Şi nu mi s-a părut potrivit să le explic eu, adăugă Benny, părând puţin jenat, o emoţie destul de curioasă pentru un robot.

— O, Doamne, Artie, Ada. Sunt *o mulţime* ca mine. Unul din primele lucruri pe care le-am făcut aici a fost să îi ajut să decodeze procesul de uploadare. Nu ai de făcut decât să încarci o copie a eului tău într-un creier pozitronic şi, când

ai nevoie de un corp, creşti unul sau îl construieşti, sau amândouă, şi apoi te decantezi în acesta. Sunt ca Lenny şi Benny acum – sunt o mulţime de Natty. Altfel, ar fi prea mult de lucru.

— Ţi-am spus că dezvoltarea noastră i-a ajutat pe oameni să se înţeleagă mai bine pe ei înşişi, spuse Benny.

Arturo se trase un pas înapoi.

— Eşti robot?

— Nu, răspunse Natalie. Bineînţeles că nu. Mă rog, doar puţin. Anumite părţi din mine. Creşterea unui corp cere timp. Alte părţi le construieşti. Dar, în mare parte, sunt om.

Ada se agăţă strâns de Arturo şi amândoi păşiră înapoi spre jet.

— Tata? îl întrebă Ada.

O ţinea şi el, la fel de strâns.

— Te rog, Arturo, îi spuse Natalie, fosta lui soţie, moartă şi multiplicată. Ştiu că sunt multe de explicat, dar lucrurile sunt diferite aici, în Eurasia. Mai bune, oricum. Nu mă aştept să îmi sari în braţe după atât timp, dar te voi ajuta, dacă o sa mă laşi. Îţi datorez măcar atât, indiferent ce se va întâmpla între noi. Şi ţie, Ada, îţi datorez o viaţă.

— Câte replici de-ale tale există? o întrebă el, deşi nu ţinea neapărat să afle răspunsul.

Nu ştiu exact, spuse ea.

— 3.422, sări Benny îndatoritor. Astăzi dimineaţă erau 3.423.

Arturo se mişcă în pantofi şi îşi muşcă buza până la sânge.

— Hm, zise Natalie. Mai multe Natalie de iubit?

El izbucni în râs; Natalie zâmbi şi ea şi se întinse spre el. El se îndreptă spre avion, apoi se opri, învins. Unde se putea duce? Îi lăsă mâna caldă să i-o cuprindă pe a lui şi, după o secundă, Ada o luă de cealaltă mână şi ramaseră aşa, privindu-se unul pe altul.

— Ţi-am rezervat un loc numai al tău, îi spuse ea, în timp ce-i conducea spre ieşire. E aproape de mine, dar îndeajuns de departe ca să ai propria intimitate.

— Şi ce am să fac eu aici? Există poliţai în Eurasia?

— Nu prea, răspunse Natalie.
— De ce, sunt toţi roboţi?
— Nu, pentru că nu există infracţiuni.
— Oh.
Arturo păşi cu grijă, punând un picior înaintea celuilalt, nefiind sigur dacă pământul era ca un burete sau dacă nu-şi revenise încă după zbor. În jurul lui se găseau mirosurile străine ale Beijingului şi roboţii, care erau de milioane de ori mai deştepţi decât el. La dreapta, soţia lui, adică una dintre cele 3.422 de versiuni ale ei.
La stânga, fiica lui, care urma să moştenească această lume.
Băgă mâna în buzunar şi scoase soldăţeii de tinichea. Erau vechi şi vopseaua de pe ei se crăpase, ca o pictură din ulei, dar aceştia erau nişte omuleţi construiţi de un om real, omuleţi cu înfăţişare umană şi erau mai vechi decât roboţii. Câtă vreme nu se chinuise omenirea să construiască alţi oameni? O privi pe Ada – un omuleţ căruia el îi dăduse viaţă.
Îi dădu ei soldăţeii.
— Pentru tine. Un cadou de la tată la fiică. Ea îi strânse în mână, baionetele lor micuţe ieşind printre degetele ei.
O turmă de Benny şi Lenny apăru în faţa lor, însoţiţi de Benny-ul lor.
— Sunt o jumătate de miliard, zise Ada. Şi 3.422 de femei ca ea continuă ea, arătând-o cu baioneta pe Natalie.
— Da, dar tu eşti numai una, îi răspunse Arturo.
Ea îl cuprinse de după gât.
— Nu pentru multă vreme, mai adăugă ea, înainte să se desprindă de el, sărind înainte şi învârtindu-se, pentru a putea cuprinde totul.

————————————

„I, Robot” by Cory Doctorow

Sci-Fi
magazin
www.sci-fi.ro

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin